

การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ฉันทน์ชนก สุขเลิศนันทกิจ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

พ.ศ.2564

**ENHANCING ABILITY ON CHINESE COMMUNICATION
THROUGH GUIDED DISCOVERY LEARNING ACTIVITY FOR
PRATHOMSUKSA 4 STUDENTS**

THANCHANOK SUKLERTNANTAKIT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2021

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
การค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

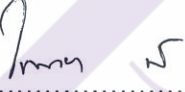
เสนอโดย นางสาวฉันทย์ชนก สุขเลิศนันทกิจ

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกกลเกียรติ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกกลเกียรติ)

วันที่ 30 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2564

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้เขียน	ชั้นยศชนก สุขเลิศนันท์ทกิจ
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 1 ห้องเรียน จำนวน 35 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 5) แบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติตรวจสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t-test for One sample และ t-test for Dependent samples สรุปผล ในรูปตารางและการพรรณนา อภิปรายผล ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนมีความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สูงกว่าเกณฑ์กำหนดคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t = 10.017*)

2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=19.370*)

3) ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.61)

Thesis Title	ENHANCING ABILITY ON CHINESE COMMUNICATION THROUGH GUIDED DISCOVERY LEARNING ACTIVITY FOR PRATHOMSUKSA 4 STUDENTS
Author	Thanchanok Suklertnantakit
Thesis Advisor	Dr. Paitaya Meesat
Department	Curriculum & Instruction
Academic Year	2020

ABSTRACT

This research aimed to 1) compare ability on Chinese communication of Prathomsuksa 4 students after using Guided Discovery Learning Activity with the 75% set criteria, 2) compare the students' learning achievement before and after the treatment, and 3) investigate Prathomsuksa 4 Students' satisfactions towards enhancing ability on Chinese communication using Guided Discovery Learning Activity. The sample being used were 35 students of Prathomsuksa 4, studying in the second semester of the academic year 2020 at Wat Pholmanee Ladkrabang Bangkok School. The sample of this research was drawn through Cluster random sampling. The research instruments were as follows: 1) lessons plans using Guided Discovery Learning Activity, 2) Chinese Communication tests, 3) learning achievement tests, and 4) a questionnaire for exploring the students' satisfaction towards Guided Discovery Learning Activity. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test for Dependent samples and t-test for One sample.

The results of the study were found as follows: 1) For the Chinese Communication test, the overall score was higher than the criterion score at 75 percentage, significantly at the .05 level. (sig.= .000, t=10.017*); 2) The score from students' learning achievement posttest after using Guided Discovery Learning Activity was higher than that of pretest at the .05 level of significance (sig.= .000, t=19.370*); and 3) Prathomsuksa 4 students' satisfaction towards enhancing ability on Chinese communication using Guided Discovery Learning Activity was at the highest level. ($\bar{X}$ = 4.56, S.D. = 0.61).

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี เนื่องจากได้รับความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ไพทยา มีศักดิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน ที่ให้คำแนะนำและชี้แนะข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งมาโดยตลอด อีกทั้งได้ให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัย ตลอดจนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ให้งานมีคุณภาพ และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านด้วยรักและเคารพอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ที่ปรึกษาวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และ ดร. พงษ์ภิญโญ แม้น โกลศ คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ท่านได้ให้การสนับสนุน ให้กำลังใจผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์และประสานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ รองศาสตราจารย์ ดร. ไสว พักขาว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธัญรัช วิกิตภูมิประเทศและอาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์เปิดและปิดเล่มทุกท่านได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ ผู้อำนวยการสาขาหลักสูตรและการสอน และคณาจารย์สาขาหลักสูตรและการสอนทุกท่าน อาจารย์ ดร.สุคคณิง นฤพนธ์จิรกุลและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมพร โกมารทัต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันวร จะนูและอาจารย์ทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยให้คำชี้แนะและประสิทธิ์ประสาทวิชาทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ตลอดการเรียนปริญญาโทบัณฑิตที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตและอำนวยความสะดวกตั้งแต่ต้นและเสมอมา ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์จริยา วาณิชวิริยะ หัวหน้าหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ และอาจารย์ ดร. โชติกานต์ ใจบุญ อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต อีกทั้ง อาจารย์ ไชยฉัตร โรจน์พลทามล อาจารย์กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) รร .ระยองวิทยาคม ทุกท่านให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย และให้คำแนะนำเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการดวงสุมาลัย ชื่นชูจิตร รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ เนาวรัตน์ เจริญยิ่งวัฒนา และคณะผู้บริหารสถานศึกษา แห่งโรงเรียนวัดพลมานีย์ ได้ให้การสนับสนุนที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย และขอขอบพระคุณกำลังใจที่ดีจาก ดร. วีรภัทร ไม้ไหว ผู้ซึ่งเป็นรุ่นพี่และเป็นผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดไก่อ่เตี้ย คุณครูกนกกาญจน์ ไม้เรียงที่เป็นครูพี่เลี้ยง คุณครูกัลยา กิตติวรรณท์ เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/4 ทั้งครูรัชนิย์ อิศระวิริยะชัยและคุณครูทุกท่านในโรงเรียนวัดพลมานีย์ สำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ทุกท่านที่ได้กล่าวมานี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ทุกท่านได้ให้คำแนะนำในขณะที่ดำเนินการทำวิจัย คอยให้กำลังใจตลอดจนอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวซึ่งเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ ที่รัก รุ่นพี่ที่น่านรักทุกคน โดยเฉพาะพี่ปวีณา วรณคำ ที่เป็นกัลยานิมิตรคอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจที่สำคัญ และรุ่นพี่ที่ได้เข้าถึงในวิจัย ได้แก่ พี่วรางคณา เค้าอันและพี่ลลนา เลิศจิระวงศ์และทุกท่านที่ได้เข้าถึง แก่ผู้วิจัยจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทวดา คุณบิดามารดา ครู อาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ฉันทน์ชนก สุขเลิศนันทกิจ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญภาพ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๗
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.6 กรอบแนวความคิด.....	6
1.7 นิยามคำศัพท์.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	10
2.2 การพัฒนาการสื่อสารภาษาจีน.....	16
2.3 แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Learning).....	28
2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	38
2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	47
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51

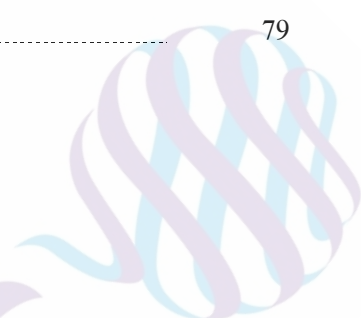

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	56
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	56
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	57
3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	57
3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	66
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
4. ผลการศึกษา.....	73
ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน.....	73
ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน.....	76
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน.....	79
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	85
5.2 อภิปรายผล.....	86
5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย.....	91
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	110
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	111
ข แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน.....	113
ค แบบฝึกความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน.....	139
ง แบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคและการสื่อสารภาษาจีน.....	157
จ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน.....	163
ประวัติผู้เขียน.....	171

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ.....	73
4.2 เปรียบเทียบคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ.....	75
4.3 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบ ที่มีการชี้แนะ.....	76
4.4 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบ ที่มีการชี้แนะ.....	78
4.5 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ.....	79

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2.1 ภาพผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	19

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วที่สุดในโลก เนื่องจาก เป็นผู้ส่งออกสินค้ารายใหญ่ที่สุดของโลก และทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศเจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์อุปโภคและบริโภค และอุตสาหกรรม กับทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ภาษาจีนจึงถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญอีกภาษาหนึ่ง ที่ใช้ในการสื่อสาร และคนไทยต้องการจะศึกษาภาษาจีน เพื่อประโยชน์ในการทำงาน การค้า และการลงทุน ด้วยความสำคัญของภาษาจีนดังกล่าวจึงทำให้โรงเรียนและมหาวิทยาลัย ต่าง ๆ ในประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้แก่ นักเรียนไทยมากยิ่งขึ้น (ศูนย์จีนศึกษาสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนนั้นต้องการให้ผู้เรียนภาษาจีน มีความสามารถนำภาษาจีนไปใช้ได้จริงในติดต่อกับชาวจีนมาทำธุรกิจการค้า (ธนภณ ไชยชนะ, 2557) แต่อย่างไรก็ตาม จากการวิจัยสถานการณ์การเรียนการสอนภาษาจีน ของศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร่วมกับธนาคารกรุงเทพ (เจิง อ้ายผิง, 2560) พบว่า คนไทยที่เรียนจบภาษาจีน 80% ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง ปัจจัยหลักที่ทำให้การเรียนการสอน ไม่ประสบความสำเร็จ ได้แก่ ปัญหาด้านคุณภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน กิจกรรมที่นำมาจัดไม่น่าสนใจ และไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาจีน ความกลัวภาษาจีน เพราะคิดว่าภาษาจีนยาก มีตัวอักษรมากมาย คำศัพท์หลากหลาย การขาดความมั่นใจในตัวเอง และขาดแรงบันดาลใจ (วิภาวรรณ สุนทรจามร, 2559)

สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีความพร้อมในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะอยู่ในวัยที่สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ ได้ (Penfield & Lamar, 1959) ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนระดับประถมศึกษา พบว่าแม้จะอยู่ในวัยที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ หากนักเรียนขาดความมั่นใจการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากไม่สามารถจดจำคำศัพท์ และประโยคได้ นอกจากนี้จากการสอบถามข้อมูล จากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนที่ผู้วิจัยสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 พบว่า

จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีน ได้คะแนนการสื่อสารการพูดภาษาจีนผ่านเกณฑ์ไม่ถึงร้อยละ 50 ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนในระดับชั้นประถม โดยเฉพาะชั้นประถมปีที่ 4 โดยนำการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกระบวนการเรียนรู้ภาษาจีน ผ่านการคิดและปฏิบัติ อันจะเสริมสร้างการจดจำ ส่งผลต่อความมั่นใจในการจะใช้ภาษาจีน จัดการเรียนรู้กระตุ้นการคิด การให้ลงมือปฏิบัติ และการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ถือเป็นจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก (Nunan, 2004; Laal และ Ghodsi, 2012) และการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่มีหลักการเช่นนี้ ก็คือการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ

Bruner (1956 อ้างถึงใน Huda, Laili Rozaq Nurul, 2017) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบการค้นพบไว้ว่า การเรียนรู้แบบการค้นพบทำให้ผู้เรียนได้คิดอย่างกระตือรือร้นและสืบค้นข้อมูลจากการลงมือทำเพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบการค้นพบเป็นทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ไม่จำกัดความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สาระข้อมูลที่ผู้เรียนได้รับ วิธีการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบการค้นพบ คือ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและการวิเคราะห์แยกแยะในสิ่งที่ถูกต้อง โดยทำตามขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ จากนั้นเกิดการประเมินผลและเกิดความคิดรวบยอดตามมา

การเรียนรู้แบบค้นพบ (Discovery Learning) เริ่มได้รับความนิยมและความสนใจตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950-1960 เป็นกลวิธีและเทคนิคการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น โดยการศึกษาเรียนรู้เรื่องต่างๆ และปฏิบัติ จนกระทั่งพบคำตอบหรือเกิดความเข้าใจเรื่องนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง (สุนีย์ เหมะประสิทธิ์, 2557) โดยมีแนวทฤษฎีสรคณิยม (Constructivism) ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดของนักการศึกษา 3 คน คือ John Dewey กล่าวว่า การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) Jean Piaget กล่าวว่า ความเข้าใจ เกิดจากการค้นพบ และ Lev Vygotsky กล่าวว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมและสังคมที่มีต่อผลกระทบต่อพัฒนาการทางสติปัญญา นอกจากนี้ McDonald, Betty (2011) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบค้นพบมีหลักการสำคัญ 3 ประการ คือ 1) ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่น่าสนใจเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน 2) ผู้เรียนจะต้องใช้และต้องบูรณาการความรู้ได้อย่างสร้างสรรค์โดยการสำรวจและแก้ปัญหา และ 3) กิจกรรมการเรียนรู้ ต้องท้าทายให้ผู้เรียนบูรณาการความรู้ใหม่ กับความรู้เดิม

การจัดการเรียนรู้แบบค้นพบแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ 1) การค้นพบที่มีแนวทาง (Guide Discovery Method) เป็นวิธีการที่ผู้สอนนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาโดยการจัดคำถามที่สร้างขึ้นอย่างเหมาะสมและอธิบายเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบความคิดรวบยอดหรือหลักการ 2) การค้นพบด้วยตนเองเท่านั้น (Pure Discovery Method) เป็นวิธีการที่คาดหวังว่าผู้เรียน จะไปสู่ความคิด

รวบยอดและหลักการได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องรับคำแนะนำจากผู้สอน กระบวนการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเองจะมีลักษณะให้ผู้เรียนลงมือคิด ลงมือกระทำด้วยตนเองหลายเรื่องหลายด้านสรุปความคิดรวบยอดที่หลากหลายมาผูกกับการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบ (Discovery Method) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ลดอคติต่อการเรียนเพิ่มการจดจำและความเข้าใจ อันจะส่งผลต่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี (Zhang, 2006 อ้างถึงใน Meesat 2015) สอดคล้อง Johnson & Johnson (1997 อ้างถึงใน Laal และ Ghodsi, 2012) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการเรียนและการสื่อสารภาษาต่างประเทศหากกิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสวิเคราะห์ สังเคราะห์ และค้นพบด้วยตนเอง ผู้เรียนก็สามารถพัฒนากระบวนการเรียนและเพิ่มพูนความสามารถทางการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการจะสื่อสาร

นอกจากนี้ Shieh & Yu (2016) ยังได้เสนอแนะว่า การเรียนรู้แบบค้นพบด้วยการแนะนำแนวทาง หรือการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Learning) ช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้พัฒนาทักษะการแก้ปัญหา ผ่านขั้นตอนการสำรวจ ไปสู่การกระบวนการคิดระดับสูง (Higher thinking) อันได้แก่การคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดสร้างสรรค์ ได้ โดยมีครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะการทำกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Learning) มาจัดการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกเรียนรู้ ฝึกคิด สังเกต วิเคราะห์ และค้นพบสรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองได้ ในขณะที่มีครูเป็นผู้ช่วยชี้แนะและเสริมแรงให้ เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการสื่อสารภาษาจีนให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้จริง และใช้ได้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเพิ่มพูนความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนระดับที่สูงขึ้นไป เนื่องจาก Bruner กล่าวว่าไว้ว่าการเรียนรู้แบบการค้นพบนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ตั้งแต่เกิดจนตาย ซึ่งใช้ได้กับทุกเพศและทุกวัย ไม่มีข้อยกเว้นจำกัด อย่างเช่นผู้วิจัยเองก็เกิดการเรียนรู้แบบการค้นพบ ทั้งที่แบบค้นพบด้วยตนเองหรือมีคนที่ชี้แนะตลอดเวลา ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การนำการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะมาทำวิจัย จะมีความท้าทายและน่าสนใจในการค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

4. นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะอยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตลาดกระบัง กลุ่มที่ 35 จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 โรงเรียน ได้แก่ (1) โรงเรียนวัดพลมานีย์ (2) โรงเรียนวัดสุทธาโกชน์ (3) โรงเรียนวัดสังฆราชา (4) โรงเรียนลำพะอง (ราษฎร์จำเริญบารุง) และ (5) โรงเรียนวัดปลูกศรัทธา รวมนักเรียนจำนวน 448 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐาน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall, 1996)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/4 ห้องเรียน จำนวน 35 คน กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่ม แบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

2. ตัวแปรที่ใช้ศึกษา

ตัวแปรต้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ตัวแปรตาม 1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาวิจัยมีเนื้อหาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมตามแนวคิดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ (หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของโรงเรียนวัดพลมานีย์ 2563) ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ไปตลาด

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เล่าประสบการณ์ความรู้สึกลงถึงเทศกาลเฉลิมฉลอง

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนสามารถพูดภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนสูงขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาจีนนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรม ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะไปปรับใช้กับการสอนสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ ต่อไป

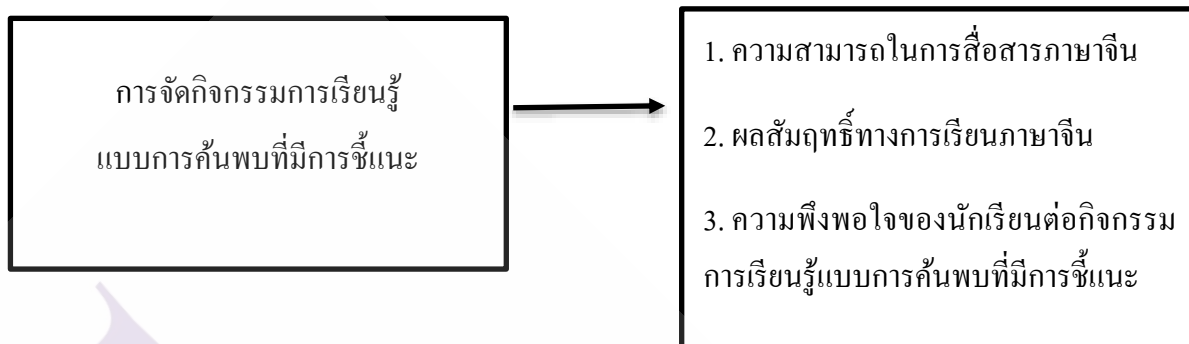
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดกรอบแนวคิดประกอบด้วย การพัฒนาการสื่อสารภาษาจีน การเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนและความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะ หมายถึง การที่ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง และมีผู้สอนทำการชี้แนะแนวทางในการค้นหาคำตอบตั้งคำถามกระตุ้น และชี้แนะแนวทางการช่วยแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่สอดคล้องเนื้อหาที่ต้องการสอน เพื่อเสริมการกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองและเกิดความคิดรวบยอด สามารถนำความรู้ไปจัดได้จริงและแก้ไขปัญหาในการสื่อสารภาษาจีนได้ ซึ่งมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นกระตุ้นความสนใจ กระตุ้นความสนใจ เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความอยากรู้คำตอบ โดยการใช้คำถามให้เกิดความสงสัย และเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่ได้เรียน

2. ขั้นวางแผน เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง โดยกำหนดขอบเขต แนวทาง วิธีการเรียนรู้ เป้าหมาย เนื้อหา การบันทึกความรู้ใหม่ และสรุปผลการเรียนรู้

3. ขั้นลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่มีการสืบค้นข้อมูลตามแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาวิเคราะห์ วิเคราะห์จากการทดลองลงมือทำสิ่ง ๆ นั้นด้วยตนเองจริง ๆ ทำให้เข้าใจในสิ่ง ๆ นั้นได้ดี จนกระทั่งสิ่งสมกลายเป็นความชำนาญเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ

4. ขั้นนำเสนอผลงาน เป็นการทำที่ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ตกผลึกความคิดและได้นำความรู้ที่เรียนมาใช้ด้วยตนเอง อีกทั้งมองเห็นคุณค่าในสิ่งที่ได้เรียนมาและนำไปพัฒนาตนเองในชีวิตประจำวัน ได้ตลอด

5. ขั้นสรุปผลงาน เป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ สิ่งที่ตนเองค้นพบ มาอธิบายเป็นแบบการสรุปผลการเรียนรู้ หลังจากที่ได้เรียนรู้ตามความสนใจและสิ่งสมประสงค์

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำ สำนวน ประโยคและบทสนทนาสั้นๆ พร้อมทั้งสามารถจัดภาษาจีนในการโต้ตอบ หรือตอบคำถามได้อย่างถูกต้องสื่อความหมายได้ครบถ้วนและเหมาะสม รวมถึงสามารถสื่อสารเรื่องราวเบื้องต้นเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของตนเองและแนะนำตนเองได้ และสามารถตั้งคำถามเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยประเมินความสามารถในการสื่อสารจากองค์ประกอบของ Linder (1977) ที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงขึ้น ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติของการพูด
2. ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารการจะทำให้การพูดเข้าใจง่าย ผู้พูดจะต้องมีการออกเสียงได้ถูกต้อง
3. ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) คือ มีเนื้อหาที่เหมาะสมเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องหรือหัวข้อสนทนา
4. คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) ได้แก่ ความถูกต้องของไวยากรณ์
5. การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Creative problem solving) ได้แก่ ความสามารถที่สร้างบทสนทนา ถึงแม้จะประสบความยาก แต่แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างสร้างสรรค์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน หมายถึง ความสามารถทางสติปัญญาที่เป็นผลที่เกิดจากการเรียนภาษาจีน ซึ่งมีการวัดสติปัญญา 3 ระดับ ความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) และการนำไปใช้ (Application) ซึ่งเป็นแนวคิดของบลูม (Bloom, 1976) โดยวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกทางบวกหรือความชอบของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ วัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้นำ (Guided Discovery Learning Activity) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปเป็นหัวข้อสำคัญและนำเสนอตามลำดับได้ดังนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
  - 2.1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
  - 2.1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
  - 2.1.3 คุณภาพผู้เรียน
  - 2.1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
- 2.2 การพัฒนาการสื่อสารภาษาจีน
  - 2.2.1 ความหมายของการสื่อสาร
  - 2.2.2 ประเภทการสื่อสาร
  - 2.2.3 แนวการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร
  - 2.2.4 กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ
  - 2.2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสาร
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้นำ (Guided Discovery Learning)
  - 2.3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบการค้นพบ
  - 2.3.2 ประเภทของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ
  - 2.3.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ
  - 2.3.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ
- 2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 2.4.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 2.4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.4.4 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.4.5 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.4.6 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.4.7 ประโยชน์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
  - 2.5.1 ความหมายของความพึงพอใจ
  - 2.5.2 การวัดความพึงพอใจ
  - 2.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการจัดภาษาต่างประเทศ และจัดภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารได้รวมทั้งเข้าถึง องค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถจัดภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และ

ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรม อันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสาร การจัดภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

- ภาษาและวัฒนธรรม การจัดภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม

- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การจัดภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

- ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การจัดภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคม โลก

2.1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด:ป.4

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

2. ประสมเสียง อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทฝึกออกเสียงตามหลักการออกเสียง

3. ระบุนภาพ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

4. ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด:ป.4

1. พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

2. จัดคำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตต่าง ๆ

3. พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ

4. พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและสิ่งใกล้ตัว

5. พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด:ป.4

1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

2. พูดหรือวาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวที่ฟังหรืออ่าน

3. พูดแสดงความคิดเห็นง่ายๆ เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปจัดได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด:ป.4

1. พูดและแสดงออกอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน

2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลองของจีน

3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีนที่เหมาะสมกับวัย

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาจัดอย่าง ถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด:ป.4

1. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย

2. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองตามวัฒนธรรมของจีนกับวัฒนธรรมของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 จัดภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด:ป.3

1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วย การพูดหรือเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต. 4.1 จัดภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด:ป.3

1. ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 จัดภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด:ป.3

1. จัดภาษาจีนในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว

2.1.3 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1) เข้าใจโครงสร้างและการทำงานของระบบต่าง ๆ ของสิ่งมีชีวิต และความสัมพันธ์ของสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน

2) เข้าใจสมบัติและการจำแนกกลุ่มของวัสดุ สถานะของสาร สมบัติของสารและการทำให้สารเกิดการเปลี่ยนแปลงสารในชีวิตประจำวัน การแยกสารอย่างง่าย

3) เข้าใจผลที่เกิดจากการออกแรงกระทำกับวัตถุ ความดัน หลักการเบื้องต้นของแรงลอยตัว สมบัติและปรากฏการณ์เบื้องต้นของแสง เสียง และวงจรไฟฟ้า

4) เข้าใจลักษณะ องค์ประกอบ สมบัติของผิวโลก และบรรยากาศ ความสัมพันธ์ของดวงอาทิตย์ โลก และดวงจันทร์ที่มีผลต่อการเกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติ

5) ตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่จะเรียนรู้ คาดคะเนคำตอบหลายแนวทาง วางแผนและสำรวจ ตรวจสอบ โดยการจัดเครื่องมือ อุปกรณ์ วิเคราะห์ข้อมูล และสื่อสารความรู้จากผลการสำรวจ ตรวจสอบ

6) จัดความรู้และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการดำรงชีวิต และการศึกษาความรู้เพิ่มเติม ทำโครงการหรือชิ้นงานตามที่กำหนดให้หรือตามความสนใจ

7) แสดงถึงความสนใจ มุ่งมั่น รับผิดชอบ รอบคอบและซื่อสัตย์ในการสืบเสาะหาความรู้

8) ตระหนักในคุณค่าของความรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แสดงความชื่นชม ยกย่อง และเคารพสิทธิในผลงานของผู้คิดค้น

9) แสดงถึงความซาบซึ้ง ห่วงใย แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการจัดการดูแลรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรู้คุณค่า

10) ทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ แสดงความคิดเห็นของตนเองและยอมรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น

2.1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

คุณภาพผู้เรียนด้านสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ ต่อ การพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการ สื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด หมายถึง รู้จักคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ และคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศ เพื่อการ ตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา หมายถึง เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลง ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมแสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน และแก้ไขปัญหา ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผลคุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ รวมทั้ง ตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต หมายถึง ใช้กระบวนการต่าง ๆ ในการดำเนิน ชีวิตประจำวัน เรียนรู้ด้วยตนเองต่อเนื่อง ทำงานและอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริม ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล จัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม รู้จักปรับตัว ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมสภาพแวดล้อม และหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผล กระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี หมายถึง รู้จักเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

รายการประเมินแต่ละสมรรถนะ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
  - 1.1 มีความสามารถในการรับ – ส่งสาร
  - 1.2 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจของตนเอง โดยใช้ภาษาอย่างเหมาะสม
  - 1.3 ใช้วิธีการสื่อสารที่เหมาะสม
  - 1.4 วิเคราะห์แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
  - 1.5 เขียนบันทึกเหตุการณ์ประจำวันแล้วเล่าให้เพื่อนฟังได้
2. ความสามารถในการคิด
  - 2.1 มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์
  - 2.2 มีทักษะในการคิดนอกกรอบอย่างสร้างสรรค์
  - 2.3 สามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ
  - 2.4 มีความสามารถในการคิดอย่างมีระบบ
  - 2.5 ตัดสินใจแก้ปัญหาเกี่ยวกับตนเองได้
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
  - 3.1 สามารถแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้
  - 3.2 ใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา
  - 3.3 เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงในสังคม
  - 3.4 แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา
  - 3.5 สามารถตัดสินใจได้เหมาะสมตามวัย
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
  - 4.1 เรียนรู้ด้วยตนเองได้เหมาะสมตามวัย
  - 4.2 สามารถทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่นได้
  - 4.3 นำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
  - 4.4 จัดการปัญหาและความขัดแย้งได้เหมาะสม
  - 4.5 หลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี
  - 5.1 เลือกและใช้เทคโนโลยีได้เหมาะสมตามวัย
  - 5.2 มีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี
  - 5.3 สามารถนำเทคโนโลยีไปใช้พัฒนาตนเอง
  - 5.4 ใช้เทคโนโลยีในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

5.5 มีคุณธรรม จริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี

2.2 การพัฒนาการสื่อสารภาษาจีน

การพัฒนาการสื่อสารภาษาจีน มีดังนี้

2.2.1 ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารภาษาต่างประเทศที่จะมีประสิทธิผล การพูดถือเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็น การมีคำคลังที่พอเพียง การรู้หลักไวยากรณ์ การออกเสียงที่ถูกต้อง และความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เพื่อให้สามารถสื่อสารได้มีความหมาย ตรงวัตถุประสงค์ และเหมาะสมกับบริบทนั้น ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารไว้ ดังนี้

จู่ไรรัตน์ ลักษณศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2556) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อส่งสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เพื่อให้ผู้รับสารเกิดการตอบสนองตามวัตถุประสงค์นั้น ๆ โดยผู้ส่งสารจะต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะในการสื่อสาร เพื่อให้การสื่อสารทุกครั้งมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลสูงสุด

อังคณา วิสุทธากร (2555 อ้างถึงใน ธนพรธม กุณาละศิริ, 2558) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารจากบุคคลหนึ่ง และสามารถตอบสนองตามที่ผู้ส่งสารต้องการได้

อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี (2555 อ้างถึงใน ธนพรธม กุณาละศิริ, 2558) ให้ความหมายของการสื่อสารว่า เป็นการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยผ่านสื่อ โดยถ่ายทอดเป็นคำพูดหรือสัญลักษณ์ไปสู่ผู้รับสารและผู้รับสาร ตีความหมายให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารแล้วถ่ายทอดความคิดของตนกลับสู่ผู้ส่งสาร โดยผ่านสื่อหรือช่องทางต่าง ๆ

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2552 อ้างถึงใน กรชนา โพธิ์เต็ง 2558) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อกันเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกัน โดยมีฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ส่งสารและ อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รับสารผู้ส่งสารจะถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และประสบการณ์ไปยังผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารอาจตอบสนองด้วยการแสดงกิริยาอาการต่างๆ เพื่อแสดงว่ามีการรับรู้และเข้าใจ นอกจากนี้ผู้รับสารอาจจะมีการส่งสารให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อสื่อความแก่ผู้ส่งสารด้วย

กรมวิชาการ (2542 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560) ได้ให้นิยามของการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร คือ การติดต่อกับมนุษย์ด้วยวิธีการต่าง ๆ อันทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ความหมายของอีก

ฝ่ายหนึ่ง และการตอบสนอง” การสื่อสารมีลักษณะเป็นกระบวนการซึ่งหมายความว่า มีลักษณะต่อเนื่องตลอดเวลา ไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีจุดสิ้นสุด ไม่มีการหยุดนิ่งจะต้องมีบางสิ่งเกิดขึ้นก่อนกระบวนการ และมีบางสิ่งบางอย่างที่เกิดหลังกระบวนการต่อเนื่องกันไปอยู่เสมอ เป็นการกระทำโต้ตอบกลับไปกลับมาระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารตลอดเวลา ผู้ส่งสารกลายเป็นผู้รับสาร และผู้รับสารกลายเป็นผู้ส่งสารในเวลาเดียวกัน

Devito (2007 อ้างถึงใน พัชรภา เอื้ออมรวิช, 2560) การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในเวลาเดียวกัน ต่อเนื่องกันไปและส่งผลซึ่งกันและกันตลอดกระบวนการสื่อสาร ได้แก่ ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร

สรุปได้ว่าการสื่อสาร หมายถึง การใช้ความสามารถในการพูดโดยใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสิ่งที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

2.2.2 ประเภทการสื่อสาร

Anderson (2007) ได้จำแนกประเภทของการสื่อสาร ตามวิธีการสื่อสาร การแบ่งประเภทของการสื่อสารตามวิธีการสื่อสารนั้นอาจได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การสื่อสารด้วยวาจา หรือ “วจนภาษา” (Oral / Verbal Communication) เช่น การพูดการร้องเพลงอย่างไรก็ตาม บางครั้งมีการนับเอาการเขียน (Writing) และภาษาสัญลักษณ์ (Sign Language) เข้าเป็น วจนภาษา ด้วยเหตุที่ว่า ต่างก็เป็นการนำเอาคำพูด “Word” มาใช้เหมือนกัน

2) การสื่อสารที่ไม่ใช่วาจา หรือ “อวจนภาษา” (Nonverbal Communication) เช่น การสื่อสารด้วยตัวหนังสือ สีหน้า ท่าทาง ภาษามือ การส่งสายตา เสียงและน้ำเสียง เป็นต้น

Anderson, R. (2007) ได้แบ่งประเภทการสื่อสารตามรูปแบบการสื่อสาร ไว้ 2 แบบ

1) การสื่อสารทางเดียว (One-Way Communication) คือ การสื่อสารที่ข่าวสารจะถูกส่งจากผู้ส่งไปยังผู้รับในทิศทางเดียวโดยไม่มีการตอบโต้กลับจากฝ่ายผู้รับ เช่น การสื่อสารผ่านสื่อ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ การออกคำสั่งหรือมอบหมายงาน โดยฝ่ายผู้รับไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น

2) การสื่อสารสองทาง (Two-Way Communication) คือ การสื่อสารที่มีการส่งข่าวสารตอบกลับไปมาระหว่างผู้สื่อสาร ดังนั้นผู้สื่อสารแต่ละฝ่ายจึงเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับ ขณะเดียวกัน

ผู้สื่อสารมีโอกาสทราบปฏิกิริยาตอบสนองระหว่างกัน ทำให้ทราบผลของการสื่อสารว่าบรรลุจุดประสงค์หรือไม่

2.2.3 แนวการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร

Douglas Brown (1993 อ้างถึงใน Zhong Bingling, 2561) ได้เสนอหลักการสอนภาษา 4 ประการดังนี้

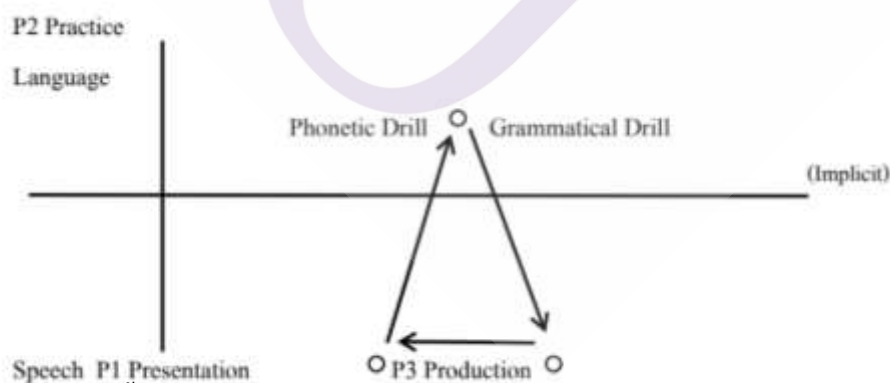
1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสาร และไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การจัดภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริง โดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้ เป้าหมายหลัก แต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสารมีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4) ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องจัดภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน จากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิด ความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถจัดได้ถูกต้องแล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกจัดใน สถานการณ์จริง แนวคิดนี้จึงกลายเป็นขั้นตอนการสอนของ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามผัง ดังนี้

ผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาพที่ 2.1 ภาพผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Douglas Brown, 1993 อ้างถึงใน Zhong Bingling, 2561)

กรมวิชาการ (2542 อ้างถึงใน วารสารคณา คำอัน, 2560) ได้แนะนำขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ขั้นนี้ครูจะข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นการนับเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่จัดกันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการจัดภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์กับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)

ขั้นฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกจัดภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice / Directed Activities)

โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้ มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำ รูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้น ครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย ๆ ก่อนจนได้รูปแบบภาษาแล้ว ค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียนการฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเองโดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะพบในชีวิตจริง

นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดให้เหมือนดังการฝึกในขั้นการฝึกและการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ยังได้กล่าวถึงลักษณะการจัดการเรียนรู้หรือการสอนภาษาต่างประเทศที่ดีและมีประสิทธิภาพ ไว้ดังนี้

1. เป็นการสอนที่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ครอบคลุมประกอบของการสอน อันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์ของการสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล

2. เป็นการสอนที่ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับจุดประสงค์กับเนื้อหาและกับผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสม

3. เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

4. เป็นการสอนที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

5. เป็นการสอนที่คำนึงถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะนำไปจัดในชีวิตประจำวันและตลอดไป เช่น การสอนโดยให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ได้รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ ได้ฝึกคิดแก้ปัญหา ย่อมดีกว่าวิธีสอนโดยบอกความรู้ให้ หรือกระทำให้ดูแต่เพียงอย่างเดียว การให้ผู้เรียนได้นำประสบการณ์ ทั้งความรู้ ความคิด ไปจัดในชีวิตประจำวันปัจจุบันและอนาคตได้ ย่อมเป็นการสอนที่มีคุณค่าแก่ผู้เรียน

6. เป็นการสอนที่เร้าความสนใจผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนตลอดจนจบกระบวนการสอน เช่น ผู้สอนจัดสื่อการสอนที่น่าสนใจ จัดคำถามกระตุ้นให้คิด จัดวิธีการสอนหลายรูปแบบที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำ (Learning by Doing) การได้ทดลอง และคิดค้นคว้า ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนใจ

7. เป็นการสอนที่มีบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งบรรยากาศด้านวัตถุและด้านจิตใจ บรรยากาศด้านวัตถุ หมายถึง การมีสภาพห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน และสิ่งแวดล้อมที่ดี เอื้ออำนวยให้เกิดความสบายตาสบายใจในการเรียน ส่วนด้านจิตใจ หมายถึง การที่ผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยดีให้ความเป็นกันเอง ให้ความเมตตา ความรัก ความอบอุ่นแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสุข มีชีวิตชีวา และไม่ตึงเครียด

8. เป็นการสอนที่ผู้สอนรู้จักจัดจิตวิทยาการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม เช่น การให้รางวัล การลงโทษที่พอดี การให้คำชม การจูงใจ ใฝ่ใจให้ผู้เรียนเกิดแรงกระตุ้นภายใน การให้ผู้เรียนได้รับทราบผลงานของตนโดยทันที การให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน การคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และการให้ผู้เรียนรู้จากสิ่งที่ย้ายไปหายาก ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ เป็นปัจจัยช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดี

9. เป็นการสอนที่ส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย เช่น ให้ผู้เรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานกลุ่มร่วมกัน ได้ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม ฝึกการทำตามข้อกำหนดของกลุ่ม และฝึกระเบียบวินัยในตนเอง สิ่งเหล่านี้จะเป็นการปูพื้นฐานการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และการเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป

10. เป็นการสอนที่มีกระบวนการ หมายถึง มีลำดับขั้นตอนการสอนไม่สับสน ในการสอนจำเป็นต้องมีการเตรียมการสอน เตรียมจัดลำดับการสอนให้สอดคล้องต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสมตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป กระบวนการสอนจะมีขั้นตอนแตกต่างกันไปตามลักษณะของวิธีสอนที่นำมาจัด เช่น วิธีสอนแบบสาธิต ย่อมมีขั้นตอนการสอนแตกต่างจากวิธีสอนแบบทดลอง ผู้สอนต้องวางแผนจัดลำดับขั้นตอนการสอนให้ถูกต้อง

11. เป็นการสอนที่มีการวัดผลประเมินผลทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังการเรียน โดยอาจจะจัดวิธีต่าง ๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การทดสอบ การให้ค้นคว้ารายงาน การทำแบบฝึกหัด ฯลฯ การวัดผลประเมินผลจะช่วยวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนและวัดผลสำเร็จของผู้สอน ผู้สอนจะนำผลการประเมินมาเป็นข้อมูลย้อนกลับพิจารณาการสอนของตนว่า มีข้อบกพร่องที่องค์ประกอบการสอนข้อใด ทำให้แก้ไขได้ตรงจุด เพื่อความสมบูรณ์ของการสอนครั้งต่อไป

12. เป็นการสอนที่ผู้สอนสอนด้วยวิญญานความเป็นครู สอนด้วยความกระตือรือร้น สอนด้วยความตั้งใจ ความเต็มใจ และความมั่นใจ บุคลิกภาพท่าทีการแสดงออกของผู้สอนจะสะท้อนให้ผู้เรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้สอนได้ดี ถ้าผู้สอนมีความรู้สึกที่ดีทั้งต่อผู้เรียนและต่ออาชีพ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเรียนด้วยความศรัทธา ด้วยความสุข ด้วยความตั้งใจ และด้วยความเต็มใจเช่นกัน

2.2.4 กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ

หลักการของการเลือกกิจกรรม

อรุณี วิริยะจิตร (2532, อ้างอิงใน Zhong Bingling, 2561) ได้กล่าวถึง กิจกรรมว่า เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนภาษา กิจกรรมที่ดีขึ้นอยู่กับลักษณะและการจัดกิจกรรมดังนี้

- 1) กิจกรรมต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน
- 2) กิจกรรมต้องมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3) กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหาที่จะต้องใช้ภาษา เพื่อการสื่อความหมาย

4) กิจกรรมที่ดีต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมาย

5) กิจกรรมควรมีลักษณะท้าทายและน่าสนใจ

6) กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหา รูปแบบภาษาที่ต้องการ

7) กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้จัดความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่

รูปแบบของการจัดกิจกรรม

อรุณี วิริยะจิตร (2532, อ้างอิงใน Zhong Bingling, 2561) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการจัดกิจกรรม ดังนี้

1) การจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว (Individual Work) กิจกรรมแบบนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียนกับกิจกรรมแบบทำคนเดียวเป็นงานที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องคิด และทำด้วยตนเอง ดังนั้น กิจกรรมนี้ผู้สอนสามารถจัดให้ตรงกับความสามารถของแต่ละคนได้ และทำให้ผู้สอนเห็นความสามารถและจุดอ่อนของผู้เรียนแต่ละคนได้ชัดเจน นอกจากนี้กิจกรรม แบบทำคนเดียว ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมในรูปแบบที่ตนต้องการ กิจกรรม ที่เหมาะสมกับการทำกิจกรรมแบบนี้ เช่น การอ่านหรือฟังข้อความต่าง ๆ และทำแบบฝึกหัดที่ให้ไว้ การเขียนอธิบายรูปภาพหรือแผนภูมิต่าง ๆ การเล่นเกมประเภทปริศนาอักษรไขว้ เป็นต้น

2) การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair Work) กิจกรรมแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันก่อนกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมแบบคู่ เช่น การถามหาข้อมูลที่ขาดหายไปจากผู้เรียนที่เป็นคู่ของตน การทำตามคำสั่ง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เป็นต้น

3) การจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Group Work) กิจกรรมแบบนี้เป็นการจัดกิจกรรม ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนอกชั้นเรียน คือ ผู้เรียนต้องฟังผู้อื่น และมีการแสดงความคิดเห็น หรือการร่วมการตัดสินใจ การจัดกลุ่มควรให้มีผู้เรียน 3-6 คน ในแต่ละกลุ่ม กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม เช่น การอภิปราย บทสนทนาสมมติ การเล่นเกม การช่วยกันหาข้อมูลเพื่อมาเขียนรายงาน เป็นต้น

4) การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class Work) กิจกรรมแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ กับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนทำพร้อม ๆ กันทั้งชั้น กิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น เช่น การฝึกการอ่านออกเสียง การทำตามคำสั่ง ของผู้สอน การฟัง การอ่าน และการทำแบบฝึกหัดไปพร้อม ๆ กันทั้งชั้นเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้อรุณี วิริยะจิตร (2532, อ้างอิงใน Zhong Bingling, 2561) กล่าวว่า มีรูปแบบกิจกรรมที่นักวิชาการที่เสนอในใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศที่น่าสนใจ ได้แก่

รูปแบบบทบาทสมมติ

เป็นกลวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอน ภาษาตามแนวการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะ บทบาทสมมติจะช่วยให้การสื่อสารในชั้นเรียนมีความสมจริงมากขึ้นและช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการพูดและการสนทนากับผู้เรียนคนอื่น ๆ เป็นสิ่งที่มีความหมายในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้เรียนจะต้องมีอิสระในการเลือกในสิ่งที่จะพูด พอสมควร คือ ผู้เรียนสามารถจะเลือกภาษาที่จะจัดและเลือกบทบาทหรือสถานการณ์ที่แต่ละคนต้องการได้ บทบาทสมมติต่างจากการฝึกสนทนาแบบมีการควบคุม (The Controlled Practice) กล่าวคือ การฝึกสนทนาแบบควบคุม ผู้เรียนไม่สามารถจัดความคิดของตนเองเท่ากับบทบาทสมมติ เพราะการฝึกสนทนาแบบมีการควบคุม เพียงแต่ให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่าง หรือแทนที่คำที่กำหนดให้เท่านั้น

1. รูปแบบเกม

การใช้เกมมีข้อดีในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมทางภาษาที่เป็นธรรมชาติ เกมเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ลักษณะเด่นของเกม คือ การเน้นการแก้ปัญหา และการจัดประโยชน์จากช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) การจัดกิจกรรมโดยการใช้เกม ผู้เรียนต้องอาศัย การสังเกต ความจำ การตีความ การเดา รวมทั้งการ มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มนอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องอาศัยการถ่ายโอนข้อมูล การตัดสินใจ และการคิดเชิงเหตุผล

2. รูปแบบการใช้สื่อจริง (Authentic Materials)

เช่น หนังสือพิมพ์ เพลง ละคร ข่าว เป็นต้น ที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในภาษาชีวิตจริง อันจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการสื่อสารได้จริง ยิ่งไปกว่านั้นการฟังสำเนียงของเจ้าของภาษา จะช่วยให้ทักษะการฟัง และการพูดพัฒนาได้เร็วกว่าการใช้สื่อที่ทำขึ้น และให้เกิดความง่าย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2538, อ้างถึงใน สำเรียง जानเขื่อง, 2554) ยังได้เสนอแนะ กิจกรรมที่พัฒนาทักษะการสื่อสาร กล่าวคือ

1) กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

การพัฒนาทักษะการฟัง สิ่งสำคัญคือจะต้องไม่ลดความเร็วในการพูด ควรให้ผู้เรียนได้ฟังทำนอง เสียงสูงต่ำ การหยุด ความเร็วของเสียงที่จัดในการพูดในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังอาจจะจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้

1.1) สิ่งที่จัดในการเรียนการสอนของครู เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม การฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติการอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาที่ เรียน เป็นต้น

1.2) ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ

1.3) ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมุติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่าง ๆ

1.4) ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถาต่าง ๆ

1.5) ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาและจากโปรแกรม ทางโทรทัศน์

1.6) ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน

1.7) ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุมต่าง ๆ

ที่จัด ภาษาจีน

1.8) ให้เล่นเกมภาษาจีน

2) กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

กิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนจะต้องเลือกจัดให้เหมาะสมกับผู้เรียน แต่ละระดับ ดังนี้

2.1) ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม

2.2) บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง

2.3) นักเรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน

2.4) บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ

2.5) เล่าประสบการณ์ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ ได้

2.6) รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้และเตรียมตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ

2.7) จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนจัดบทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านขายของ สถานีตำรวจ ธนาคาร เป็นต้น

2.8) เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา

2.9) ใ้วาดที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ

2.10) ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

2.11) อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทยแล้วรายงานเป็นภาษาที่เรียน โดยให้เตรียม ถาม และตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านด้วย

2.12) แสดงบทบาทสมมุติ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กิจกรรมที่ดีขึ้นอยู่กับลักษณะและการจัดกิจกรรม กิจกรรมที่อาจจัดในชั้นเรียนได้ เช่น บทบาทสมมติและเกม นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้สอนยังต้องคำนึงถึงสื่อที่จะนำมาจัดในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ และสามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนได้

2.2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสาร

Hilsdon (1991 อ้างถึงใน วราภรณ์ คำอ้น, 2559) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการพูดว่า ควรให้ผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

เล็กน้อย	ระดับ 5 (ดีเยี่ยม)	หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
ตาม	ระดับ 4 (ดีมาก)	หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ก็
บ่อยครั้ง	ระดับ 3 (พอใช้)	หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูด
	ระดับ 2 (ผ่าน)	หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง
	ระดับ 1 (อ่อนมาก)	หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้
	ระดับ 0 (จัดไม่ได้)	หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

Clark (1972 อ้างถึงใน ศันสนะ มุลทาดี และคณะ 2559) เป็นระบบการให้คะแนนที่จัดกับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียน โดยประเมินแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสารไว้ดังนี้

- การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

- คำศัพท์

1. จัดคำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. จัดคำศัพท์ผิดบ่อย แต่จัดศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ จัดคำศัพท์ได้เหมาะสม
4. จัดคำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

- ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. จัดไวยากรณ์เบื้องต้นผิด จัดวลีถูกต้องบ้าง
3. จัดโครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดทั้งในการจัดศัพท์หรือโครงสร้าง

- ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Linder (1977 อ้างถึงในวารางคณา เก้าอัน, 2559) ได้เสนอประเด็นการให้คะแนนการสื่อสารด้านการพูดไว้ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติของการพูด
2. ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร การจะทำให้การพูดเข้าใจง่าย ผู้พูดจะต้องมีการออกเสียงได้ถูกต้อง
3. ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) คือ มีเนื้อหาที่เหมาะสมเกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่องหรือหัวข้อสนทนา
4. คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) ได้แก่ ความถูกต้องของไวยากรณ์ซึ่งวัดโดยการใช้แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
5. การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Creative problem solving) ได้แก่ การคิดหาทางออกเพื่อสร้างบทสนทนา ที่มีเงื่อนไขที่กำหนดให้ได้

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 อ้างถึงใน ชีราภรณ์ กิจจารักษ์, 2553) กล่าวถึง การประเมินผล การสื่อสารด้านการพูด ว่าควรมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการ คือ พูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่จัดประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 อ้างถึงใน ศศิปภา ทิพย์ประภา, 2561) กล่าวถึงหลักการประเมินผล การพูดภาษาต่างประเทศ จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การจัดเสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูด และผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ

3. ศัพท์สำนวนที่จัดเหมาะสมและความหมายถูกต้อง

4. โครงสร้างประโยคที่จัดถูกต้อง

5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย

6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยการจัดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

สรุปว่า วิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่างๆ การกำหนดเกณฑ์การประเมินจะคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผลการประเมินบอกจุดแข็ง และจุดอ่อนของผู้เรียน และ ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและปรับปรุงได้

2.3 แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Learning)

2.3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบการค้นพบ

แนวคิดการเรียนรู้แบบการค้นพบ เริ่มต้นจากนักวิชาการด้านการเรียนรู้ Bruner (1968) โดย Bruner (1968 อ้างถึงใน Carbaugh, 2009) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบการค้นพบไว้ว่า การเรียนรู้แบบการค้นพบทำให้ผู้เรียนได้คิดอย่างกระตือรือร้นและสืบค้นข้อมูลจากการลงมือทำ เพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบการค้นพบเป็นทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ไม่จำกัดความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณสาระข้อมูลที่ได้กล่าวได้ว่าพื้นฐานของการเรียนรู้แบบการค้นพบ คือ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและการวิเคราะห์แยกแยะในสิ่งที่ ไม่ถูกต้อง โดยทำตามขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ จากนั้นเกิดการประเมินผลและเกิดความคิดรวบยอดตามมา

Bruner (1968 อ้างถึงใน Carbaugh, 2009) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ โดยย้ำว่าการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จเมื่อ

1. การจัดโครงสร้างของความรู้มีความสัมพันธ์ และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2. การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนมีเหมาะสมกับระดับความพร้อมของผู้เรียน และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ

3. การเปิดโอกาสให้คิดแบบหยั่งรู้ (Intuition) และหาเหตุผลได้อย่างอิสระ จนสามารถช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้

4. การมีแรงจูงใจภายในที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้

5. การมีโอกาสดำเนินการพัฒนาการทางสติปัญญา ผ่าน 3 ชั้นใหญ่ ๆ คือ

5.1) ชั้นการเรียนรู้จากการกระทำ (Enactive Stage) คือ ชั้นของการเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสรับรู้สิ่งต่าง ๆ การลงมือกระทำช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ดี การเรียนรู้เกิดจากการกระทำ

5.2) ชั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic Stage) เป็นชั้นที่เด็กสามารถสร้างมโนภาพในใจได้และสามารถเรียนรู้จากภาพแทนของจริงได้

5.3) ชั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม (Symbolic Stage) เป็นชั้นการเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อน และเป็นนามธรรมได้

6. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการที่คนเราสามารถสร้างความคิดรวบยอด หรือสามารถจัดประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

7. การเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุด คือ การให้ผู้เรียนค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Discovery Learning)

Joolinggen (1999 อ้างใน Huda, Laili Rozaq Nurul,2017) ได้นำแนวคิดของ Bruner มาพัฒนา โดยให้ความหมาย การเรียนรู้แบบการค้นพบ กล่าวคือ เรียนรู้แบบการค้นพบ คือ รูปแบบของการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีการสืบค้นขอบเขตของความรู้ ความคิด ความสนใจและการอนุมานจากผลที่เกิดจากการทดลอง เนื่องจากความจริงที่ผู้เรียนสามารถทำการทดลองได้ด้วยตนเองและสรุปความรู้ ที่ได้รับด้วยตนเองจากการลงมือทำและการใช้กิจกรรมช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ที่จะเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ประสบความสำเร็จมากกว่าการเรียนรู้เพียงที่ครูผู้สอนได้เคยสอน นั่นคือการเรียนรู้แบบการค้นพบทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะค้นพบความรู้ใหม่จากการชี้แนะของผู้สอน ซึ่งผู้สอนไม่ใช่คนที่ฉลาดที่สุดและไม่ได้เป็นเจ้าของความรู้ และผู้เรียนไม่ได้เป็นผู้ที่รับความรู้เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น

Salamah (2010) ได้สรุปวิธีการเรียนรู้แบบการค้นพบและผลการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้ไม่ใช่เพียงเพื่อให้ได้ความรู้ แต่ยังมีกรอบมสติปัญญาของผู้เรียนด้วยด้วยความสามารถและการกระตุ้น ความสงสัย การได้รับความรู้ผ่านการค้นพบ จึงเป็นการกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ ความเข้าใจ การจดจำ และการนำไปใช้ได้เป็นอย่างดี และรวดเร็ว Salamah ยังได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนที่ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบการค้นพบว่า ควรถือบทบาทเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้แบบต้องการตั้งคำถาม แสวงหาคำตอบ และค้นพบด้วยตนเอง โดยใช้ขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. ออกแบบบทเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจไปที่ปัญหาของผู้เรียน
2. การนำเสนอเนื้อหาที่เป็นสาเหตุของปัญหาของนักเรียน
3. การนำเสนอแบบไดนามิกและวิธีการทั่วไป
4. การชี้แนะแนวทางในการเห็นถึงการแก้ไขปัญหา
5. การประเมินผลการเรียนรู้

ทิสนา เขมมณี (2550) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบ ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูจะจัดสภาพการณ์ของการเรียนการสอนแบบเปิดโอกาสให้นักเรียนดำเนินการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น เลือกหัวข้อที่จะศึกษาเอง ได้ เลือกวิธีค้นหาคำตอบเอง นักเรียนจะค้นคว้าหาความรู้ การวิเคราะห์ และสรุปความรู้เอง โดยมิครุช่วยให้คำแนะนำ

2.3.2 ประเภทของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ

Brit, Hawii & Mekkarea (2002 อ้างถึงใน เฉลิมรัตน์ เชิดชู, 2553) ได้แบ่งการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบเป็น 5 ประเภท และผู้วิจัยเห็นว่า สำคัญในการจัดการเรียนรู้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเภท สรุปไว้ดังนี้

1) การค้นพบด้วยความบังเอิญ (Fortuitous Discovery) เป็นการค้นพบแบบที่ผู้สอนไม่ได้มี การชี้แนะให้ผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้กระทำเอง ซึ่งเกิดการค้นพบความรู้โดยไม่ได้ตั้งใจ การค้นพบเกิดขึ้นขณะที่ทำการตั้งคำถามในเรื่องต่าง ๆ เมื่อมีข้อสงสัยในสิ่งที่คิดหรือเห็น หรือขณะที่เรียนมีปัญหาก็ต้องการแก้ไข ซึ่งผู้เรียนค้นพบแบบบังเอิญจึงทำให้เกิดแรงจูงใจและเกิดการค้นพบคำตอบด้วยตนเอง

2) การค้นพบด้วยปัจจัยที่ถูกจัดเตรียมให้ (Free and Expioratory Discovery) เป็นการค้นพบแบบที่ครูจัดการเรียนรู้ที่มีตัวช่วยเสริมแรง โดยกำหนดกิจกรรม สถานการณ์ บรรยากาศในห้องเรียน การเตรียมอุปกรณ์ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

3) การค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery) เป็นการค้นพบแบบที่ผู้สอนทำหน้าที่จัดเตรียมคำถามในขั้นนำ การจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียนได้เกิดความสงสัยและอยากที่จะค้นพบคำตอบที่สงสัยและเมื่อสงสัยก็จะสังเกตสิ่งต่าง ๆ ทำให้เกิดการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าและการสืบค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ค้นพบคำตอบ และที่สำคัญระหว่างที่ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการค้นพบที่มีการชี้แนะจากผู้สอนทำหน้าที่ป้อนคำถามเสริมแรงแต่ไม่บอกคำตอบ ซึ่งนำไปสู่ขั้นฝึกทักษะให้ได้เกิดการคิดวิเคราะห์ หาเหตุผล การแก้ไขปัญหา การนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้และสามารถสร้าง

องค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง เป็นอย่างดี ทั้งนี้ ผู้สอนอาจมีการเตรียมอุปกรณ์ในการเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้

4) การค้นพบโดยการแนะนำ (Directed Discovery) เป็นการค้นพบแบบที่ผู้สอนทำหน้าที่ชี้แนะแนวทางการค้นพบตลอดการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียน โดยใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสงสัย เช่น ครูป้อนคำถามทีละกลุ่ม และชี้แนะจนครบทุกกลุ่มสลับไปมาตลอดการสอน เป็นต้น

5) การค้นพบโดยใช้โปรแกรม (Programmed Discovery) เป็นการค้นพบที่คล้ายบทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Learning) ประกอบด้วย บัตรคำ หรือบัตรงาน (Work Cards) Cooney, Davis & Henderson (1983 อ้างถึงใน อนุชา ภาผล, 2557) ได้แบ่งการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนพยายามจุดความรู้ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนได้แสดงออกมา โดยการที่ผู้สอนใช้คำถามหรือการอธิบายที่ได้เตรียมไว้เป็นอย่างดี เพื่อให้ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเองและเกิดความคิดรวบยอดหรือความรู้ใหม่ที่เกิดจากการนำความรู้เดิมเพื่อประยุกต์ใช้ในกระบวนการคิดวิเคราะห์ แยกแยะ ทำให้ผู้เรียนสร้าง องค์ความรู้ได้ด้วยตัวผู้เรียนเอง

2) การค้นพบอย่างแท้จริง (Pure Discovery or Unguided Discovery) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนคาดหวังไว้กับผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจถึงความคิดรวบยอด หรือหลักการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผู้เรียนเพียงได้รับการแนะนำเพียงส่วนน้อยหรือไม่ได้รับคำแนะนำเลยจากผู้สอน ยกเว้น การอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับคำศัพท์หรือข้ออ้างอิงต่าง ๆ

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Method) นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการค้นพบความคิดรวบยอด ซึ่งเป็นทฤษฎีการเรียนรู้หนึ่งในรูปแบบของแนวคิดทฤษฎีของ Bruner เป็นทฤษฎีที่ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและทำงานวิจัยเกี่ยวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเหมาะสมกับวัยที่กำลังเป็นวัยช่างสังเกตและชอบคิดวิเคราะห์หาตอบคำถาม

2.3.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ

Bruner (1966 อ้างถึงใน อนุชา ภาผล, 2557) สรุปขั้นตอนการสอนแบบการค้นพบไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนเผชิญกับปัญหาทำให้เกิดความสงสัย ทำความเข้าใจปัญหาที่พบ และมีความต้องการจะแก้ไข

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสังเกตที่จะเรียนรู้ปัญหาทำให้รู้ถึงวิธีการแก้ไขปัญหาได้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนตั้งสมมติฐานเพื่อคาดการณ์คำตอบของปัญหาที่พบเจอ
 ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสืบค้นหาคำตอบจากสื่อต่าง ๆ เพื่อนำมา พิสูจน์สมมติฐานที่กำหนด
 ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสรุปผลการค้นพบ
 พจนานุกรม (2550) เสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบไว้ มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นจุดประกายความสนใจ

เป็นขั้นนำเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญ คุณค่าของสิ่งที่ได้เรียนรู้และประโยชน์ที่ได้เจอในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความใคร่รู้และเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้ดีมาก โดยผู้สอนจะไม่บอกคำตอบผู้เรียนตรง ๆ แต่จะชี้แนะแนวทางหรือความคิดของผู้เรียนให้มีความคิดเห็น คล้อยตามผู้สอน โดยผู้เรียนได้ร่วมกันใช้สติปัญญาคิดวิเคราะห์ วิจัยหาเหตุผลที่ถูกต้องด้วยตนเอง และผู้สอนทำหน้าที่เพียงตั้งคำถามเพื่อดึงจุดความสนใจในการเรียนรู้และใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น ข่าว เหตุการณ์จริง เพลง เกม รูปภาพ แผ่นผัง แผนภูมิ เป็นต้น ซึ่งผู้สอนได้สอดแทรกเนื้อหาสาระที่ต้องการสอนไปในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการคิดตามลำดับขั้น และจัดกิจกรรมให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการคิดและอภิปรายได้อย่างกว้างขวาง และสรุปผลการเรียนรู้หรือตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล

ขั้นที่ 2 ขั้นวางแผนการเรียนรู้

เป็นขั้นสำหรับการจัดเตรียมแผนการเรียนรู้ ซึ่งมีการระดมความคิดเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ และแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสมร่วมกัน โดยที่ผู้สอนมีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ร่วมกันกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของตนให้แจ่มแจ้ง ว่า ต้องการเรียนรู้เรื่องใด เพื่ออะไร มีขอบเขตเท่าใด และเสนอแนวทางการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่ต้องการตามความถนัด ความสนใจ การรับฟังเหตุผล การอธิบาย วิเคราะห์ วิจัยและตัดสินใจเลือกกำหนดขอบเขตการเรียนรู้ เลือกวิธีการแสวงหาความรู้ กำหนดแหล่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน วิธีการบรรลุความรู้ อีกทั้งจัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนรู้ให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ ดังนั้น ผู้เรียนจะมองเห็นเป้าหมายในการเรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่สนใจ มองเห็นคุณค่า ประโยชน์ และความสำคัญพร้อมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

การจัดทำแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้ที่แท้จริง มีความรู้สึกที่ติดตนเอง รู้สึกเป็นอิสระทางความคิดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ทำให้กล้าคิด กล้าทำ และมีความสุขที่จะเรียนรู้ เป็นการปลูกฝังจิตสำนึกในการรับผิดชอบที่มีต่อการเรียนของตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะนิสัยที่ดี มีวินัยและความรับผิดชอบ อีกทั้งยังทำให้มีทักษะกระบวนการ

ในด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการตัดสินใจแก้ไขปัญหา ทักษะการวางแผนการทำงาน ทักษะทางภาษา ทักษะทางสังคม ซึ่งมีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยได้เห็นว่าตรงกับคุณสมบัติที่ควรจะมีในศตวรรษที่ 21 คือ ดี เก่ง มีสุข

บทบาทของครู คือ การช่วยเหลือดูแลโดยการชี้แนะผู้เรียนให้สามารถวางแผนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองโดยการใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในเรื่องที่เรียน ซึ่งเป็นการทำให้ผู้เรียนกล้าคิด แสดงออก ตัดสินใจ วิเคราะห์ วิจารณ์อย่างมีเหตุผลและร่วมเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมกับผู้เรียนเพื่อเป็นการจัดอุปสรรคในแผนการเรียนของผู้เรียนและทำงานให้ถูกต้องเหมาะสมมากขึ้น โดยยึดหลักความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง และมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประโยชน์แก่ผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะสามารถจัดการวางแผนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นลงมือเรียนรู้ตามแผน

ขั้นตอนการเรียนรู้ตามแผน เป็นขั้นตอนที่สำคัญของการจัดกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นขั้นตอนลงมือปฏิบัติจริงหลังจากที่ผู้เรียนได้คิดเตรียมการวางแผนเป็นอย่างดี ซึ่งผู้สอนทำหน้าที่ประสาน และเตรียมการในส่วนสื่อการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ และการใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและปฏิบัติงานตามลำดับขั้น พร้อมทั้งควบคุมดูแลอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามแผนที่วางไว้ได้และใส่ใจดูแลบันทึกข้อค้นพบ ข้อมูล ผลการทดลอง กระบวนการเรียนรู้และการทำงาน อีกทั้งยังจัดอุปสรรคปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียนและช่วยให้ผู้เรียนสามารถประเมินและปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ของตนได้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามแผนที่ตนเองได้กำหนดไว้ จะทำให้ได้รับการพัฒนา ความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการแสวงหาความรู้ ด้านภาษา ด้านการทำงาน ฯลฯ ข้อสำคัญคือ ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียน เนื่องจากได้ฝึกคิดและฝึกปฏิบัติจริง ทำให้เกิดการเรียนรู้การจำได้นาน เนื่องจากได้มีการสัมผัส เห็นกับตา ได้ยินกับหู ทำมาด้วยมือ หรือศึกษาค้นคว้าและบันทึกด้วยตนเอง การกระตุ้นและควบคุมให้เรียนรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่ตนเองกำหนดไว้

ขั้นที่ 4 นำเสนอข้อมูลสรุปความรู้

การนำเสนอชิ้นงานหรือผลงาน เป็นการเรียบเรียงวิธีการนำเสนอหรือสรุปผลจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นข้อค้นพบของผู้เรียนให้เป็นรูปธรรมในรูปแบบต่าง ๆ ตามความสนใจ และแผนที่ตั้งเอาไว้ เช่น แผนภาพ รายงาน แผนภูมิ หนังสือเล่มเล็ก หนังสือแผ่นเดียว แผ่นพับ ฯลฯ รวมทั้งประเมินกระบวนการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ ซึ่งการนำเสนอผลงานของผู้เรียน ครูต้องอำนวยความสะดวกเรื่องสื่อ อุปกรณ์ สถานที่ และคุมผู้เรียนให้ร่วมกันทำงานให้สำเร็จเสร็จตามเป้าหมาย โดยใช้คำถามกระตุ้นผู้เรียนให้ประเมินผลงานและกระบวนการทำงานของตนเอง ของกลุ่ม ของเพื่อน พร้อมทั้งแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ความรู้สึกที่มีต่องาน เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ ความ

ภาคภูมิใจเมื่อได้รับความสำเร็จ รวมทั้งวางแผนการต่อยอดการเรียนรู้เพื่อศึกษา เรียนรู้เรื่องที่สนใจ ในรูปโครงการ

สรุปได้ว่า แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ ผู้สอนมีหน้าที่กำหนดปัญหาและ สถานการณ์แก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการค้นพบความรู้ โดยใช้สื่อการเรียนรู้ กิจกรรมที่เหมาะสม และ ต้องมีการทบทวนหรือประเมินผลทั้งในด้านความรู้และประสบการณ์ ควรให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยน ประสบการณ์การค้นพบความรู้ของตนกับคนอื่น ๆ อีกทั้ง ผู้สอนควรเลือกใช้สื่อที่กระตุ้นให้ผู้เรียน ตื่นเต้น กระตือรือร้น เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ เป็น การเน้นไปที่ตัวผู้เรียน โดยการคำนึงถึงการตอบสนองของผู้เรียน บทบาทของผู้สอนเป็นเพียง การชี้แนะ

ทิสนา แจมมณี (2552) แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบไว้ตามลำดับขั้น ดังนี้

- 1) การทำให้ผู้เรียนเผชิญกับปัญหา ทำความเข้าใจปัญหาและต้องการที่จะแก้ไขปัญหา
- 2) การระบุปัญหาที่เผชิญให้ชัดเจน
- 3) การคิดตั้งสมมติฐานเพื่อสันนิษฐานคำตอบของปัญหา
- 4) การเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้พิสูจน์สมมติฐานตามที่กำหนด

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2557) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจ (Exploration) เป็นขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รู้ข้อมูลที่เป็นมโนทัศน์ หลักการและทฤษฎี โดยผู้สอนใช้เทคนิคการ ตั้งคำถามประกอบการบรรยายและอภิปราย หรือให้ผู้เรียนศึกษาเอกสารประกอบการเรียน และปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบเสาะหาข้อมูล (Inquiry and Acquisition) เป็นขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ แสวงหาความรู้ ด้วยกระบวนการกลุ่มเพื่อระดมสมอง ร่วมคิด และร่วมปฏิบัติเพื่อกระจำหรือเกิด ความเข้าใจ ที่คงทน (Deep Understanding) ในข้อความรู้นั้นๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นค้นพบและป ระยุกต์ใช้ (Discovery and Application) เป็นขั้นที่มุ่งให้ ผู้เรียน ได้นำ ข้อความรู้อันเข้าใจแล้วไปประยุกต์ใช้ ในสถานการณ์ใหม่หรือไปใช้ในการแก้ปัญหา ขั้นนี้ มุ่ง พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการ แก้ปัญหาอย่างสมเหตุสมผล และความสามารถ ใน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

ประภัสรา โคตะขุน (2563) ได้เสนอ ขั้นตอนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบ โดยได้ ปรับจากแนวความคิด Bruner (1966) มีขั้นตอนดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

ผู้สอนกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียนให้สนใจที่จะศึกษาบทเรียน

2. ชั้นเรียนรู้ ประกอบด้วย

2.1) ผู้สอนใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ แบบอุปนัยในตอนแรก เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบข้อสรุป

2.2) ผู้สอนใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ แบบนิรนัย เพื่อให้ผู้เรียนนำข้อสรุปที่ได้ไปใช้เพื่อเรียนรู้หรือ ค้นพบข้อสรุปใหม่ในตอนที่สอง โดยอาศัยเทคนิคการซักถาม โต้ตอบ หรืออภิปรายเพื่อเป็น แนวทางในการค้นพบ

2.3) ผู้เรียนสรุปข้อค้นพบหรือความคิดรวบยอดใหม่

3. ชั้นนำไปใช้

ผู้สอนให้ผู้เรียนนำเสนอแนวทางการนำข้อค้นพบที่ได้ไปจัดในการแก้ปัญหาอาจใช้วิธีการให้ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อประเมินผลว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จริงหรือไม่

สรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่เน้น ไปที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นวิธีที่มีลักษณะแบบ Active Learning และจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ (Guided Discovery Learning) มีแนวทางการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นการนำแนวคิด Bruner (1966) พงณา ทรัพย์สมาน (2550) ทิศนา แจมมณี (2552) และสุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2557) มาวิเคราะห์และปรับให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนี้

1. ชั้นนำกระตุ้นความสนใจ เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความอยากรู้คำตอบ โดยการ ใช้คำถามให้เกิดความสงสัย และเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่ได้เรียน

2. ชั้นวางแผนการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง โดย กำหนดขอบเขต แนวทาง วิธีการเรียนรู้ เป้าหมาย เนื้อหา การบันทึกความรู้ใหม่ และสรุปผลการเรียนรู้

3. ชั้นลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ เป็นขั้นตอนที่มีการสืบค้นข้อมูลตามแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาวิเคราะห์ วิเคราะห์จากการทดลองลงมือทำสิ่ง ๆ นั้นด้วยตนเองจริง ๆ ทำให้เข้าใจในสิ่ง ๆ นั้น ได้ดี จนกระทั่งสิ่งสมกลายเป็นความชำนาญเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ

4. ชั้นนำเสนอผลงาน เป็นการทำผู้เรียนได้นำความรู้ที่ตกผลึกความคิดและได้นำความรู้ที่เรียนมาใช้ด้วยตนเอง อีกทั้งมองเห็นคุณค่าในสิ่งที่ได้เรียนมาและนำไปพัฒนาตนเองในชีวิตประจำวัน ได้ตลอด

5. ชั้นการสรุปผลงาน เป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ สิ่งที่ตนเองค้นพบ มาอธิบายเป็นแบบการสรุปผลการเรียนรู้ หลังจากที่ได้เรียนรู้ตามความสนใจและตั้งสมประสงค์

สรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ คือ การสอนที่ผู้เรียนค้นพบคำตอบหรือหาความรู้ด้วยตนเอง สิ่งที่ค้นพบนั้นอาจมีผู้ค้นพบมาก่อนแล้วและผู้เรียนก็ค้นพบความรู้หรือคำตอบนั้นด้วยตนเอง ไม่ใช่รู้จากการบอกเล่าของคนอื่น หรือจากการอ่านคำตอบที่ได้จากการสอนการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเผชิญกับปัญหา ในการแก้ปัญหา ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง โดยวิธีการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร การทดลองการสอบถามจากผู้รู้หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้ข้อมูลมากพอที่จะนำมาวิเคราะห์ เพื่อลงข้อสรุปเป็นคำตอบหรือความรู้ที่ต้องการ วิธีการสอนแบบนี้เป็นวิธีการที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

2.3.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ

บุญชม ศรีสะอาด (2541 อ้างถึงในอนุชา ภาผล, 2557) กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบไว้ว่า

1. การที่ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเองจะทำให้สามารถจดจำความรู้ที่ได้นาน มีความภูมิใจและเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้
2. ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในสิ่งที่ตนศึกษาต่อไป
3. ผู้เรียนพัฒนาทักษะ และเจตคติที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
4. ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางสมองระดับสูง เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการหยั่งรู้
5. ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางสมองระดับสูง เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการหยั่งรู้ (Intuitive Thinking)

6. ผู้เรียนเข้าใจงานของนักปราชญ์ที่ได้บุกเบิกไว้อย่างลึกซึ้ง

สุวิทย์และอรทัย มูลคำ (2552) ได้สรุปประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบ

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้คิดอย่างมีวิจารณญาณ
2. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจจริงและจดจำสิ่งที่ค้นพบได้นาน
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ความคิด
4. ช่วยให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการแสวงหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบให้กับตนเอง
5. ช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ความพึงพอใจในตนเองต่อการเรียนสูง
6. ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากได้เรียนรู้อย่างเข้าใจจริงและเรียนรู้สิ่งใหม่
7. ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิธีสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง เช่น การสืบค้นข้อมูล การคิดวิเคราะห์และการสรุปความรู้ที่ได้รับ

8. ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการสืบเนื่องไปยังสิ่งที่เรียน
เรื่อง ได้อย่างง่าย

9. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจและความคิดสร้างสรรค์ที่จะทำสิ่งใหม่ที่ไม่เคยทำ
Thorsett (2002 อ้างถึง ในยูนิสาและคณะ, 2008) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการ
เรียนรู้แบบการค้นพบ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดวิเคราะห์ และความคิดสร้างสรรค์
2. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจจริงและจดจำสิ่งที่ค้นพบได้นาน
3. ช่วยให้ผู้เรียนสร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเกิดกลยุทธ์การเรียนรู้ที่
เหมาะสม

4. ช่วยให้ผู้เรียนมีจิตใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากต้องการแสวงคำตอบ
5. เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ (Learner Autonomy)
6. ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการกำกับตนเอง
7. สร้างนิสัยรักการแสวงหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบให้กับตนเอง

Salihu (2015) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่โดดเด่น คือ
ว่าเป็นการเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ (Learner Autonomy) ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียน
สร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม ทำให้เกิดความเข้าใจ
จดจำ และประมวลความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบการค้นพบ ได้ว่า การที่ผู้เรียนเป็นผู้เรียนรู้
และสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเกิดการคิดวิเคราะห์พิจารณาหาวิธีการแก้ไขปัญหาตามที่
ผู้เรียนต้องการ โดยเมื่อค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเองจึงทำให้เข้าใจและจำสิ่งที่ค้นพบใหม่ได้ในระยะ
ยาว มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักวางแผนอยู่ตลอดเวลา สามารถประยุกต์ใช้ในการหาวิธีแก้ไข
อย่างสร้างสรรค์และลงมือทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ จนสร้างความรู้ใหม่อยู่ตลอดเวลาอย่าง
ต่อเนื่องตลอดชีวิต

2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จกมล แก้วโก (2547) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะที่เกิดจากการ
ทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และ
องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาแสดงออกในรูปของความสำเร็จสามารถวัด โดยการจัดแบบสอบถาม
หรือคะแนนที่ครูให้

พิชิต ฤทธิจัญญ (2547) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือพฤติกรรมหรือผลการเรียนรู้ของผู้เรียน อันเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ว่าผู้เรียนมีความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชามากน้อยเพียงใด ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้หรือตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนของครูให้มีคุณภาพประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ทิสนา แคมมณี (2548) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงการเข้าใจความรู้การพัฒนาทักษะในด้านการเรียน ซึ่งอาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ ทั้งสองอย่าง

ปราณี กองจินดา (2550) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทาง ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัยและยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อรทัย จันใจ (2553) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้หรือทักษะซึ่งเกิดจากการกระทำที่ประสานกันต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบทางด้านที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ใช้สติปัญญาแสดงออกในรูปของความสำเร็จ ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

สุทธา บุญแซม (2553) ได้ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลผลิตที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

สิริสรณ์ สิทธิรินทร์ (2554) กล่าวว่า ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จทางการเรียนของบุคคลที่วัดได้จากกระบวนการทดสอบหรือกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบด้วยวิธีการอย่างหลากหลาย เช่น การตรวจผลงานของผู้เรียนการสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ในทิศทางเพิ่มขึ้น หรือลดลง โดยการจัดแบบทดสอบทางด้านเนื้อหาและด้านการปฏิบัติที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว

2.4.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีผู้วิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

Bloom (1976 อ้างถึงใน วิชัย วงศ์สุวรรณ, 2559) กล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ามีอยู่ 3 ตัวแปร คือ

1) พฤติกรรมด้านปัญญา (Cognitive Entry Behavior) เป็นพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด ความเข้าใจ หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต้องการเรียนเรื่องนั้นและมีมาก่อนเรียน ได้แก่ ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ซึ่งเหมาะสมกับการเรียนรู้ใหม่

2) ลักษณะทางอารมณ์ (Affective Entry Characteristics) เป็นตัวกำหนดด้านอารมณ์ หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความกระตือรือร้นที่มีต่อเนื้อหาที่เรียน รวมถึงทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชา ต่อ โรงเรียน และระบบการเรียนและมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

3) คุณภาพของการสอน (Quality of Instruction) เป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย การชี้แนะ หมายถึง การบอกจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนและงานที่จะต้องทำให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การให้การเสริมแรงของครู การจัดข้อมูลย้อนกลับ หรือการให้ผู้เรียนรู้ผลว่า ตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่ และการแก้ไขข้อบกพร่อง

สุชาดา ศรีศักดิ์ (2544 อ้างถึงใน สุชาดา ปิติพร, 2559) กล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ อายุ เพศ สถิติปัญญา เจตคติ แรงจูงใจ พื้นฐานความรู้เดิม รวมทั้งความสนใจ

2. คุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ คุณวุฒิ ระยะเวลาที่สอน ความสามารถ เจตคติของผู้สอน

3. องค์ประกอบด้านอื่น ๆ ได้แก่ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ ระดับสังคมของผู้เรียน ระดับ การศึกษาของบิดามารดา ขนาดของโรงเรียนและอุปกรณ์

ธนพร สิ้นคู่ย (2552) ได้กล่าวถึง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายสาเหตุ ได้แก่ สาเหตุจากตัวนักเรียน เช่น ด้านสติปัญญา ความรู้พื้นฐาน เจตคติ สาเหตุสิ่งแวดล้อมที่บ้านหรือพื้นฐานทางครอบครัวสาเหตุจากกระบวนการทางการศึกษา หรือคุณภาพการสอนของครู

นิรมล บุญรักษา (2554) องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย ด้านตัวผู้เรียน หมายถึง พฤติกรรมความรู้ ความคิด และสติปัญญาความสามารถด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความถนัด ความสนใจและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน ด้านอารมณ์ หมายถึง อารมณ์ ความกระตือรือร้น

แรงจูงใจ ที่จะทำให้เกิดการอยากเรียนรู้ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา ระบบการเรียน และพื้นฐานทางครอบครัว คุณภาพ การสอน หมายถึง สามารถทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ สนใจ นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีการให้แรงเสริมของครู บุคลิกภาพของครูผู้สอน มีการประเมินผลการศึกษา เพื่อการจัดข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการสอน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พื้นฐานทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ความถนัด ความคิดและสติปัญญาความสามารถด้านต่าง ๆ และสภาพแวดล้อมทางบ้านของผู้เรียน ผู้สอนต้องเข้าใจความแตกต่างของผู้เรียนทุกคนและความสามารถที่ไม่เหมือนกันของผู้เรียน นำไปสู่การถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ให้ผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ มีสื่อการเรียนการสอนที่ชัดเจน น่าสนใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมากยิ่งขึ้น

2.4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2552) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การวัดความรู้ความสามารถทางวิชาการ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้ว โดยจะประเมินผลว่า ผู้เรียนสามารถ บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ ที่กำหนดไว้เพียงใด

สมบัติ ท้ายเรือคำ (2553) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การประเมินระดับความสามารถของผู้เรียนว่า มีความรู้ และทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด

สมนึก ภัททิยชนี (2553) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ 39 หมายถึง การวัดสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้มาแล้ว ว่าอยู่ในระดับใด บรรลุตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่

Bloom (1976 อ้างถึงใน สุชาดา ปิติพร, 2559) ได้เสนอแนวคิดการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ 6 ระดับ

1. ความจำ คือ ความสามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความ สูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร 5 ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้ครบถ้วน

2. ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความหมาย ขยายความ และสรุปใจความสำคัญได้

3. การนำไปใช้ คือ ความสามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปได้

4. การวิเคราะห์ คือ ความสามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เช่นการวิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ

5. การสังเคราะห์ คือ ความสามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่ อย่างมีความหมาย

6. การประเมินค่า คือ ความสามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของหลักการ โดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้หรือตัวเองกำหนดขึ้น

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2543 อ้างถึงใน วรากรณ์ นาคมทอง, 2556) ได้เสนอแนะว่า วิธีการสร้างข้อคำถามเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. ความรู้ ความจำ
2. ความเข้าใจ
3. การนำไปใช้
4. การวิเคราะห์
5. การสังเคราะห์
6. การประเมินค่า

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นกระบวนการที่ต้องการทดสอบผู้เรียนมีทั้งหมด 6 ระดับ คือ การวัดความสามารถในการจำ ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปประยุกต์ใช้ การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า ซึ่งล้วนขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนว่าต้องการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับใดบ้าง แต่จำเป็นต้องมีความชัดเจน ต้องไม่ง่ายมาก และไม่ยากมากเกินไป ผู้สอนควรจัดทำแบบวัดให้มีทั้งข้อที่ค่อนข้างง่าย ปานกลาง และค่อนข้างยากในจำนวนข้อที่พอดีและเหมาะสมเท่า ๆ กัน เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความน่าเชื่อถือและเป็นกลางที่สุด

2.4.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภัทธา นิคมานนท์ (2540) กล่าวถึงประเภทของแบบทดสอบด้านพุทธิพิสัยว่า โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่ 1 คือ แบบทดสอบอัตนัย หมายถึง แบบทดสอบที่ถามให้ตอบแบบยาว ๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง ประเภทที่ 2 คือ แบบทดสอบแบบปรนัย หมายถึง แบบทดสอบประเภทถูก – ผิด จับคู่ เติมคำและมีตัวเลือกให้ตอบ โดยการใช้เกณฑ์ที่จัดจำแนกประเภทของแบบทดสอบ คือ

1. จำแนกตามกระบวนการในการสร้าง มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

1.1) แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเฉพาะคราวเพื่อใช้ทดสอบผลสัมฤทธิ์และความสามารถทางวิชาการของเด็ก

1.2) แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่ซับซ้อนมากกว่าแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เมื่อสร้างขึ้นแล้วจึงนำไปทดลองสอบและนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อปรับปรุงคุณภาพดีให้ดีขึ้นและมีความเป็นมาตรฐาน

2. จำแนกตามจุดมุ่งเป้าหมายในการใช้ประโยชน์ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

2.1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ ความสามารถ และทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่ได้เรียนรู้ว่ามีปริมาณเท่าใด

2.2) แบบทดสอบความถนัด หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความสามารถที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้มาในอดีต

3. จำแนกตามรูปแบบคำถามและวิธีการตอบ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

3.1) แบบทดสอบอัตนัย หมายถึง แบบทดสอบที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้สอบได้ตอบยาวเพื่อแสดงความคิด ทักษะคิด ความรู้ ได้อย่างกว้างขวาง ไม่มีคำตอบที่ตายตัว

3.2) แบบทดสอบปรนัย หมายถึง แบบทดสอบที่ถามให้ผู้สอบตอบสั้นซึ่งจำกัดขอบเขตของคำถามและคำตอบเป็นแบบปลายปิด แต่ละข้อวัดความสามารถเพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว ผู้สอบไม่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวาง

4. จำแนกตามลักษณะการตอบ มีทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่

4.1) แบบทดสอบภาคปฏิบัติ หมายถึง แบบทดสอบที่ต้องกระทำหรือแสดงความสามารถ เป็นสิ่งที่จับต้องได้ มองเห็นได้เป็นรูปธรรม เช่น ข้อสอบวิชาพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นต้น การให้คะแนนจากการทดสอบประเภทนี้ผู้สอนมีการพิจารณาทุกด้านประกอบด้วย คุณภาพผลงาน ความถูกต้องของวิธีการปฏิบัติ ความคล่องแคล่วและปริมาณของผลงาน

4.2) แบบทดสอบเขียนตอบ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้การเขียนตอบทุกชนิด

4.3) แบบทดสอบด้วยวาจา หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้สอบจัดการโต้ตอบด้วยวาจา

5. จำแนกตามเวลาที่กำหนดให้ตอบ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

5.1) แบบทดสอบวัดความเร็ว หมายถึง แบบทดสอบที่วัดทักษะสำคัญ ได้แก่ ความคล่องแคล่วในการคิด ความแม่นยำในความรู้ ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างง่าย ใช้เวลาน้อยในการทำข้อสอบ ผู้สอบต้องแข่งขันกันทำเสร็จก่อนและถูกต้องมากที่สุดแสดงว่ามีประสิทธิภาพสูง

5.2) แบบทดสอบวัดประสิทธิภาพสูงสุด หมายถึง แบบทดสอบที่มีลักษณะค่อนข้างยากและให้เวลาทำมาก

6. จำแนกตามลักษณะและโอกาสในการใช้ มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

6.1) แบบทดสอบย่อย หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อคำถามน้อย ใช้สำหรับประเมินผลเมื่อจบการเรียนการสอนในแต่ละหน่วยย่อย โดยมีเป้าหมายหลัก คือ เพื่อปรับปรุงการเรียน

6.2) แบบทดสอบรวม หมายถึง แบบทดสอบที่ถามความรู้ความเข้าใจหลากหลายทั้งเรื่องเนื้อหาและจุดประสงค์ มีจำนวนข้อมาก ใช้ตอนสอบปลายภาคเรียนหรือปลายปีการศึกษา โดยมีเป้าหมายหลัก คือ ใช้เปรียบเทียบแข่งขันระหว่างผู้สอบด้วยกัน

7. จำแนกตามเกณฑ์การนำผลจากการสอบไปวัดประเมิน มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

7.1) แบบทดสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดระดับความรู้พื้นฐานและความรู้ที่จำเป็นในการบ่งชี้เกี่ยวกับความรอบรู้ของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์

7.2) แบบทดสอบอิงกลุ่ม หมายถึง แบบทดสอบที่นำผลการสอบเปรียบเทียบกับบุคคลที่ไม่ใช่ในกลุ่มสอบเดียวกัน เพื่อวัดด้านความสามารถและพิจารณาความเหมาะสมในการสอบที่มี การแข่งขันมากกว่าเพื่อการเรียนการสอน

8. จำแนกตามสิ่งเร้า มีทั้งหมด 2 ประเภท ได้แก่

8.1) แบบทดสอบทางภาษา หมายถึง แบบทดสอบที่มีการจัดคำพูดหรือตัวอักษรไปเร้าผู้สอบโดยการพูดหรือเขียนออกมา

8.2) แบบทดสอบที่ไม่ใช้ภาษา หมายถึง แบบทดสอบที่มีการใช้รูปกริยา ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ กระตุ้นผู้สอบให้ตอบสนอง

พิชิต ฤทธิจรูญ (2547) กล่าวถึง ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน ครูสร้างขึ้นใช้กันทั่วไปในสถานศึกษามีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียนซึ่งแบ่งออกได้อีก 2 ชนิด คือ

1.1) แบบทดสอบอัตนัย เป็นแบบทดสอบที่ตั้งข้อคำถามปลายเปิด เช่น วิธีการแก้ไข ปัญหา ใช้คำถามที่ลงท้ายด้วย ทำไม อย่างไร เพราะเหตุใด และให้ผู้ตอบเขียนได้แสดงถึงความคิด ความรู้ เจตคติอย่างกว้างขวาง

1.2) แบบทดสอบปรนัย หมายถึง แบบทดสอบที่เน้นให้ผู้สอบเขียนตอบสั้นหรือมีคำตอบให้เลือกอย่างจำกัด ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ แบบทดสอบถูก-ผิด แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่วไป จัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีให้มีคุณภาพและมาตรฐานในการดำเนินการสอน วิธีการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน

สรุปได้ว่า ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็นหลายประเภท ได้แก่ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นมาเอง แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบความถนัด แบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบปรนัย แบบทดสอบภาคปฏิบัติ แบบทดสอบเขียนตอบ แบบทดสอบด้วยวาจา แบบทดสอบวัดความเร็ว แบบทดสอบย่อย แบบทดสอบรวม แบบทดสอบอิงเกณฑ์ แบบทดสอบอิงกลุ่ม การเลือกจัดแบบทดสอบแต่ละประเภทขึ้นอยู่กับครูผู้สอน มีความต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาที่เหมาะสมกับแต่ละรายวิชา

2.4.6 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบที่มีคุณภาพ เริ่มจากผู้สอนทำการปรับปรุงโดยการฝึกเขียนข้อสอบต้องเปิดใจได้รับฟังคำวิจารณ์และข้อเสนอแนะ ต้องเข้าใจถึงจุดประสงค์และเนื้อหาที่จะวัด ต้องรู้ถึงกระบวนการคิดในการปฏิบัติงานของผู้เรียน รู้ระดับความสามารถในการอ่านและการใช้ศัพท์ของผู้สอบ ที่สำคัญต้องรู้จักจุดเด่นและจุดด้อยของข้อสอบแต่ละชนิดเพื่อนำไปใช้สร้างแบบทดสอบได้เหมาะสม

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2547) ให้แนวการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร
2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้
3. กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีสร้าง
4. เขียนข้อสอบ
5. ตรวจสอบข้อสอบ
6. จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง
7. ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ
8. จัดทำแบบทดสอบฉบับจริง

สุมาลี จันทร์ชลอ (2547) เสนอวิธีการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

1. ผู้สอนควรประเมินข้อสอบให้มีจุดประสงค์ที่เป็นหัวใจของการสอนที่สามารถสอบวัดได้โดยการจัดแบบทดสอบที่เป็นข้อเขียน
2. ผู้สอนสำรวจและร่างข้อสอบที่สะท้อนให้เห็นทั้งจุดประสงค์ที่เป็นเนื้อหาและจุดประสงค์ที่เป็นกระบวนการสำคัญที่เน้นในหลักสูตร

3. ผู้สอนควรคำนึงถึงข้อสอบต้องมีการสะท้อนให้เห็นความชัดเจนทั้งจุดประสงค์ในการวัด เช่น วัดประเมินความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือวัดเพื่อแยกผู้ที่ได้เรียนรู้

4. ผู้สอนควรนำข้อสอบมาทดลองและวิเคราะห์ความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่านและมีความยาวที่พอเหมาะกับความยาวและจัดสร้างแบบทดสอบฉบับจริงนำไปใช้สอบ

สรุปได้ว่า หลักเกณฑ์เบื้องต้นในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ข้อสอบควรสะท้อนให้เห็นทั้งจุดประสงค์ที่เป็นเนื้อหาและจุดประสงค์ที่เป็นกระบวนการสำคัญที่เน้นในหลักสูตร ซึ่งต้องมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่านและมีความยาวที่พอเหมาะ หลังจากนั้นทำการเขียนข้อสอบพร้อมทั้งตรวจทานข้อสอบ แล้วนำไปจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง ทำการทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ สุดท้ายจัดทำแบบทดสอบฉบับจริง

2.4.7 ประโยชน์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พรพิศ เกื่อนมณเฑียร (2549) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

1. ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม
2. ใช้พิจารณาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
3. ทำให้แยกประเภทนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามความสามารถ
4. สนับสนุนการวินิจฉัยสมรรถภาพเพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือได้ตรงจุด
5. ทำให้มองเห็นถึงวิวัฒนาการความสามารถของนักเรียนได้
6. ใช้ตรวจสอบประสิทธิภาพของการเรียน
7. ใช้พยากรณ์ความสำเร็จในการศึกษา
8. ทำให้มองเห็นแนวทางการชี้แนะหรือชี้แนวทางวิธีการคิดแก้ไขปัญหาให้นักเรียนต่อไป

ได้

9. ใช้ประเมินผลการศึกษา

10. ใช้ศึกษาค้นคว้าทำวิจัย

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ประโยชน์ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังนี้

1. ใช้ประกอบการสำรวจทั่วไปเกี่ยวกับในโรงเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติ ทำให้ครู นักเรียน ได้ดีขึ้น

2. ใช้ในการแนะแนวและประเมินค่าเกี่ยวกับการสอบผ่านหรือสอบไม่ผ่านของแต่ละบุคคล ว่ามีจุดอ่อน และจุดเด่นของแต่ละบุคคลอย่างไร การสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนฉลาด และนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ การปรับปรุงการสอน

3. ใช้ในการพิจารณาจัดกลุ่มนักเรียนเพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน

4. ใช้สนับสนุนการวิจัยทางการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนในวิชาที่สอบแตกต่างกัน โดยการใช้แบบทดสอบมาตรฐานเป็นเครื่องมือวัด

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน คือ ใช้สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ทำให้มองเห็นผลของการเปรียบเทียบตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียน ว่าบรรลุจุดประสงค์หรือไม่หากเกิดผลในทางที่ดีจะทำให้ตัดสินใจดำเนินการต่อไปได้ แต่ถ้าหากไม่บรรลุจุดประสงค์ สามารถนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนหรือทำการวิจัยและทดลองใช้เพื่อทำการประเมินผลการศึกษาอีกครั้ง หรือนำไปใช้กับงานวิจัยทางด้านการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

2.5.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ และพึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

สุภัทรา มิ่งปรีชา (2550) กล่าวถึง ความพึงพอใจ ไว้ว่า เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

วิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2551) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นการให้ค่าความรู้สึกของเราและมีความสัมพันธ์กับโลกทัศน์ที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน เช่น ความรู้สึกเลว ดี พอใจ ไม่พอใจ สนใจ ไม่สนใจ เป็นต้น

พิทักษ์ ทรุษทิบ (2551) กล่าวว่า ความพึงพอใจ นั้นเป็นเพียงปฏิกิริยาด้านความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่แสดงออกมาในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยบ่งบอกทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวกหรือทิศทางลบ หรือไม่มี ปฏิกิริยา คือเฉย ๆ ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งที่มีกระตุ้น

สง่า ภูมรงค์ (2551) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

สมหมาย กลางหิน (2553) สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง แรงจูงใจ แรงจูงใจและความรู้สึกเป็นสุขที่เกิดจากการปรับตัวของบุคคล จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ต้องการ

เน่งน้อย พงษ์สามารถ (2551) มีความเห็นว่า ความพึงพอใจ คือ ทำที่ทั่ว ๆ ไปที่เป็นผลมาจากทำที่ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ 3 ประการ คือ 1) ปัจจัยเกี่ยวกับกิจกรรม 2) ปัจจัยเกี่ยวกับบุคคล 3) ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

น้ำลิน เทียมแก้ว (2558) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง

คมสัน อินทเสน และคณะ (2560) สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองจากการปฏิบัติงานและได้รับผลตอบแทนจนทำให้เกิดความสุขทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานเกิดขวัญและกำลังใจส่งผลให้งานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

Good (1973, p. 7 อ้างถึงใน รสริน พันธู, 2550) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพคุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจาก ความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งนั้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขกับสิ่งใดก็ตามที่กำลังกระทำหรือได้รับการตอบสนองจากสิ่งที่มากระตุ้น เช่น แรงจูงใจ สิ่งเร้าต่าง ๆ ทั้ง ความคิด ทัศนคติ สิ่งแวดล้อมและการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่บุคคลเกิดความสุข ความต้องการ ความสนใจ ความสบายใจ ความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และแสดงออกทางด้านสีหน้า ภาษากาย ท่าทาง กริยา อาการและการพูด ซึ่งแต่ละบุคคลย่อมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับที่แตกต่างกันไป แล้วแต่ปัจจัยและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้

2.5.2 การวัดความพึงพอใจ

ภณิดา ชัยปัญญา (2541 อ้างถึงใน กฤษณา กิจฉลอง, 2553) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม ต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมาก ๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตรวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบลิเคิร์ท ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุย โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

จากการศึกษาการวัดความพึงพอใจ ผู้วิจัยสรุปความคิดรวบยอดได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการบอกถึงความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ณ เวลาและสถานการณ์ หรือกิจกรรมที่บุคคลได้กระทำหรือได้รับโดยตรง ซึ่งสามารถวัดได้หลายวิธี การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถามความคิดเห็น การใช้แบบสำรวจความรู้สึกรู้สึก

2.5.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Kotler and Armstrong (2002 อ้างถึงใน ชีรวิวี วราธรไพบูลย์ และปริญ ลักษิตามาต, 2561) เสนอแนะว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา(Biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (Recognition) การยกย่อง (Esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (Belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับนิยามมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's theory motivation)

A.H. Maslow (1943 อ้างถึงใน กฤษฎา กิจฉลอง, 2553) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่ง ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึ้น้อยที่สุด ทฤษฎีของมาสโลว์ ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ คือ

1) ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค

2) ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่า ความต้องการ เพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย

3) ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน

4) ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม

5) ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (Self – Actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อนเมื่อ ความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะมีผลลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชั้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

ทฤษฎีแรงจูงใจของ فروยด์

S. M. Freud (1947 อ้างถึงใน กฤษฎา กิจฉลอง, 2553) ตั้งสมมุติฐานว่าบุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่าพลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม فروยด์พบว่าบุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝัน พูดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

ซาริณี (2535 อ้างถึงใน ญาดา ชอบทำดี และประสพชัย พสุนนท์, 2559) ได้เสนอทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลพอใจจะกระทำสิ่งใด ๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก โดยอาจแบ่งประเภทความพึงพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ

1. ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism) เป็นทฤษฎีของความสุขที่พอใจว่ามนุษย์โดยธรรมชาติ จะมีความสุขแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใด ๆ

2. ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism) เป็นทฤษฎีของความสุขที่พอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัวแต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

3. ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism) ทรรศนะนี้ถือว่ามนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์หรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ผู้หนึ่งด้วย

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลากหลายวิธีทั้งการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกต ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกวิธีการวัดความพึงพอใจโดยการใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีความเหมาะสมกับบุคคลระดับต่าง ๆ เพื่อสอบถามความพึงพอใจแบบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะมี 4 ด้าน คือ ด้านการกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอนและด้านประโยชน์ที่ได้รับ แบบมาตราส่วนประเมินค่า Rating Scale 5 ระดับตามแนวคิดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale)

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุบรรณ ตั้งศรีเสรี (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2556 จำนวน 100 คน เป็นนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 50 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 50 คน โดยนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค Think-Pair-Share และนักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนทดลองมีความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ทางคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลัง เรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จันทนา บรรจงศิษฐ์ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบัวขาว สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มปกติ และกลุ่มทดลอง ที่สอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการ

สื่อสาร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.41/84.22 2) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการจดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร กลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการจัดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยการจดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มปกติหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) ความสามารถในการจัดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยการจดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 5) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วย หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ภายใต้กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาสำหรับนิสิตครู โดยการเรียนรู้แบบค้นพบ โดยมีรูปแบบการจัดเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจ (Exploration) ขั้นที่ 2 ขั้นสืบเสาะหาข้อมูล (Inquiry and Acquisition) ขั้นที่ 3 ขั้นค้นพบและประยุกต์ใช้ (Discovery and Application) แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design) และกลุ่มเดียวทดสอบหลังการทดลอง (One Group Posttest Only Design) กับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นิสิตครูชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการสอนคณิตศาสตร์ ผลวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนิสิตครูสูงขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้าน 2) ทักษะการจัดการเรียนรู้ของนิสิตครูหลังเรียน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (คือระดับดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) คะแนนจรรยาบรรณวิชาชีพครูก่อนเรียนของนิสิตครูต่ำ กว่าเกณฑ์ที่กำหนด แต่คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 4) นิสิตครูมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการจัดการเรียนรู้ คือ เกิดความรู้ความเข้าใจและมั่นใจในความสามารถของตนในการประยุกต์ใช้ความรู้ด้านการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้รองลงไปคือ การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ การเห็นคุณค่าวิชาชีพครู การทำงานเป็นทีม และการรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่าง ตามลำดับ

นิชพัฒน์ เกลิมพันธ์ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยวิธีการเรียนรู้แบบค้นพบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน วชิรธรรมสาริต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ปี การศึกษา 2561 ของโรงเรียนวชิรธรรมสาริต จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง เลขยกกำลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ

ค้นพบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบ โดยภาพรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($x=4.56$, S.D.=0.13)

วิศุตา บุญแฝง (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่เน้นการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณที่ส่งผลต่อความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองมีพัฒนาการความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและพัฒนาการการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความใฝ่รู้ใฝ่เรียนหลังเรียนทั้งภาพรวมและรายด้าน คือ ด้าน ความอยากรู้และกระตือรือร้น และด้านความมุ่งมั่นตั้งใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านความกล้าแสดงความคิดเห็นโดยใช้หลักเหตุผลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ กลุ่มทดลองยังคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์หลังเรียน ทั้งภาพรวมและรายด้าน คือ ประยุกต์ใช้ วิเคราะห์และประเมินค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ด้านการจำ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนอีก 2 ด้าน คือ ความเข้าใจและความสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

ชลนา เลิศจิระวงศ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ภาพรวมนักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.18$, S.D = 0.11) 2) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 19 คน พบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.16 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.74 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.68 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.42 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่า มีนักเรียนสามารถได้คะแนนผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 จำนวน 17 คน คิด

เป็นร้อยละ 89.47 4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.65)

Bart Janssen (2012) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเพิ่มขึ้นของการเรียนรู้โน้ตสน์ผ่านวิธีการสอนแบบค้นพบในแบบแผน ISP การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์จากแบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน และการสังเกตปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนซึ่งเข้าร่วมใน แผน ISP ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบค้นพบ จะมีความรู้สึกสนุกสนาน มีแรงจูงใจ และทำทนายที่จะแสวงหาคำตอบมากขึ้น แต่งานวิจัยนี้ เนื่องจากไม่มีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำให้ไม่สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของ การเรียนแบบค้นพบที่มีต่อคะแนนทางการเรียนของนักเรียนได้

Ida Sahara (2012 อ้างใน Abu El-Magd, 2017) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะในวิชาภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน Man Arahana ประเทศอินโดนีเซีย ปีการศึกษา 2012 จำนวน 70 คน แบ่ง เป็นกลุ่มควบคุม ที่ใช้การสอนแบบปกติ 35 คน และกลุ่มทดลองที่ใช้จัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ 35 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

Gholamian (2013) ได้ศึกษาศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ในวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ปีการศึกษาปีการศึกษา 2012 - 2013 จำนวน 50 คน แบ่ง เป็นกลุ่มควบคุม ที่ใช้การสอนแบบปกติ 25 คน และกลุ่มทดลองที่ใช้จัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ 25 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

Abu El-Magd (2017) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้วยการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ร่วมกับแนวคิการเล่นเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนรัฐบาล อิสลามศึกษา ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 64 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 32 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ทางไวยากรณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 และระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ร่วมกับแนวคิการเล่นเกม อยู่ในระดับดี

Feng Qi (2018) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิจัยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมตอนต้นด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยมีมุ่งจะตอบคำถามงานวิจัย 3 ข้อ คือ 1) การจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ มีผลต่อการมีส่วนร่วมของนักเรียนในชั้นเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหรือไม่ 2) การจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะช่วยให้การเรียนรู้ไวยากรณ์ดีขึ้น หรือไม่ เพื่อตอบคำถามนี้ นักวิจัยได้ใช้การสังเกต การสัมภาษณ์ และการใช้แบบทดสอบไวยากรณ์ก่อนและหลังเรียน ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า 1) การจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะสามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และมีทัศนคติต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับดี 2) วิธีการค้นพบคำแนะนำสามารถช่วยพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมีคะแนนแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

จากศึกษาตัวอย่างงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ โดยใช้วิธีการแบบค้นพบที่มีการชี้แนะ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พบว่างานวิจัยยังมุ่งเรื่องการเรียนไวยากรณ์ การเขียน และการอ่าน การที่ผู้วิจัยมุ่งเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะกับความสามารถทางการสื่อสาร น่าจะเป็นการช่วยทำให้การวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีการชี้แนะกับวิชาภาษาต่างประเทศ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีรายละเอียดดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 โรงเรียน รวมนักเรียนจำนวน 448 คน ได้แก่

โรงเรียนวัดพลมานีย์ มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 4 ห้องเรียน จำนวน 137 คน

โรงเรียนวัดสุทธาโกชน มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2 ห้องเรียน จำนวน 70 คน

โรงเรียนวัดสังฆราชา มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน 52 คน

โรงเรียนลำพะอง (ราษฎร์จำเริญบารุง) มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 ห้องเรียนนักเรียน 114 คน

โรงเรียนวัดปลูกศรัทธา มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 ห้องเรียน นักเรียน 75 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบคละความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall, 1996)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 นักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/4 ห้องเรียน จำนวน 35 คน กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

3.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

3.3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยจะมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาข้อมูลสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีนของสถานศึกษา ศึกษาเนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ โดยคัดเลือกเรื่องจากเรื่อง ใกล้ตัวผู้ใกล้ตัว เรื่องที่ง่ายไปหาเรื่องที่ยาก และจากเรื่องที่เป็นรูปธรรมไปสู่เรื่องที่เป็นนามธรรม เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผนจากหน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วย หน่วยละ 4 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ไปตลาด แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เล่าประสบการณ์ความรู้สึกลงเทศกาลเฉลิมฉลอง ในแต่ละแผนจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกเพื่อการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ซึ่งแบบฝึกนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แต่งประโยคสนทนา จำนวน 5 ประโยค และส่วนที่ 2 กำหนดคำและวลี ให้สร้างบทสนทนา ใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้

แบบประเมินความสามารถในการแต่งประโยค เพื่อการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
การใช้คำถูกต้อง	4	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
	3	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	2	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
	1	ใช้คำได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 60
โครงสร้างประโยค	4	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
	3	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	2	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
	1	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 60
การสื่อความหมาย	4	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์	4	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 80 ขึ้นไป
	3	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไขตามกำหนดร้อยละ 70 ขึ้นไป
	2	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไขตามกำหนดร้อยละ 60 ขึ้นไป
	1	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไขตามกำหนดได้ต่ำกว่าร้อยละ 60

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาจีน

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
แก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Creative problem solving)	4	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์บทสนทนาได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81-100
	3	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์บทสนทนาได้มาก คิดเป็นร้อยละ 71-80
	2	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์บทสนทนาได้อย่างพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 61-70
	1	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์บทสนทนาได้น้อย คิดเป็นร้อยละ 51-60

3.3.1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไปให้ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977, น. 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0	หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับ เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน -1	หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน จะมีดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

3.3.2.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

3.3.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของ หน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบกำหนดสถานการณ์ให้เลือกจากจำนวน 5 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์คะแนนเต็ม 20 คะแนน วิธีการทดสอบใช้วิธีการจับฉลาก และให้นักเรียนแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ แต่ละคู่ที่ทำแบบทดสอบแล้วครูได้แยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกไปอยู่อีกห้องหนึ่ง ซึ่งครูจัดเตรียมไว้ และเพื่อป้องกัน

การสอบถามและทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบ หลังการเรียนครบแล้วทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งทำในชั่วโมงการเรียนการสอน และประเมิน ความสามารถในการสื่อสารจากองค์ประกอบ โดยคัดแปลงเกณฑ์ของ Linder, 1977 ดังนี้

- 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือ ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติของการพูด
- 2) ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility) คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ทำให้ การพูดเข้าใจง่าย ผู้พูดจะต้องมีการออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3) ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication) คือ มีเนื้อหาที่เหมาะสม เกี่ยวข้อง กับเนื้อ เรื่องหรือหัวข้อสนทนา
- 4) คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication) ได้แก่ ความถูกต้องของ ไวยากรณ์ และผู้วิจัยเพิ่ม ข้อที่ 5) การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Creative problem solving) ได้แก่ ความสามารถที่สร้างบทสนทนา ถึงแม้จะประสบความสำเร็จยาก แต่แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้อย่าง สร้างสรรค์

เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาจีน

Linder (1977) ได้เสนอวิธีการวัดและการประเมินผลการสื่อสาร มี 4 ประการ 6 ระดับ ผู้วิจัยได้เลือกและปรับใช้เป็น 4 ระดับให้เหมาะกับนักเรียน และได้เพิ่มการแก้ปัญหาและความคิด สร้างสรรค์ ดังนี้

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและ ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
แก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Creative problem solving)	4	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ทสนทนาได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81-100
	3	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ทสนทนาได้มาก คิดเป็นร้อยละ 71-80
	2	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ทสนทนาได้อย่างพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 61-70
	1	สามารถแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ทสนทนาได้น้อย คิดเป็นร้อยละ 51-60

3.3.2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับแก้ไข

3.3.2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดังนี้ ความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา คำนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli & Hambleton, 1977, pp. 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปจะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับ เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แบบทดสอบไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและ จุดประสงค์การเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีค่า IOC เท่ากับ .67-1.00

แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ใช้ผู้ประเมิน 3 คน ผลคะแนน เพื่อดูความเที่ยง Reliability ผู้วิจัยใช้ Cronbach Alpha reliability test ทำการตรวจสอบ Inter rater rating ได้ผลคะแนน 0.70-1.00 จึงถือว่า คะแนนของผู้ประเมินทั้งสาม เป็นที่ยอมรับ และมีความ สอดคล้อง (Consistent)

3.3.2.6 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วไปใช้ กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน จะมีดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

3.3.3.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวัดพุทธิพิสัย (Cognitive domain) 3 ชั้น คือ ความจำ (Knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) และการนำไปใช้ (Application) ซึ่งเป็นแนวคิดของบลูม (Bloom, 1968)

3.3.3.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.3.4 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาโดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความ คิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli&Hambleton, 1977, pp. 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้น ไปจะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ใน เกณฑ์ที่ยอมรับ ดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วไปทดลอง (tryout) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดพลมานีย์ เขต ลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เป็นคนละกลุ่มกับกลุ่ม ตัวอย่างนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มาวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาคุณภาพ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.278 – 0.799 และค่า อำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.28 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

3.3.3.6 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ที่แก้ไขแล้วนำไปจัดกับกลุ่ม ตัวอย่างต่อไป

3.3.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียน ภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ จะมีดังนี้

3.3.4.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเป็นแนวทางในการ สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบการ ค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบความสามารถ และอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

3.3.4.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยประเด็นการ สอบถามจะประกอบด้วย 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้าน ประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

คำถามจะเป็นแบบปลายปิดแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยการจัดมาตร วัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) มี 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.121)

คะแนน		ระดับความพึงพอใจ
5 คะแนน	หมายถึง	ความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	ความพึงพอใจ ระดับมาก
3 คะแนน	หมายถึง	ความพึงพอใจ ระดับปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	ความพึงพอใจ ระดับน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	ความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย มีดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50 หมายถึง ความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

3.3.4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมรวมถึงให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.4.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความชัดเจนของคำถาม ความถูกต้องเหมาะสมของภาษา โดยการจัดวิธีการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli&Hambleton, 1977, pp. 49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป จะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

3.3.4.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่แก้ไขแล้วไปทดลอง (tryout) กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และหาค่าความเชื่อมั่น

แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่าความเชื่อมั่น 0.89

3.3.4.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่แก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

3.4.1 แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน เป็นแบบการทดสอบหลังเรียนอย่างเดี่ยว (One group posttest only design) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

กลุ่ม	Treatment	Post-test
ทดลอง	X	T

T หมายถึง การวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียนวิจัย (One group pretest - posttest design) สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ T₁ หมายถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน

T₂ หมายถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนหลังเรียน

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1) ผู้วิจัยจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ไปตลาด 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เล่าประสบการณ์ความรู้สึกถึงเทศกาลเฉลิมฉลอง 4 ชั่วโมง

2) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบ ก่อนเริ่มเรียน

3) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อเก็บคะแนน ซึ่งเป็นคะแนนก่อนเรียน

4) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะจำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกส่วนที่ 1 แต่งประโยคบทสนทนา โดยใช้คำและวลีที่กำหนดให้ จำนวน 5 คำ ส่วนที่ 2 ใช้คำและวลีที่กำหนดไว้ในส่วนที่ 1 นำมาสร้างประโยคในการสื่อสาร โดยใช้เวลา 3 นาที และให้ออกมาฝึกปฏิบัติหน้าชั้นเรียน ทั้งนี้มีการประเมินแบบฝึกทั้งสองส่วนเก็บคะแนนและเพื่อให้นักเรียนนำไปปรับแก้ไข ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

5) เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนครบ 16 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาจีนโดยกำหนดสถานการณ์ แบบทดสอบกำหนดสถานการณ์ให้เลือก จากจำนวน 6 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน วิธีการทดสอบโดยใช้วิธีการจับฉลาก และให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน แต่ละคู่ที่ทำแบบทดสอบแล้ว ครูต้องแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน และเพื่อป้องกัน การสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ ทั้งนี้การทดสอบจะมีผู้ประเมินจำนวน 3 คน คือ ผู้วิจัย ครูสอนภาษาจีนและครูชาวจีนเจ้าของภาษา ร่วมกันให้คะแนนและเพื่อเก็บคะแนน

6) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาจีนหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนเรียน เพื่อเก็บคะแนนและนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูล

7) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ประเด็นแบบสอบถามประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

8) ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด หลังจากนั้นจะนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ แปลผลในรูปตาราง การพรรณนาและอภิปราย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 เปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ t-test for One sample

3.5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยใช้ t-test for Dependent samples

3.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้กระบวนการทางสถิติดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.101)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P	แทน	ร้อยละ
f	แทน	ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการหาร้อยละ
N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 124)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 126)
ดังนี้

$$S.D = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $(\sum x)^2$ แทน กำลังสองของคะแนนรวม
 $\sum x$ แทน ผลรวมคะแนนยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2 สถิติเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

3.6.2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงคุณภาพ (Validity) โดยหาดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index item of Objective: IOC) (Rovinelli & Hambleton, 1997) คำนวณหาค่า IOC ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

จากสูตร
 เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยกำหนดกฎเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณสูตรที่ดัชนีมีค่าระหว่าง 0.00 -1.00 แล้วคัดเลือกเครื่องมือที่ได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.05 ควรพิจารณาข้อคำถามข้อนั้นใหม่ ควรปรับปรุงแก้ไขหรือตัดทิ้ง

3.6.2.2 หาค่าความยากง่าย โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของแบบทดสอบ
 R แทน จำนวนคนตอบถูกทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เรียน

เกณฑ์การพิจารณาระดับค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่มีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 ที่มีรายละเอียดเกณฑ์ของเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสิน ดังนี้

ได้ $0.80 \leq p \leq 1.00$ เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก ควรตัดทิ้ง หรือนำไปปรับปรุง

$0.60 \leq p < 0.80$ เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายใช้ได้ดี

$0.40 \leq p < 0.60$ เป็นข้อสอบที่ความยากง่ายปานกลาง ดีมาก

$p < 0.20$ เป็นข้อสอบที่ยากมาก ควรตัดทิ้งหรือนำไปปรับปรุง

โดยที่ข้อสอบที่จะสามารถนำไปใช้ในการวัดผลที่มีประสิทธิภาพจะมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80

3.6.2.3 หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก

P_H แทน จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มสูง

P_L แทน จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ

n แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

3.6.2.4 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$r = \frac{k}{k-1} \left\{ \frac{s_t^2 - \sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ r แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

k แทน จำนวนข้อสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกแต่ละข้อ

q แทน $1-p$

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนที่สอบได้

3.6.2.5 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยผู้วิจัยใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ (Cronbach's Alpha Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α	แทน	ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
n	แทน	จำนวนข้อคำถามของเครื่องมือวัด
s_i^2	แทน	ความแปรปรวนเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของเครื่องมือวัด

α ต้องมีค่า 0.7 ขึ้นไป

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

3.6.3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 75 โดยใช้สถิติทดสอบค่า t (t-test for one sample) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

เมื่อ	จากสูตร	$t = \frac{\bar{X} - \mu_0}{\frac{S}{\sqrt{n}}}$	โดยมี $df = n - 1$
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution	
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง	
μ_0	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากร หรือ เกณฑ์ที่ตั้งขึ้น	
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง	
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)	

3.6.3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนกับ โดยใช้สถิติทดสอบค่า t (paired t -test) หรือ t-test for dependent samples (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบก่อนเรียนกับทดสอบหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการ
เปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้รับ
จากการทดสอบก่อนเรียนกับทดสอบหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยแบ่งเป็น 3 ตอน ซึ่งมีผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กับเกณฑ์ร้อยละ 75 นักเรียนจำนวน 35 คน โดยผู้ประเมิน 3 คน

ลำดับ	คะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน		เกณฑ์ผ่านคะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
	หลังเรียน (20คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	
1	17	85	ผ่าน
2	16	80	ผ่าน
3	14	70	ไม่ผ่าน
4	14	70	ไม่ผ่าน
5	17	85	ผ่าน
6	14	70	ไม่ผ่าน
7	16	80	ผ่าน
8	18	90	ผ่าน
9	14	70	ไม่ผ่าน
10	14	70	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน		เกณฑ์ผ่านคะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
	หลังเรียน (20 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	
11	18	90	ผ่าน
12	16	80	ผ่าน
13	15	75	ผ่าน
14	16	80	ผ่าน
15	16	80	ผ่าน
16	15	75	ผ่าน
17	18	90	ผ่าน
18	16	80	ผ่าน
19	18	90	ผ่าน
20	16	80	ผ่าน
21	16	80	ผ่าน
22	18	90	ผ่าน
23	16	80	ผ่าน
24	13	65	ไม่ผ่าน
25	16	80	ผ่าน
26	16	80	ผ่าน
27	16	80	ผ่าน
28	18	90	ผ่าน
29	15	75	ผ่าน
30	13	65	ไม่ผ่าน
31	14	70	ไม่ผ่าน
32	16	80	ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน		เกณฑ์ผ่านคะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
	หลังเรียน (20 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	
33	14	70	ไม่ผ่าน
34	14	70	ไม่ผ่าน
35	16	80	ผ่าน
คะแนนเฉลี่ย	15.66		
S.D.	1.47		

จากตารางที่ 4.1 แสดงคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 35 คน

ความสามารถใน ความสามารถ สื่อสารภาษาจีน ของนักเรียน	คะแนน เต็ม	เกณฑ์ไม่ ต่ำกว่า ร้อยละ 75	Mean	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	20	15	15.66	1.47	34	10.017*	.000

*อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบคะแนนทดสอบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ของนักเรียนจำนวน 35 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.47 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 15 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=10.017*)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน

ลำดับ	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน		ผลต่างคะแนน ก่อนเรียน-หลังเรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)		
1	5	18	13	เพิ่มขึ้น
2	2	17	15	เพิ่มขึ้น
3	0	18	18	เพิ่มขึ้น
4	2	17	15	เพิ่มขึ้น
5	3	17	14	เพิ่มขึ้น
6	3	16	13	เพิ่มขึ้น
7	8	17	9	เพิ่มขึ้น
8	4	18	14	เพิ่มขึ้น
9	11	17	6	เพิ่มขึ้น
10	9	18	9	เพิ่มขึ้น
11	4	18	14	เพิ่มขึ้น
12	13	18	5	เพิ่มขึ้น
13	10	20	10	เพิ่มขึ้น
14	6	16	10	เพิ่มขึ้น
15	10	18	8	เพิ่มขึ้น
16	8	18	10	เพิ่มขึ้น
17	9	17	8	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน		ผลต่างคะแนน ก่อนเรียน-หลัง เรียน	การแปลผล พัฒนาการ
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)		
18	8	18	10	เพิ่มขึ้น
19	7	17	10	เพิ่มขึ้น
20	8	18	10	เพิ่มขึ้น
21	10	17	7	เพิ่มขึ้น
22	9	18	9	เพิ่มขึ้น
23	7	18	11	เพิ่มขึ้น
24	8	17	9	เพิ่มขึ้น
25	10	17	7	เพิ่มขึ้น
26	9	18	9	เพิ่มขึ้น
27	8	18	10	เพิ่มขึ้น
28	10	18	8	เพิ่มขึ้น
29	8	17	9	เพิ่มขึ้น
30	8	18	10	เพิ่มขึ้น
31	7	18	11	เพิ่มขึ้น
32	8	19	11	เพิ่มขึ้น
33	14	17	3	เพิ่มขึ้น
34	10	17	7	เพิ่มขึ้น
35	9	18	9	เพิ่มขึ้น
คะแนนเฉลี่ย	7.57	17.60		
S.D.	3.10	0.77		

จากตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนทุกคนมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	df	t	sig.
ก่อนเรียน	20	7.57	3.10	34	19.370*	.000
หลังเรียน	20	17.60	0.77			

*อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 7.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=19.370*)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ตารางที่ 4.5 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		แปลความหมาย
		$\bar{X}$	S.D.	
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1	กิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในภาษาจีน	4.63	0.65	มากที่สุด
2	กิจกรรมหลายอย่างที่ช่วยให้จดจำคำศัพท์และประโยคในภาษาจีนได้	4.49	0.61	มาก
3	กิจกรรมมีความหลากหลาย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์	4.51	0.70	มากที่สุด
4	กิจกรรมส่งเสริมการปฏิบัติได้จริง	4.43	0.65	มาก
5	กิจกรรมให้ความรู้และความสนุกสนานในขณะที่เรียน	4.69	0.58	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.55	0.64	มากที่สุด
ด้านผู้เรียน				
6	มีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น	4.43	0.65	มาก
7	สามารถทำงานด้วยตนเองและทำงานร่วมกับเพื่อน	4.49	0.70	มาก
8	สามารถพัฒนาการเรียนภาษาจีนได้ด้วยตนเอง	4.11	0.76	มาก
9	มีอิสระในการเลือกและทำในเรื่องที่สนใจ	4.60	0.55	มากที่สุด
10	มีความกล้าที่จะคิดและแสดงออก	4.57	0.56	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.44	0.67	มาก

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		แปลความหมาย
		$\bar{X}$	S.D.	
ด้านครูผู้สอน				
11	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และมีวิธีการชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.74	0.51	มากที่สุด
12	ครูมีสื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อการเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
13	ครูช่วยกระตุ้นและชี้แนะนักเรียนค้นพบคำตอบทุก ๆ ครั้ง	4.49	0.70	มาก
14	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.66	0.59	มากที่สุด
15	ครูมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน	4.66	0.48	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.67	0.55	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
16	ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน	4.51	0.61	มากที่สุด
17	ผู้เรียนได้ฝึกคิดวางแผนและการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง	4.60	0.50	มากที่สุด
18	ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก	4.51	0.70	มากที่สุด
19	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.57	0.56	มากที่สุด
20	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนภาษาจีนในชั้นต่อไป	4.80	0.47	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.60	0.58	มากที่สุด
	โดยภาพรวม	4.56	0.61	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ นักเรียนจำนวน 35 คน พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.67, S.D. = 0.55$) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.58$)

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.64) และด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.67) ตามลำดับและมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ กิจกรรมให้ความรู้และความสนุกสนาน ในขณะที่เรียน ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.58) ทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในภาษาจีน ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.65) มีความหลากหลาย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.70) หลายอย่างที่ทำให้จดจำคำศัพท์และประโยคในภาษาจีนได้ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.61) ส่งเสริมการปฏิบัติได้จริง ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.65)

ด้านผู้เรียน ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ มีอิสระในการเลือกและทำในเรื่องที่สนใจ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55) มีความกล้าที่จะคิดและแสดงออก ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.56) สามารถทำงานด้วยตนเองและทำงานร่วมกับเพื่อน ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.70) มีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.65) สามารถพัฒนาการเรียนภาษาจีนได้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.76)

ด้านครูผู้สอน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ มีสื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.41) ชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และมีวิธีการชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.51) เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.59) มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.48) ช่วยกระตุ้นและชี้แนะนักเรียนค้นพบคำตอบทุก ๆ ครั้ง ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.70)

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนภาษาจีนในชั้นต่อไป ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.47) ได้ฝึกคิดวางแผนและการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.50) สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.56) ได้กล้าแสดงออก ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.70) ได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.61)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตลาดกระบัง กลุ่มที่ 35 จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 โรงเรียน ได้แก่ (1) โรงเรียนวัดพลมานีย์ (2) โรงเรียนวัดสุทธาโภชน์ (3) โรงเรียนวัดสังฆราชา (4) โรงเรียนลำพะอง (ราษฎร์จำเริญบำรุง) และ (5) โรงเรียนวัดปลูกศรัทธา รวมนักเรียนจำนวน 448 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบละความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐาน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall, Brog and Gall, 1996)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/4 ห้องเรียน จำนวน 35 คน กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่ม แบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาวิจัยมีเนื้อหาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมตามแนวคิด การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดพลมานีย์ เขตลาดกระบัง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ (หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของโรงเรียนวัดพลมานีย์ 2563) ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ไปตลาด

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เล่าประสบการณ์ความรู้สึกถึงเทศกาลเฉลิมฉลอง

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

- 1) ผู้วิจัยจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ไปตลาด 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน 4 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เล่าประสบการณ์ความรู้สึกลงถึงเทศกาลเฉลิมฉลอง 4 ชั่วโมง
- 2) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบ ก่อนเริ่มเรียน
- 3) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนเพื่อเก็บคะแนน ซึ่งเป็นคะแนนก่อนเรียน
- 4) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะจำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกส่วนที่ 1 แต่งประโยคบทสนทนา โดยใช้คำ และวลีที่กำหนดให้ จำนวน 5 คำ ส่วนที่ 2 ใช้คำและวลีที่กำหนดไว้ในส่วนที่ 1 นำมาสร้างประโยคในการสื่อสาร โดยใช้เวลา 3 นาที และให้ออกมาฝึกปฏิบัติหน้าชั้นเรียน ทั้งนี้มีการประเมินแบบฝึกทั้งสองส่วนเก็บคะแนนและเพื่อให้นักเรียนนำไปปรับแก้ไข ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน
- 5) เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนครบ 16 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยกำหนดสถานการณ์ แบบทดสอบกำหนดสถานการณ์ให้เลือก จากจำนวน 6 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน วิธีการทดสอบโดยใช้วิธีการจับฉลาก และให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทกับเพื่อนนักเรียน แต่ละคู่ที่ทำแบบทดสอบแล้ว ครูต้องแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน และเพื่อป้องกัน การสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ ทั้งนี้การทดสอบจะมีผู้ประเมินจำนวน 3 คน คือ ผู้วิจัย ครูสอนภาษาจีนและครูชาวจีนเจ้าของภาษา ร่วมกันให้คะแนนและเพื่อเก็บคะแนน

6) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาจีนหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนเรียน เพื่อเก็บคะแนนและนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูล

7) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ประเด็นแบบสอบถามประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านผู้เรียน 3) ด้านครูผู้สอน และ 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 20 ข้อ

8) ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด หลังจากนั้นจะนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ แปลผลในรูปตาราง การพรรณนาและอภิปราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ t-test for One sample

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยใช้ t-test for Dependent samples

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.1 สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ จากแบบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนจำนวน 35 คน พบว่านักเรียน 35 คน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.47 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 15 คะแนนของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=10.017*) เมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล พบว่านักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 7.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย

เท่ากับ 17.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=19.370*)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.55) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.58) ด้านการกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.64) และด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.67) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ จากแบบวัดความสามารถสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนจำนวน 35 คน กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.47 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 15 คะแนนของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=10.017*) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล พบว่านักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57

จากผลวิจัย แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ การที่นักเรียนมากกว่าร้อยละ 70 คะแนนผ่านเกณฑ์ และนักเรียนอีกร้อยละ 28.57 แม้มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ แต่ทุกคนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ก็มีคะแนนเกินร้อยละ 60 อาจเนื่องจากปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 หลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบการค้นพบ (Discovery learning) คือ การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ (Learning by doing) กล่าวคือทุกแผนการเรียนของผู้วิจัย นักเรียนมีโอกาสได้ทำกิจกรรมลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่ว่าจะป็นค้นหาคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรียน การตั้งคำถามว่า หากต้องการพูดเพื่อสื่อความหมายอย่างนี้ จะสื่อสารอย่างไร ดังที่ Bruner (1966 อ้างถึงใน Carbaugh, 2009; Casad และ Jawaharlal, 2012) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะไว้ว่า เป็นการสอนที่เร้าความสนใจผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนตลอดจนจบกระบวนการเรียน เพราะผู้เรียนได้ถูกกระตุ้นให้ตั้งคำถาม แสวงหาคำตอบ โดยลงมือกระทำ (Learning by doing) และเรียนรู้ด้วยตนเอง อันช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจ และมีพันธะต่อการเรียนและกิจกรรม นอกจากนี้การเรียนรู้และค้นพบด้วยตนเอง ยังกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาได้เร็ว และมี

ประสิทธิภาพ เพราะผู้เรียนจะจดจำคำศัพท์ใหม่ อีกทั้งยังได้ผลสรุปหลักไวยากรณ์ ได้เร็ว และยาวนาน (El-Kahlout,2010; Rahmi และคณะ, 2014; Tabatabaee Lotfi, 2019) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Abu El-Magd (2017) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้วยการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ร่วมกับแนวคิดการเล่นเกมนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 64 คน แบ่งออกเป็น กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมจำนวน 32 คนเท่ากัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ทางไวยากรณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05

ประการที่ 2 การปฏิบัติเข้าไปมา กล่าวคือ ในแต่ละหน่วยความรู้จะมีแบบฝึก ซึ่งไม่เพียงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นคว้าด้วยตนเองแบบได้รับการชี้แนะจากครูผู้สอน ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนคำศัพท์ และประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนเข้าไปมา จนทำให้ยิ่งทำ ก็ยิ่งเกิดการเข้าใจ และจดจำมากยิ่งขึ้น กล่าวคือการลงมือทำเข้าไปมา จะช่วยให้ข้อมูลที่ได้เก็บสะสมในความจำระยะยาว และเมื่อข้อมูลอยู่ในความจำระยะยาวแล้ว ก็จะถูกดึงออกมาใช้ได้ง่าย และรวดเร็ว ทำให้สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้คล่องแคล่ว (Fluency) (Jiang & Nekrasova, 2007; Ushigusa, 2008; Meesat, 2015)

ประการที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะช่วยพัฒนาสติปัญญา เห็นได้จาก การที่นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนค้นคว้าระดับคำ ระดับประโยคและระดับสนทนาเพื่อการสื่อสาร ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาสติปัญญา ดังที่ Bruner (1966 อ้างถึงใน Carbaugh, 2009) ได้กล่าวว่า การให้ผู้เรียนค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาการทางสติปัญญา ผ่าน 3 ชั้นใหญ่ ๆ คือ 1) ขั้นการเรียนรู้จากการกระทำ (Enactive stage) คือ ขั้นของการเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสรับรู้สิ่งต่าง ๆ การลงมือกระทำช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ดี 2) ขั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic stage) เป็นขั้นที่เด็กสามารถสร้างมโนภาพในใจได้ และสามารถเรียนรู้จากภาพแทนของจริงได้ 3) ขั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม (Symbolic stage) เป็นขั้นการเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนและเป็นนามธรรมได้ สติปัญญาดีเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Bley-Vroman, 1989 อ้างถึงใน Meesat, 2015; Brown, 2014; รุ่งฤดี แพลงสร, 2560)

ประการที่ 4 กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะยังนำไปสู่ขั้นฝึกทักษะการคิดระดับสูง (Higher order thinking) ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ หาเหตุผล การแก้ปัญหา จนไปถึงความคิดสร้างสรรค์ สามารถนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้และสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง เป็นอย่างดี (Brit, Hawii & Mekkarea, 2002 อ้างถึงใน เฉลิมรัตน์ เชิดชู, 2553; Riandari et al., 2018)

ดังเช่น งานวิจัยของ วิศุตา บุญแฝง (2561) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ผลการจัดการเรียนรู้แบบ ค้นพบที่มีต่อการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและพัฒนาการการแก้ปัญหาอย่างมี วิจารณญาณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมถึงงานวิจัยด้านภาษา เช่น งานของ Gholamian (2013) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะที่มีต่อ ความคิดสร้างสรรค์ในวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการเขียน เഴียงสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมี นัยสำคัญที่ 0.05

การเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการกิจกรรม การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ จากแบบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียน จำนวน 35 คน กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณารายบุคคล พบว่านักเรียนอีกร้อยละ 28.57 แม้มีคะแนนไม่ผ่าน เกณฑ์ แต่ทุกคนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ก็มีคะแนนเกินร้อยละ 60 ผลวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ สามารถช่วยพัฒนาความสามารถการสื่อสาร ภาษาจีนของนักเรียนได้ หรือกล่าวได้ว่า ปัจจัยการจดจำได้ การพัฒนาความคิดระดับสูง จนไปถึง ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการประยุกต์ใช้ อันเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ผ่าน กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนสามารถจัดการกับ แบบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาจีนได้ และ Shieh & Yu (2016) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ แบบค้นพบด้วยการแนะแนวทาง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ รวบรวม และสร้าง องค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ปลูกฝังให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหา

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดการกิจกรรม การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ก่อนเรียน นักเรียนมีคะแนน เฉลี่ย 7.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.= .000, t=19.370*)

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยการจัดการกิจกรรม การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ก่อนเรียนและหลังเรียน นักเรียนทุกคนมีคะแนนหลังเรียน เพิ่มขึ้น ตั้งแต่ 3 คะแนนจนถึง 18 คะแนน ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ที่ เน้นการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติหลายครั้งและต่อเนื่อง การให้นักเรียนแสวงหาคำตอบ เรียนรู้ กระบวนการเรียน และกลยุทธ์การเรียนด้วยตนเอง ผ่านกิจกรรมการค้นหาคำศัพท์ การแต่งประโยค

และการแต่งบทสนทนาจากรูปภาพที่กำหนด ดังที่ Rahmi และคณะ (2014) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เป็นการให้ผู้เรียนได้ค้นพบกระบวนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อันจะทำให้ผู้เรียนเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ (Learning strategies) ที่เหมาะสมกับตนเองได้

จากผลวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักเรียนทุกคนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าหลังเรียนด้วยการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉิมพัตน์ เถลิงพันธ์ (2561) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยวิธีการเรียนรู้แบบค้นพบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง เลขยกกำลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นพบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยังมีงานวิจัยของวิศุดา บุญแฝง (2561) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่เน้นการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียน ทั้งภาพรวมและรายด้าน คือ ประยุกต์ใช้ วิเคราะห์และประเมินค่าสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับงานวิจัยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กับการเรียนการสอนในต่างประเทศผลวิจัยของผู้วิจัยสอดคล้องกับ งานของ Ida Sahara (2012 อ้างใน Abu El-Magd, 2017) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะในวิชาภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 70 คน แบ่ง เป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คนเท่า ๆ กัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 และงานวิจัยของ Gholamian (2013) ที่ได้ศึกษาศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ในวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2012 - 2013 จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ใช้จัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ กลุ่มละ 25 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาจีนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.55) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.58) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.64) และด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.67) ตามลำดับ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ด้านครูผู้สอน ได้แก่ มีสื่อการสอนที่หลากหลายเพื่อการเรียนรู้ มีการชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และมีวิธีการชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ช่วยกระตุ้นและชี้แนะนักเรียนค้นพบคำตอบทุก ๆ ครั้ง

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนภาษาจีนในชั้นต่อไป ได้ฝึกคิดวางแผนและการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้กล้าแสดงออก ได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ กิจกรรมให้ความรู้และความสนุกสนานในขณะที่เรียน กิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และประโยคในภาษาจีน กิจกรรมมีความหลากหลาย และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ กิจกรรมหลายอย่างที่ช่วยให้จดจำคำศัพท์และประโยคในภาษาจีนได้ กิจกรรมส่งเสริมการปฏิบัติได้จริง

ด้านผู้เรียน ได้แก่ มีอิสระในการเลือกและทำในเรื่องที่สนใจ มีความกล้าที่จะคิดและแสดงออก สามารถทำงานด้วยตนเองและทำงานร่วมกับเพื่อน มีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนเพิ่มขึ้น และสามารถพัฒนาการเรียนภาษาจีนได้ด้วยตนเอง

ความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะเหล่านี้เป็นส่วนในการพัฒนาความสามารถการสื่อสารภาษาจีน ดังที่น้ำลิน เทียมแก้ว (2558) และคมสัน อินทเสน และคณะ (2560) กล่าวถึง ความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกชอบหรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกมีความสุขกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานเกิดขวัญและกำลังใจส่งผลให้งานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ ดังที่ Brown (2006) และ Rahmi และคณะ (2014) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบการค้นพบด้วยตนเอง เป็นให้อิสระแก่นักเรียน ในการแสวงหาคำตอบ ทดลองกระบวนการเรียนรู้ และกลยุทธ์ทางการเรียนด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อหาคำตอบ สอดคล้องกับ Abu El-Magd (2017) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้วยการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

ร่วมกับแนวความคิดการเล่น เกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน เท่า ๆ กัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ทางไวยากรณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 และระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนแบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ร่วมกับแนวความคิดการเล่น อยู่ในระดับดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ผลวิจัยของ Feng Qi (2018) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิจัยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมตอนต้นด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ โดยใช้การสังเกต การสัมภาษณ์ และการใช้แบบทดสอบไวยากรณ์ก่อนและหลังเรียน ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า 1) การจัดการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะสามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และมีทัศนคติต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับดี 2) วิธีการค้นพบคำแนะนำสามารถช่วยพัฒนาความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมีคะแนนแบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.01

5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย

ข้อค้นพบในการวิจัยมีดังนี้

- 1) การเรียนรู้การสื่อสารภาษาจีนโดยการใช้กิจกรรมในการเรียนรู้แบบการชี้แนะเป็นแนวทางที่ดี ผู้สอนจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนพร้อมที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เกิดการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเน้นการเรียนรู้แบบ Active learning ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
- 2) การเรียนรู้ภาษาจีนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในการค้นพบความรู้ด้วยตนเอง และนำไปบอกผู้อื่นได้ด้วย เป็นการถ่ายทอดความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจ การเรียนรู้จากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลต่อความจำระยะยาวได้ สุดท้ายผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้นแล้วยังทำให้จดจำเนื้อหาได้นานขึ้นอีก ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้และได้ประโยชน์จากการเรียนซึ่งเป็นการเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaningful learning) (Ausubel, 1963 อ้างถึงใน Sharan, 2015)

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) การนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะไปใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียนควรเลือกใช้กิจกรรมตามความเหมาะสมและน่าสนใจเพราะจะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนาน จากผลการวิจัยการเรียนแบบการค้นพบด้วยตนเอง ส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาคำตอบ ทดลองกระบวนการเรียนรู้ และกลยุทธ์ทางการเรียนด้วยตนเองอย่างอิสระ ส่งผล

ให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อหาคำตอบ ค้นพบความรู้ใหม่ และนำความรู้เดิมไปประยุกต์ใช้ได้อย่างสร้างสรรค์ อันเป็นการเพิ่มพูนพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ นอกจากนี้การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ยังส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ระหว่างนักเรียนกับครู อันทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในขณะที่เรียนและหลังเรียน

2) กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ เป็นการศึกษาค้นหาข้อมูลด้วยตนเอง จำเป็นต้องเตรียมแหล่งข้อมูลให้พร้อมสำหรับการค้นหาความรู้ และมีจำนวนมากเพียงพอสำหรับนักเรียน

3) การเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ ครูจะต้องติดตามการเรียนรู้ตลอดเวลาที่จัดกิจกรรม เพื่อให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ ให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่ขี้ไม่ทันเพื่อน ให้อิสระในการเรียนรู้

4) กิจกรรมการเรียนรู้สามารถจัดในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เพื่อสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ เช่น อาจเป็นห้องประชุม ลานกีฬาในร่ม ลานกิจกรรม เป็นต้น

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น หรือตอนปลาย

2) ควรเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้านการพูดและการเขียน ซึ่งเป็น Communicative output เช่นกัน โดยใช้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น หรือตอนปลาย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรรณา โพธิ์เต็ง. (2558). การพัฒนาทักษะการสื่อสารและความสามารถในการทำโครงการ โดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย*, 9(2), 162-175.
- กรมวิชาการ. (2543). *การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง*. โครงการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กฤษฎา กิจฉลอง. (2553). ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่มีต่อการซื้อสินค้าและบริการผ่านทางระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์. (Paper presentation), ใน *การประชุมวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา อรุณสุขรุจี. (2546). *ความพึงพอใจของสมาชิกสหกรณ์ต่อการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตรไชยปราการจำกัด อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- คมสัน อินทะเสน และคณะ. (2560). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการขององค์การบริหาร ส่วนตำบลนาหว้า อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น* (การค้นคว้าอิสระปริญญาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จง ปิงลิง. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์*, 6(2), 113-120.
- จงกล แก้วโก. (2547). *การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิธีสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์กับวิธีสอนแบบปกติ* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- จันทนา บรรจงดิษฐ์, สมาน เอกพิมพ์, และพุทธรรัตน์ ทะสา. (2557). การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยการจัดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์. ใน *การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 6* (น.). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทย์น้อม สาราญ. (2557). การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยการจัดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์. ใน *การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 6*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจิ้ง อ้ายผิง. (2560). การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เฉลิมรัตน์ เชิดชู. (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนด้วยวิธีค้นพบโดยใช้เกมกับการสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ญาดา ชอบทำดี และประสพชัย พสุนนท์. (2559). การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการปฏิบัติงานของฝ่ายส่งเสริมวิชาการ และงานทะเบียน : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารณ. *วารสารธุรกิจปริทัศน์*, 8(2), 35-48.
- ณิชาพัฒน์ เฉลิมพันธ์. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยวิธีการเรียนรู้แบบค้นพบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 18(86), 1-12.
- ดิเรก ฤกษ์สาหร่าย. (2528). *ผลสำเร็จในการดำเนินงานของโครงการพัฒนาชนบทระดับหมู่บ้าน : ศึกษาเฉพาะกรณี ในจังหวัดลำปางและสกลนคร เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์รูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน*. ใน *การประชุมทางวิชาการครั้งที่ 23 (สาขาสังคมศาสตร์)*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้ เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่มีประสิทธิภาพ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ธนพร สีนคู่ย์. (2552). *ผลการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชน 2 บ้านกอกไม้แดง จังหวัดพิษณุโลก*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ชนพรรณ กุณาละศิริ. (2558). รูปแบบการสื่อสารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานเป็นทีมในหน่วยงานผ่าตัดโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนภณ ไชยชนะ. (2557). การพัฒนาการเขียนพินอิน (สระลดรูป) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปรินทร์รอยแยลส์วิทยาลัย (รายงานผลการวิจัย). โรงเรียนปรินทร์รอยแยลส์วิทยาลัย.
- ธีรวิวี วราธรไพบูลย์ และปริญญา ลักษิตามาศ. (2561). รูปแบบความพึงพอใจและความภักดีทางการตลาดของผู้บริโภคร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์ในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสยาม.
- ธีรภรณ์กิจจารักษ์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2558). การพัฒนาระบบบริการสารสนเทศเพื่อการวิจัย สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม. วารสารสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ, 4(1), 82-95.
- นิรมล บุญรักษา. (2554). ผลการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสาระงานบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และเจตคติทางการเรียนวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดท่าข้ามกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- แนนน้อย พงษ์สามารถ. (2551). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อ โรงแรมขนาด 3 ดาว ในเขตกรุงเทพมหานคร. (ม.ป.พ).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.
- ประภัสรา โคตะขุน. (2550). การจัดทำแผนการเรียนรู้. สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/prapasara/5-4>.
- ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- พจนา ทรัพย์สมาน. (2550). การจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนแสวงหาและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พรพิศ เกื้อนมนต์เกียรติ. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึกด้วยเกมที่ใช้คำถาม ต่างกัน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 7). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลตามหลักสูตร พุทธศักราช 2544. องค์การ รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2547). ระเบียบวิจัยทางสังคมศาสตร์. เข้า ออฟ เคอร์รี่มีสท์.
- พิทักษ์ ตรีชัย. (2551). ความพึงพอใจของประชาชนต่อระบบและกระบวนการให้บริการของ กรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีสำนักงานเขตยานนาวา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2540). การประเมินผลการเรียน. ทิพย์วิสุทธิการพิมพ์.
- รสริน พันธุ์. (2550). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักการเรียนเพื่อรอบรู้โดยใช้ของเล่นเชิงวิทยาศาสตร์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2554). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์.
- รุ่งฤดี แผลงสร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. สำนักพิมพ์
- ลลนา เลิศจิระวงศ์. (2563). การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- วราภรณ์ นามทอง. (2556). การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรางคณา เก้าอัน. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย์.

- วิชัย วงศ์สุวรรณ. (2557). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ หน่วย การเรียนรู้ เรื่อง นโยบายการเงิน การคลัง และการค้าระหว่างประเทศ โดยใช้วิธีสอนแบบ บรรยายร่วมกับเทคนิคกราฟิกและสารสนเทศร่วมสมัย สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 5 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัยสมบูรณ์กุลกันยาจังหวัดสงขลา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 1(2),30-42.
- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2559). การสังเคราะห์ภาพรวมการวิจัย. *วารสารบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 18(14),66-72.
- วิมลสิทธิ์ ทรายางกูร. (2551). พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (พิมพ์ครั้งที่8). จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- วิรุฬ พรรณเทว. (2542). ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงาน กระทรวงมหาดไทย ในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิชุดา บุญแฝง, และสุนีย์ เหมาะประสิทธิ์. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่เน้นการ แก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณที่ส่งผลต่อความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 12(1), 201-214.
- สง่า ภูมรงค์. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของศึกษาธิการอำเภอ ตามอำนาจหน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ และความพึงพอใจของข้าราชการ สำนักงาน ศึกษาธิการในเขตการศึกษา 7 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมนึก กัททิษณี. (2553). การวัดผลการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ทั่วยเรือคำ. (2553). สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมหมาย กลางหิน. (2553). ความพึงพอใจของผู้ป่วยโรคเบาหวานและกลุ่มเสี่ยงที่มีต่อการ ให้บริการของสถานีอนามัยหนองไผ่ ตำบลหนองไผ่ อำเภอนาดูน จังหวัดมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สมาคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจไทย-จีน. (2558). *จุฬารุกวิจัย-สร้าง โมเดลใหม่ปฏิรูปการเรียน ภาษาจีนในไทยทั้งระบบ*. สืบค้น จาก <https://www.thaizhong.org/th/>.
- สันติ ดารกะพงษ์. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคถามตอบ ส่งเสริมการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย์*, 6(3), 486-500.

- ลำเรียง งานแข็ง. (2554). การพัฒนาทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวคิดสองเป็นฐาน ตามหลักการของเคน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สิริสรณ์ สิทธิรินทร์. (2554). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจในการแลกเปลี่ยนความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการความรู้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชาดา ปิติพร. (2559). การพัฒนาการคิดวิเคราะห์ในวิชาภาษาไทย (สาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม) โดยใช้กระบวนการกลุ่ม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุทธภา บุญแซม. (2553). การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (7E). *วารสารราชพฤกษ์*, 8(1), 131-135.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2557). การยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ภายใต้กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาสำหรับนิสิตครูโดยการเรียนรู้แบบค้นพบ. *วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6 (11), 199-211.
- สุบรรณ ตั้งศรีเสรี. (2556). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะ THINK-PAIR-SHARE ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา มิ่งปรีชา. (2550). ความคาดหวังและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการแผนกผู้ป่วยนอกต่อคุณภาพบริการของโรงพยาบาลแพ่ง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- สุมาลี จันทร์ชลอ. (2552). *การวัดและการประเมินผล*. พิมพ์ดี จำกัด.
- สุวิทย์และอรทัย มูลคำ. (2552). *21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 8). ภาพพิมพ์.
- ศศิปภา ทิพย์ประภา. (2561). การศึกษาด้านแบบ : การพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่กลุ่มวิสาหกิจชุมชนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป กรณีศึกษา

อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

คันสนะ มุลทาดี และคณะ. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 10(1), 68-83.

ศูนย์จันศึกษาสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2558). สืบค้น

จาก<https://www.thaizhong.org/th/>.

อนุชา ภาผล. (2557). หนังสือเกมอิเล็กทรอนิกส์แบบค้นพบเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สืบค้น จาก

<http://www.research.rmutt.ac.th/?p=16023> (สืบค้นเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2563)

อรทัย จันใจ. (2553). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศกนคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.

ภาษาอังกฤษ

Abu El-Magd, M. (2017). *Guided discovery based gamified tasks for improving primary pupils' grammar learning*. Retrived from [https://www.researchgate.net/ publication](https://www.researchgate.net/publication).

Anderson, R. (2007). Nurses' knowledge and attitudes towards pain management in children admitted in the pediatric department of queen elizabeth central hospital, Blantyre, Malawi, *Journal of Biosciences and Medicines*, 5(6), 46-59.

Atkinson, R.C. & Shiffrin, R.M. (1968). Human memory: A proposed system and its control processes. In *The psychology of learning and motivation: Advances in research and theory* (K.W.Spence (ed.)). Academic Press.

Ausubel, G. D. (1963). *Cognitive structure and the facilitation of Meaningful Verbal Learning*. Retrived from <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/002248716301400220>

Bloom, B. S. (1968). *Learning for mastery*. University of California.

Brown, E. (2006). *Discovery learning in the classroom*. Retrived from

<https://www.researchgate.net/>

[publication/305174476_Discovery_Learning_in_the_Classroom](https://www.researchgate.net/publication/305174476_Discovery_Learning_in_the_Classroom).

- Brown, H. D. (2014). *Principles of language learning and teaching* (6th ed.). Pearson Education.
- Bruner, J.S. (1956). The course of cognitive growth. *America Psychologist*, 19, 1-75.
- Bruner, J.S., Goodnow, J. J.& Austin, G. A. (1957). *A study of think*. John Wiley and Sons.
- Carbaugh, D. (2009). *Putting policy in its place through cultural discourse analysis*. [Unpublished paper] presented at the International Colloquium on Communication, Schoodic Peninsula, Maine.
- Caprario, M. (2013). *Guided discovery grammar instruction: A review of the literature with original teaching materials* [Master's thesis]. School for international training. Retrieve from: https://digitalcollections.sit.edu/ipp_collection/689/.
- Casad, B., & Jawaharlal, M. (2012). *Learning through guided discovery: An engaging approach to K-12 STEM education*. Retrieved from <https://www.semanticscholar.org/paper/Learning-through-Guided-Discovery%3A-An-Engaging-to-Casad-Jawaharlal/02528314b6d941b74b2257af7e4f79283fe3dd13>.
- EI-Kahlout, Y. A. (2010). *The effective of using guided discovery on developing reading comprehension skill for the eleventh grader in gaza governorats*. Retrieved from http://www.alazhar.edu.ps/Library/aattachedFile.asp?id_no=0043918.
- Esmailzadeh F., Lotfi S., A., Tabar A., N. (2019). The effects of guided-discovery, self-discovery, and situational-presentation techniques on learning conditional sentences in English. *Applied Linguistics Research Journal*, 3(3), 51-63.
- Feng Q. (2018). Application of the guided discovery method to english grammar teaching in junior high school. *Applied Linguistics*, 14(4), 385-407.
- Gall, M. D., Borg, W. R., & Gall, J. P. (1996). *Educational research: An introduction* (6th ed). Longman Publishing.
- Gholamian, A. (2013). Studying the effect of guided discovery learning on reinforcing the creative thinking of sixth grade girl students in qom during 2012-2013 Academic Year. *Journal of Applied Science and Agriculture*, 8(5), 576-584.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York. McGraw-hill Book.
- Hai-Jew, S. (2008). Scaffolding discovery learning spaces, merlot. *Journal of Online Learning and Teaching*, 4(4), 409-413.

- Huda, L. N. (2017). *The use of discovery learning and pictures to improve student's reading comprehension*. State islamic institute of salatiga, central java.
- Janssen, B.B.J.H. (2012). *Increased conceptual learning through a guided discovery approach of the ISP* [Master's research]. Utrecht University.
- Jiang, N., & Nekrasova, T. M. (2007). The processing of formulaic sequences by second language speakers. *The Modern Language Journal*, 91(3), 433-445.
- Johnson, D. H., & Johnson, F. P. (1997). *Joining together: group theory and group skills* (6th ed). Allyn & Bacon.
- Laal, M. & Ghodsi, S.M. (2012) Benefits of collaborative learning. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 31, 486-490.
- Lee, S. Y. (2012). *Modeling director agents' decision-making strategies in guided discovery learning environments* [Doctor's dissertation, North Carolina State University]. North Carolina State University.
- Linder, C. (1977). *Oral communication testing*. Illinois: national textbook company. Cambridge University Press.
- McDonald, B. (2011). *Self Assessment and discovery learning o'meara campus, University of Trinidad and Tobago*. Retrived from <http://bettymcdonald.cgpublisher.com/biography/CGCurriculumVitae/fid=1411777/Dr.%20Betty%20McDonald's%20CV%20%20Jan%202013.pdf>
- Meesat, P. (2015). *Somatically-enhanced approach (SEA) in intensive Thai course for academic purposes*. Retrived from <https://researchsystem.canberra.edu.au/ws/portalfiles/portal/33681381/file>.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. Cambridge University Press.
- Penfield, W., & Lamar, R. (1959). *Speech and brain-mechanisms*. Princeton University Press.
- Rahmi, Y. et al. (2014). *The use of discovery learning strategy in teaching reading report texts to senior high school students*. Retrived from <http://ejournal.unp.ac.id/index.php/jelt/article/viewFile/4374/3432>.(accessed.
- Riandari, F., Susanti, R., & Suratmi. (2018). *The influence of discovery learning model application to the higher order thinking skills student of Srijaya Negara Senior High School Palembang on the animal kingdom subject matter*. Retrived from

<https://iopscience.iop.org/>

[article/10.1088/1742-6596/1022/1/012055/pdf](https://iopscience.iop.org/article/10.1088/1742-6596/1022/1/012055/pdf) .

- Rovinelli, R. J, & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch journal of educational research*, 2, 49-60.
- Sahara, I. (2017). The effectiveness of using guided discovery in teaching reading comprehension, *Jurnal pendidikan dan pengajaran*, 4(2), 66-67.
- Salamah. (2010). Application of aquatic insects (Ephemeroptera, Plecoptera And Trichoptera) in water quality assessment of Malaysian headwater. *Tropical Life Sciences Research*, 28(2),143-162.
- Salihu, Z. (2015). *Effects of guided discovery approach on student's academic performance in ecology in senior secondary schools in Sokoto State, Nigeria*. Retrived from <http://hdl.handle.net/123456789/609>.
- Shieh, C. J., & Yu, L. (2016). A study on information technology integrated guided discovery instruction towards students' learning achievement and learning retention. *EURASIA Journal of Mathematics, Science & Technology Education*, 833-842.
- Tekin, M. & Elmas, L. (2020). Investigation of the imagery and creativity of the 7th grade students using guided discovery method, *Academic Journals*, 15(5), 242.
- Ushigusa, Sh. (2008). *The relationships between oral fluency and multiword units*. [Unpublished doctoral dissertation]. Purdue University-Purdue.
- Wolman, B. B. (1973). *Dictionary of behavioral science*. Litton Educational.
- Wood, D. (2001). In search of fluency: What is it and how can we teach it?. *Canadian Modern Language Review*, 57, 573-589.
- Wu, M. Y. (2016). An application research of the guide discovery method concept teaching of primary mathematics [Master's theses]. Retrieved from <https://oversea.cnki.net/kns/defaultre sult/index>.
- Zhang, F. (2006). *The teaching of mandarin prosody: A somatically enhanced approach for second language learners*. Retrieved from <https://www.researchgate.net/publication/262561996>.

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์จรีชา วาณิชวีริยะ หัวหน้าหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
2. อาจารย์ ดร. โชติกานต์ ใจบุญ อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
3. อาจารย์ไชยฉัตร โรจน์พลทามล อาจารย์กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ
(ภาษาจีน) โรงเรียนระยองวิทยาคม

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน
โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ไปห้างสรรพสินค้า 去百货商店

คาบเรียนที่ 1-4 (คาบละ 1 ชั่วโมง) เวลาเรียน 4 ชั่วโมง

เรื่อง ถามทาง บอกตำแหน่งสถานที่

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2/ ปีการศึกษา 2563

ผู้สอน นางสาวฉันทย์ชนก สุขเลิศนันทกิจ

สอนวันที่ _____ พ.ศ. 2564

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน
- มาตรฐาน ต. 4.1 จัดภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตัวชี้วัด

- ต1.2/1 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
- ต1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ
- ต1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่าง ๆ
- ต1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว
- ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

สามารถสนทนาโต้ตอบเรื่องการถามและบอกทางไปหาร้านอาหาร ร้านค้าหรือจุดบริการในห้างสรรพสินค้าได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เกี่ยวกับสถานที่ ห้างร้าน คำบุพบท ตำแหน่งที่ตั้ง และคำบอกทิศทาง

- 2) นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และประโยคที่เหมาะสม เพื่อการสื่อสารในเรื่องการบอกตำแหน่ง และถามทางได้
- 3) นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง
- 4) นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้ในการแก้ปัญหาการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

4. สาระการเรียนรู้

การฟัง พูด บอกความหมาย จำ เข้าใจ การนำไปประยุกต์ใช้ คิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์คำศัพท์และนำคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับการถามและบอกทางที่ต้องการหาหรือต้องการไปยังร้านอาหารประเภทต่าง ๆ ร้านค้า จุดให้บริการอื่น ๆ ในห้างและนำไปประยุกต์ใช้กับการบอกทางสถานที่ต่าง ๆ ที่อื่น ได้จริงในชีวิตเมื่อพบที่ใกล้เคียงกัน

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบเรียนที่ 1-2

1. ชี้นำกระตุ้นความสนใจ

ครูทักทาย พูดคุยกับนักเรียนและเกริ่นนำเข้าสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และแนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเองแบบซีแวนะ โดยตั้งคำถาม

2. ชี้นำวางแผน

1) ครูแนะนำการใช้เกมกล่องปริศนา โดยแนะนำให้นักเรียนสังเกตรูปภาพตัวอักษรจีนและความหมายของคำและประโยคที่คิดได้ เกมกล่องปริศนานี้จะช่วยสร้างจินตนาการ เชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้ โดยมีครูเป็นผู้กระตุ้นคำถามและนักเรียนสอบถาม ครูชี้แนะก่อน และท้ายสุดจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง (เกมกล่องปริศนา ออกแบบและจัดทำกล่องปริศนาโดย รัชย์ชนก สุขเลิศนันท์ทกิจ)

3. ชี้นำลงมือปฏิบัติ

1) นักเรียนร่วมเล่นเกมกล่องปริศนา โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนการเล่นเกมส์

- (1) ครูวางกล่องปริศนาที่คีมผ้าปิดไว้ที่กลางห้อง และให้นักเรียนยืนล้อมรอบกล่องปริศนา
- (2) ให้นักเรียนจับคู่ 2 คน เพื่อช่วยกันคิด ปรัชญาและหาคำตอบ

(3) ครูอธิบายกติกาการเล่นให้นักเรียนทราบ ซึ่งกติกาคือ นักเรียนคู่ใดที่ตอบได้ให้ยกมือตอบ และตอบได้ที่ละคู่ ครูจะไม่บอกคำตอบแต่ป้อนเพียงคำถามในการบอกใบ้คำศัพท์ให้นักเรียนได้ฝึกสังเกต จินตนาการ คิดวิเคราะห์และกล้าตัดสินใจแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ในการหาคำตอบ

(4) ครูเปิดฟ้าให้นักเรียนเห็นกล่องปริศนา โดยมีปริศนาทั้งหมด 4 ด้าน 3 ชั้น เปิดปริศนาทีละด้านและทีละชั้นให้นักเรียนตอบคำถามและเดาคำความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียน

ปริศนาชั้นที่ 1 (ชั้นนอก) ครูจับเวลาให้ดูรูปภาพปริศนาละไม่เกิน 2 นาที

เปิดรูปภาพปริศนาที่ 1 : โจทย์ให้ทายคำศัพท์ ประกอบด้วยเรื่อง การบอกตำแหน่ง 4 คำ

เปิดรูปภาพปริศนาที่ 2 : โจทย์ให้ทายคำศัพท์ ประกอบด้วยเรื่อง ร้านอาหาร 4 คำ

เปิดรูปภาพปริศนาที่ 3 : โจทย์ให้ทายคำศัพท์ ประกอบด้วยเรื่อง ร้านค้า 4 คำ

เปิดรูปภาพปริศนาที่ 4 : โจทย์ให้ทายคำศัพท์ ประกอบด้วยเรื่อง สถานที่บริการ 4 คำ

(5) ครูเปิดปริศนาชั้นที่ 2 (ชั้นกลาง) ครูจับเวลาให้ดูรูปภาพปริศนาละไม่เกิน 2 นาที

เปิดรูปภาพและคำปริศนาที่ 1 : โจทย์ให้ทายประโยคคำถามเรื่องถามตำแหน่งที่ตั้งอยู่ที่ไหน

เปิดรูปภาพและคำปริศนาที่ 2 : โจทย์ให้ทายประโยคบอกเล่าเรื่องบอกวิธีทางไปถึงจุดหมาย

เปิดรูปภาพและคำปริศนาด้านที่ 3 : โจทย์ให้ทายประโยคเกี่ยวกับเรื่องเมนูในร้านอาหารใด

เปิดรูปภาพและคำปริศนาด้านที่ 4 : โจทย์ให้ทายประโยคเกี่ยวกับเรื่องไปซื้อของร้านค้าใด

(6) ครูเปิดปริศนาชั้นที่ 3 (ชั้นใน) ครูจับเวลาให้ดูรูปภาพปริศนาละไม่เกิน 2 นาที

เปิดประโยคคำถามปริศนาที่ 1 : โจทย์ให้ทายคำตอบที่เหมาะสม มีตัวเลือกให้ 2 ข้อ

เปิดประโยคคำถามปริศนาที่ 2 : โจทย์ให้ทายคำตอบที่เหมาะสม โดยไม่มีตัวเลือก ให้คิดเอง

เปิดบทสนทนาสั้น ๆ ปริศนาที่ 3 : โจทย์ให้ทายคำตอบคือสถานที่ใดที่ต้องการไปกินอาหาร

เปิดรูปภาพและคำปริศนาด้านที่ 4 : โจทย์ให้ทายคำตอบคือสถานที่ใดที่ต้องการไปซื้อของ

2) ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมคำศัพท์จำนวน 10 คำ จากพจนานุกรม

อิเล็กทรอนิกส์ ที่ชื่อว่า Glosbe *

4. ขั้นนำเสนอผลงาน

นักเรียนช่วยกันอภิปรายสรุปข้อสังเกตของการสร้างคำศัพท์ เช่น คำศัพท์ที่ลงท้าย พยางค์หลังที่เป็นสถานที่ ร้านอาหารและร้านค้า เพื่อความเข้าใจ และสามารถเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ได้

5. ขั้นสรุปผลงาน

ครูสรุปคำศัพท์ที่ได้เรียนในคาบนี้ และชี้แนะให้นักเรียนสังเกตการสร้าง เพื่อการเพิ่มพูน
คลังคำ

คำศัพท์ 生词 shēngcí

ร้านอาหาร 饭店 Fàndiàn / 餐厅 Cāntīng

1. 西餐厅	Xīcāntīng	= ร้านอาหารฝรั่ง ร้านอาหารตะวันตก
2. 泰国菜餐厅	Tàiguó cài cāntīng	= ร้านอาหารไทย
3. 中国菜餐厅	Zhōngguó cài cāntīng	= ร้านอาหารจีน
4. 韩国料理店	Hánguó liào lǐ diàn	= ร้านอาหารเกาหลี
5. 咖啡店	kāfēi diàn	= ร้านกาแฟ
6. 面包店	miànbāo diàn	= ร้านขนมปัง, ร้านเบเกอรี่
7. 冰淇淋店	bīngqílín diàn	= ร้านไอศกรีม

ร้านค้าและบริการอื่น ๆ 其他商店和服务点 Qítā shāngdiàn hé fúwùdiǎn

1. 银行	yínháng	= ธนาคาร
2. 邮局	yóujú	= ไปรษณีย์
3. 服装店	fúzhuāng diàn	= ร้านเสื้อผ้า
4. 鞋帽店	xiémào diàn	= ร้านรองเท้าและหมวก
5. 药店	yàodiàn	= ร้านยา
6. 书店	shūdiàn	= ร้านหนังสือ
7. 电影院	diànyǐngyuàn	= โรงภาพยนตร์
8. 自动梯	zìdòngtī	= บันไดเลื่อน
9. 电梯	diàntī	= ลิฟต์
10. 洗手间	xǐshǒujiān	= ห้องน้ำ

คาบเรียนที่ 3-4

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ช้่นนำกระตุ้นความสนใจ

ครูทักทาย พูดคุยกับนักเรียน เกริ่นนำเข้าสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในคาบก่อนหน้านั้น โดยการตั้งคำถาม

2. ช้่นวางแผน

1) ครูชี้แนะคำศัพท์ และบทสนทนาเพื่อการสื่อสารถามทาง และบอกตำแหน่งที่ตั้ง โดยให้นักเรียนสังเกตการใช้คำในบริบท การวางตำแหน่ง การเรียงคำในประโยคเพื่อที่สามารถสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารได้ต่อไป

คำศัพท์ 生词 shēngcí

ถามและบอกทาง 问路 Wèn lù

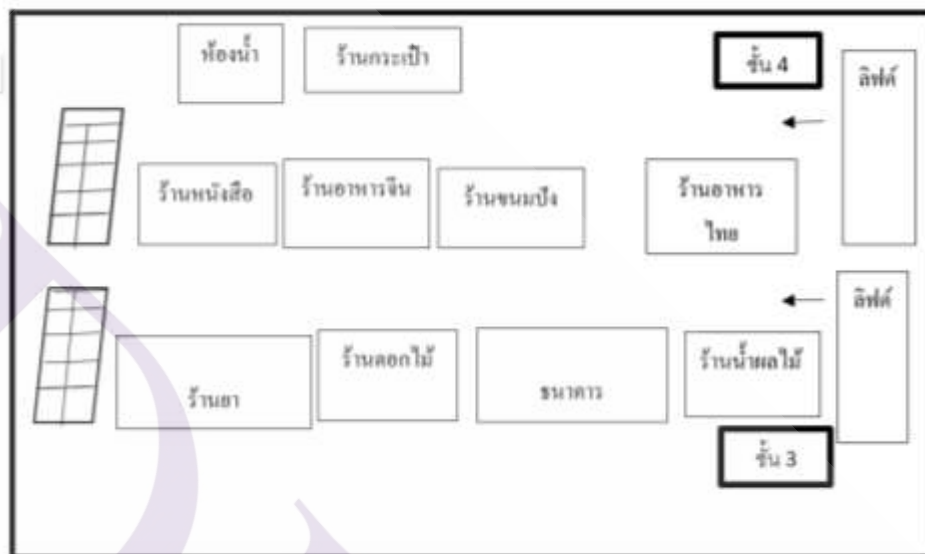
1. 直走	zhízǒu	= เดินตรงไป, ตรงไป
2. 向左转	xiàngzuǒzhuǎn	= เลี้ยวซ้าย
3. 向右转	xiàng yòu zhuǎn	= เลี้ยวขวา
4. 上去	shàngqù	= ขึ้นไป
5. 下去	xiàqù	= ลงไป

บอกตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่ 地点 dìdiǎn

1. 旁边	pángbiān	= ด้านข้าง
2. 前边	qiánbian	= ด้านหน้า
3. 后边	hòubian	= ด้านหลัง
4. 对面	duìmiàn	= ด้านตรงข้าม
5. 在.....中间.....	zài ..... zhōng jiān	= อยู่ระหว่าง, ตรงกลาง
6. 楼	lóu	= ชั้น
7. 南边	nánbian	= ทิศใต้

8. 从 ..... 到..... cóng ..... dào ..... = จาก ..... ถึง .....

กิจกรรม: ให้นักเรียนลองเติมคำลงในช่องว่าง โดยดูแผนผังสถานที่ที่กำหนดไว้

1. 书店在_____中国菜餐厅。

Shūdiàn zài _____ Zhōngguó cāicāntīng.

= ร้านหนังสืออยู่ _____ ร้านอาหารจีน

2. 从药店到中国菜餐厅，你要 _____。

Cóng yàodiàn dào Zhōngguó cāicāntīng , nǐ yào _____.

= จากร้านยา จะไปร้านอาหารจีน คุณต้อง _____

3. 面包店靠近 _____。

Miànbāodiàn kàojìn _____.

= ร้านขนมปังอยู่ใกล้ _____

4. 包店的旁边是 _____。

Bāodiàn de pángbiān shì _____.

= ด้านข้างร้านกระเป๋า คือ _____

5. 花店在 _____ 和 _____ 中间。

Huādiàn zài _____ hé _____ zhōngjiān.

= ร้านดอกไม้อยู่ตรงกลางระหว่าง _____ กับ _____.

6. _____ 在中国菜餐厅的对面。

_____ zài Zhōngguó cǎicāntīng de duìmiàn.

= ร้านอาหารจีนอยู่ฝั่งตรงข้าม _____.

7. 中国菜餐厅在 _____ 和 _____ 中间。

Zhōngguó cǎicāntīng zài _____ hé _____ zhōngjiān.

= ร้านอาหารจีนอยู่ตรงกลางระหว่าง _____ กับ _____.

8. 三楼的电梯在 _____ 的旁边。

Sān lóu de diàntī zài _____ de pángbiān.

= ลิฟต์ชั้น 3 อยู่ข้าง ๆ _____.

9. 泰国菜餐厅在 _____ 对面。

Tàiguó cǎicāntīng zài _____ duìmiàn.

= ร้านอาหารไทยอยู่ตรงข้าม _____.

10. 从洗手间到药店，你要 _____。

Cóng xǐ shǒu jiān dào yào diàn , nǐ yào _____.

= จากห้องน้ำ จะไปร้านขายยา คุณต้อง _____.

บทสนทนาที่ 1: (ถามทางและบอกทางเพื่อหาร้านอาหารที่ต้องการไปกินในห้างสรรพสินค้า)

A: 你好，请问路！ = สวัสดีครับ/ ค่ะ, ขอถามทางครับ / ค่ะ (รบกวนถามคุณ)

Nǐ hǎo, qǐng wèn lù

B: 你有什么需要我帮吗? = คุณมีอะไรให้ฉันช่วยไหมครับ/ ค่ะ?

Nǐ yǒu shénme xūyào wǒ bāng ma?

A: 我要去中国菜餐厅。 = ฉันต้องการไปร้านอาหารจีนครับ/ ค่ะ

Wǒ yào qù Zhōngguó cǎicāntīng.

B: 在一楼，向右转，接着直走，你左边就是中国菜餐厅。

Zài yī lóu, xiàngyòuzhuǎn , jiē zhe zhí zǒu, nǐ zuǒbiān jiù shì zhōngguó cǎicāntīng.

= อยู่ชั้น 1, เลี้ยวขวา, เดินตรงไป, ด้านซ้ายก็คือร้านอาหารจีนครับ/ ค่ะ

A: 谢谢！ = ขอบคุณนะครับ/ ค่ะ

Xièxiè

B: 不客气！ = ไม่เป็นไรครับ/ ค่ะ

Búkèqì!

บทสนทนาที่ 2 : (ถามทางและบอกทาง เพื่อหาไปซื้อของที่ร้านค้าและจุดบริการอื่น ๆ)

A: 请问，药店在哪儿？ = ขอถามหน่อย, ร้านขายอยู่ที่ไหนครับ / ค่ะ

Qǐngwèn, yàodiàn zài nǎr?

B: 你直走，药店在电梯的对面。 = คุณสามารถเดินตรงไปและมองไปที่ฝั่งตรงข้ามลิฟต์ครับ/ค่ะ

Nǐ zhí zǒu, yàodiàn zài diàntī de duìmiàn.

A: 请问，服装店在哪儿？ = ขอถามหน่อยนะครับ/ค่ะ, ร้านเสื้อผ้าอยู่ที่ไหนครับ/ค่ะ ?

Qǐngwèn, fú zhuāng diàn zài nǎr?

B: 在三楼，服装店靠近银行。 = อยู่ชั้น 3 ครับ/ค่ะ, ร้านเสื้อผ้าอยู่ใกล้กับธนาคารครับ/ค่ะ

Zài sān lóu, fú zhuāng diàn kào jìn yínháng.

A: 谢谢！ = ขอบคุณนะครับ/ ค่ะ

Xièxiè:

B: 不用谢！ = ไม่เป็นไรครับ/ ค่ะ

Búyòngxiè!

รูปประโยค

(1) การถามตำแหน่ง-อยู่ที่ไหน

请问, + 名词 (place) + 在 + 哪儿?
请问, + _____ + 在 + 哪儿?
比如; 请问, 药店在哪儿?

(2) การบอกตำแหน่ง

在 + 数词 (Number) + 层, + 地方 (place)+ 地点+地 (place) 。
在 + _____ + 层, 服装店+ _____ + 银行 。
比如; 在三层, 服装店 靠近 银行。

(3) การถาม -ไปอย่างไร

请问, + 名词 (N.), 代词 + 在 + 哪儿?
请问, + _____ + 在 + 哪儿?
比如; 1. 请问, 电梯在哪儿? 2. 请问, 服务员在哪儿?

从 + 这儿 + 到 + 那儿 + 有 + 多+ 形容词 (adj.) ?
从 + 这儿 + 到 + 那儿 + 有 + 多 + _____ ?
比如; 从这儿到 那儿有多远?

(4) การบอก -ไปอย่างไร

你 + 能 + 动词 (V.) + 形容词 (adj.) 。
你 + 能 + _____ + _____ 。
比如; 1. 你能向左转。

地方 + 在 + 地点 + 的 + 介词。
_____ + 在 + _____ + 的 + _____ 。
比如; 书店在药店的对面。

3. ชั้นลงมือปฏิบัติ

1) ให้นักเรียนฝึกถามตอบ เพื่อการถามทาง และบอกตำแหน่ง ตามโจทย์ รูปภาพ และเงื่อนไขที่กำหนดให้ โดยใช้แผนผัง

1. Numphon 小姐正在站在银行, 她要去洗手间, 她怎么去?

Numphon xiǎojiě zhèngzài zhàn zài yínháng, tā yào qù xǐshǒujiān, tā zěnmē qù ?

= น้ำฝนอยู่ธนาคาร เขาจะไปห้องน้ำอย่างไร

2. Yingfah 小姐正在站在书店, 她要去中国菜餐厅, 她怎么去?

Yingfah xiǎojiě zhèngzài zhàn zài shūdiàn, tā yào qù Zhōngguó cǎicāntīng, tā zěnmē qù ?

= อิงฟ้าอยู่ร้านหนังสือ เขาจะไปร้านอาหารจีนอย่างไร

3. Tom 先生正在站在花店, 他要去书店, 他怎么去?

Tom xiānshēng zhèngzài zhàn zài huādiàn, tā yào qù shūdiàn, tā zěnmē qù ?

= ต้อมอยู่ร้านดอกไม้ เขาจะไปร้านหนังสืออย่างไร

4. King 先生正在站在洗手间, 他要去冰淇淋店, 他怎么去?

King xiānshēng zhèngzài zhàn zài xǐshǒujiān, tā yào qù bīngqílín diàn, tā zěnmē qù ?

= คิงอยู่ห้องน้ำ เขาจะไปร้านไอศกรีมอย่างไร

5. Plummy 小姐正在站在药店, 她要去面包店, 她怎么去?

Plummy xiǎo jiě zhèng zài zhàn zài yào diàn, tā yào qù miànbāo diàn, tā zěnmē qù ?

= ปาล์มมีอยู่ร้านขายยา เขาจะไปร้านขนมปังอย่างไร

2) ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นงานรายบุคคล แต่งประโยคเพื่อสนทนา “บอกตำแหน่งและถามทาง” โดยต้องคำนึงถึงคำ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ด้วย ในขณะที่นักเรียนฝึกปฏิบัติ ครูเดินดูนักเรียนแต่ละคน ถ้าคนไหนไม่เข้าใจหรือเกิดความสงสัยครูก็จะช่วยชี้แนะให้นักเรียนปฏิบัติต่อไปได้จนถึงสิ้นสุดเวลา แล้วให้นักเรียนส่งคำศัพท์และบทสนทนาที่คิดขึ้นเองหรืออาจล้อตามบทเรียนของครูสำหรับคนที่ยังไม่เก่ง และค่อย ๆ พัฒนาขึ้น

4. ขั้นนำเสนอผลงาน

- 1) ครูให้นักเรียนแต่ละคนแสดงประโยคที่แต่ง หน้าชั้นเรียน
- 2) นักเรียนเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่าในประโยคนั้น ๆ มีคำศัพท์ใหม่ที่ไม่เคยเรียน ก็คำศัพท์ศัพท์อะไร ความหมายอย่างไร นักเรียนค้นพบจากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ต หรือคำสร้างใหม่เอง
- 3) ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. ขั้นสรุปผลงาน

- 1) นักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน จาก Power point เรื่อง การบอกตำแหน่ง และการถามทาง
- 2) นักเรียนสรุปการเรียนรู้ในบทเรียนนี้ร่วมกันกับครู

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ไปห้างสรรพสินค้า
- 6.2 เกมสั๊กกล่องปริศนา
- 6.3 Power Point เรื่อง ไปห้างสรรพสินค้า
- 6.5 แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน
- 6.6 แบบฝึกเก็บคะแนนที่ 3 – 4
- 6.7 เว็บไซต์ เกี่ยวกับประเภทของร้านและจุดให้บริการอื่น ๆ (ภาษาจีน)
- 6.8 พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ (Glosbe)

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 นัดหมายกับเพื่อน 跟朋友约会 เวลาเรียน 4 ชั่วโมง / คาบเรียนที่ 1-4 (คาบละ 1 ชั่วโมง)

เรื่อง ชวนเพื่อนทำกิจกรรมวันหยุดสุดสัปดาห์และวันว่าง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2/ ปีการศึกษา 2563

ผู้สอน นางสาวฉันทย์ชนก สุขเลิศนันทกิจ

สอนวันที่ _____ พ.ศ. 2564

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน
- มาตรฐาน ต. 4.1 จัดภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตัวชี้วัด

- ต1.2/1 พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
- ต1.2/3 พูดหรือเขียนแสดงความต้องการของตนเองและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ
- ต1.2/4 พูดหรือเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน
- ต1.3/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว
- ต4.1/1 ฟังและพูด หรืออ่านประโยค หรือบทสนทนาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

2. สาระสำคัญ

สามารถสนทนาโต้ตอบเรื่องนัดหมายเพื่อน โดยสามารถครอบคลุมสถานที่ วัน เวลาและกิจกรรมที่ต้องการทำร่วมกันได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เกี่ยวกับวัน เวลา สถานที่ และกิจกรรมที่จะทำ เพื่อการนัดหมาย
2. นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และประโยคที่เหมาะสม เพื่อการสื่อสารในเรื่องการนัดหมายได้

3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง
4. นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้ในการแก้ปัญหาการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

4. สาระการเรียนรู้

การฟัง พูด บอกความหมาย จำ เข้าใจ การนำไปประยุกต์ใช้ คิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์คำศัพท์และนำคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับการนัดหมายเพื่อนไปสถานที่ที่สนใจและต้องการไปทำกิจกรรมในช่วงวันและเวลาที่ว่าง และนำไปประยุกต์ใช้กับการบอกทางสถานที่ต่าง ๆ ที่อื่นได้จริงในชีวิตเมื่อเจอสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกัน

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบเรียนที่ 1

1. ขั้นกระตุ้นความสนใจ

1) ครูทักทาย พูดคุยกับนักเรียนและก็นำเข้าสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และแนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเองแบบชี้แนะ โดยตั้งคำถาม

2. ขั้นวางแผน

1) ครูแจกใบความรู้ และชี้แนะการเล่นเกมส์กระดานเจ้าปัญญาและเปิด Power Point ที่ครูจัดทำขึ้นและให้นักเรียนเล่นเกมส์หลังจากเรียนรู้คำศัพท์และประโยคตัวอย่าง

- เกมส์กระดานเจ้าปัญญา ออกแบบและจัดทำกล่องปริศนา: รัชย์ชนก สุขเลิศนันท์กิจ

ขั้นตอนการเล่นเกมส์

(1) ครูให้นักเรียนจับคู่ 2 คน เพื่อช่วยกันคิดไอเดียสร้างสรรค์ประโยคร่วมกัน และครูแจกกระดานที่มีการคละคำศัพท์ไว้แล้ว มีคำและตำแหน่งคำไม่ซ้ำ เหมือนการเล่นเกมส์บิงโก แต่เป็นภาษาจีน

(2) ครูอธิบายกติกาการเล่นเกมส์ให้นักเรียนทราบ ซึ่งกติกาคือ นักเรียนคู่ใดที่มีคำศัพท์ที่ครูจับสลากคำศัพท์ขึ้นมา ครูชูคำศัพท์ให้นักเรียนเห็นแล้วออกเสียงคำนั้นให้ฟัง

(3) ครูถามนักเรียนคู่ใดมีคำศัพท์คำที่ครูจับสลากขึ้นมา ครูจะเขียนคำศัพท์ไว้บนกระดาน และให้นักเรียนคู่นั้นแต่งประโยคอย่างน้อย 4 พยางค์ และพูดให้ครูและเพื่อนในห้องฟัง เพื่อนักเรียนจะได้เห็นชัดเจนถึงการนำคำศัพท์ไป ซึ่งครูจะจับสลากจนกว่าจะมีคู่ไหนที่บิงโกก่อน 2 คู่ คือ คู่ที่ชนะเลิศอันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 ได้รับรางวัลจากครูหน้าห้องเรียน

คำชี้แจง คำศัพท์และประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การนัดหมาย

คำศัพท์ 生词 shēngcí

คำบอกวัน 日期 rìqī

1. 星期一	xīngqīyī	= วันจันทร์
2. 星期二	xīngqī'èr	= วันอังคาร
3. 星期六	xīngqīliù	= วันเสาร์
4. 星期天, 星期日	xīngqītiān, xīngqīrì	= วันอาทิตย์

คำบอกเวลา 时刻 shíkè

1. 早上	Zǎoshang	= ตอนเช้า (06.00-07.59)
2. 上午	Shàngwǔ	= ตอนสาย, ยามสาย (08.00-11.59)
3. 中午	Zhōngwǔ	= ตอนเที่ยง (12.00น.)
4. 下午	Xiàwǔ	= ตอนบ่าย (13.00-17.59น.)
5. 晚上	Wǎnshang	= ตอนเย็น, กลางคืน (18.00-23.59น.)

ตัวอย่าง การบอกเวลา 时候 + 时间 Shíhòu + Shíjiān

上午八点	shàngwǔ bā diǎn	= 8.00 AM
上午九点	shàngwǔ jiǔ diǎn	= 9.00 AM
上午九点一刻	shàngwǔ jiǔ diǎn yí kè	= 9.15 AM
上午九点半	shàngwǔ jiǔ diǎn bàn	= 9.30 AM
半夜十二点	bànyè shí èr diǎn	= 12.00 PM
凌晨一点半	língchén yí diǎn bàn	= 1.30 PM
凌晨五点二十五分	língchén wǔ diǎn èr shí wǔ fēn	= 5.25 PM
晚上八点	wǎnshang bā diǎn	= 8.00 PM
中午十二点	zhōng wǔ shí èr diǎn	= 12.00 AM

คำศัพท์งานอดิเรกหรือกิจกรรมต่าง ๆ 爱好 àihào

1. 听音乐	tīng yīnyuè	= ฟังเพลง
2. 唱歌	chàng gē	= ร้องเพลง
3. 读书	dú shū	= อ่านหนังสือ
4. 去购物	qù gòuwù	= ไปซื้อของ (กลุ่มคำ)
4. 拍照	pāizhào	= ถ่ายรูป
5. 拜佛	bài fó	= ไหว้พระ
6. 去旅行	qù lǚxíng	= ไปเที่ยว

คำศัพท์เพิ่มเติม

1. 一起去	yìqǐ qù	= ไปด้วยกัน (กลุ่มคำ)
2. 寺庙	sìmiào	= วัด
3. 公园	gōngyuán	= สวนสาธารณะ
4. 动物园	dòngwùyuán	= สวนสัตว์
5. 学校	xuéxiào	= โรงเรียน

3. ชั้นลงมือปฏิบัติ

1) นักเรียนทำกิจกรรมแต่งประโยคจากภาพ โดยมีครูถามคำถาม และนักเรียนคิดและตอบคำถาม ให้สอดคล้องกับคำศัพท์ที่กำหนด คือ วัน เวลาและรูปภาพ ดังนี้

กิจกรรม: ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากภาพ

วันอาทิตย์ เวลา 11.15 AM.	

วันจันทร์ เวลา 4.30 PM	
วันศุกร์ เวลา 6.00 PM	
<p>เสาร์นี้ นักเรียนอยากไปไหน ตอบครูเป็นภาษาจีน</p>	

2) ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มค้นคว้าเพิ่มเติมคำศัพท์จำนวน 10 คำ จาก พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ ที่ชื่อว่า Glosbe *

4. ชำนาญนำเสนอผลงาน

ครูให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่ม แสดงคำศัพท์ที่ค้นคว้าเพิ่มเติม หน้าชั้นเรียน

5. ชำนาญสรุปผลงาน

ครูแสดงความคิดเห็น และชี้แนะให้นักเรียนสังเกตการสร้างคำ

คาบเรียนที่ 2-3

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นกระตุ้นความสนใจ

ครูทักทาย พูดคุยกับนักเรียน เกริ่นนำเข้าสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในคาบที่ 1 โดยการตั้งคำถาม

2. ขั้นวางแผน

1) ครูแสดงตัวอย่างบทสนทนาเพื่อการสื่อสารการนัดหมายกับเพื่อน โดยให้นักเรียนสังเกตการใช้คำในบริบท การวางแผนตำแหน่งการเรียงคำในประโยคเพื่อที่สามารถสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารได้ต่อไป

บทสนทนาที่ 1: เพื่อการนัดหมายกับเพื่อน

A: 星期天 你有空吗? = วันอาทิตย์เธอว่างไหม?

Xīngqītiān nǐ yǒukòng ma?

B: 星期天 我有空。 = วันอาทิตย์ฉันว่างนะ

Xīngqītiān wǒ yǒukòng.

A: 星期天 我们一起去公园旅行吗? = วันอาทิตย์พวกเราไปเที่ยวที่สวนสาธารณะกันไหม?

Xīngqītiān Wǒmen yìqǐ qù gōngyuán lǚxíng ma?

B: 好吧, 我们一起去拍照! = ดีครับ/ค่ะ พวกเราไปถ่ายรูปด้วยกันนะ!

Hǎoba, wǒmen yì qǐ qù pāizhào.

B: 几点去? = ไปกี่โมง?

Jǐ diǎn qù

A: 上午八点怎么样? = ตอนเช้า 8 โมง เป็นยังไง?

Shàngwǔ bā diǎn zěnmeyàng?

B: 好的, 星期天见! = โอเค, วันอาทิตย์เจอกันนะ!

Hǎode, xīngqītiān jiàn!

A: 八点在哪儿见面? = แพลโมงเจอกันที่ไหน?

Bādiǎn zài nǎr jiànmiàn ?

B: 在学校的前边吧! = ที่หน้าโรงเรียนเถอะ!

Zài xuéxiào de qiánbiān ba !

A: 我们坐公共汽车去公园。 = พวกเราจะนั่งรถเมล์ไปสวนสาธารณะ
Wǒmen zuò gōnggòngqìchē qù gōngyuán。

บทสนทนาที่ 2: เพื่อการนัดหมายกับเพื่อน

A: 这周末我们要不要见面? = สุดสัปดาห์นี้พวกเราพบกันดีไหมครับ/คะ?
Zhèzhōumò wǒmen yào bú yào jiàn miàn?

B: 这周末我有时间。 = สุดสัปดาห์นี้ฉันว่างนะ
Zhèzhōumò wǒ yǒushíjiān.

A: 你想去哪儿? = เธออยากจะไปไหน?
Nǐ xiǎng qù nǎr?

B: 星期天我想去寺庙。 = วันอาทิตย์ฉันอยากไปวัดครับ/ค่ะ
Xīngqītiān wǒ xiǎng qù sìmiào。

A: 我们几点见面? = เราพบกันกี่โมงครับ/คะ?
Wǒmen jǐ diǎn jiànmiàn?

B: 下午两点我们见。 = เราพบกันบ่ายสองโมงครับ/ค่ะ
Xiàwǔ èr diǎn wǒmen jiàn。

A: 好吧! = ดีครับ/ค่ะ
Hǎoba!

B: 晚上六点你想不想去百货商店?
Wǎnshàng liù diǎn nǐ xiǎng bù xiǎng qù bǎihuòshāngdiàn ?
= ตอนเย็นหกโมงเธออยากไปห้างสรรพสินค้าไหม?

A: 我想去, 那么我们去百货商店吃饭。
Wǒ xiǎng qù, nàme wǒmen qù bǎihuòshāngdiàn chīfàn。
= ฉันอยากไป, อย่างนั้นพวกเราไปกินข้าวที่ห้างสรรพสินค้ากัน

B: 真好, 我们可以在中国菜餐厅吃饭吗?
Zhēn hǎo, wǒmen kěyǐ zài Zhōngguó cǎicāntīng chīfàn ma ?
= ดีจัง, พวกเราจะไปกินข้าวที่ร้านอาหารจีนได้ไหม?

A: 可以, 中国菜很好吃! = ได้สิ, อาหารจีนอร่อยมาก!

รูปประโยค

(1) การชักชวน

时间 时候/ (times of day or times) + 代词 (Subject) + 有空 + 吗 ?
--

比如 ; 星期天 你有空吗 ?

时间+ 代词 (Subject) + 一起+ 去+ 地方+动词 + (代词 Object) 。

比如 ; 星期天我们一起去公园吃饭。

时间/ 时候 (times of day or times) + 代词 (Subject) + 一起 + 动词 (v.1) + 地方 (place) + 助动词 (v.2) + 吗 ?
--

_____ + 我们 + 一起 + 去 + 公园 + 游行 + 吗 ?

比如 ; 星期天 我们一起 去公园旅行吗 ?

时间/ 时候 (times of day or times) + 代词 (Subject) + 要不要 + 动词 (v.) 。

_____ + _____ + 要不要 + 见面 ?

比如 ; 这周末我们要不要见面 ?
----

(2) การนัดเวลา

几 + 点 + 动词 (v.) ?

几 + 点 + _____ ?

比如; 1. 几点去 ?
----

2. 几点出发 ?

时间 (times of day) + 时候 (cut off times) + 怎么样 ?
_____ + _____ + 怎么样 ?
比如 ; 上午八 点怎么样 ?

代词 (Subject) + 几点 + V.?
我们 + 几点 + _____ ?
比如; 我们几点见面 ?

(3) การนัดสถานที่

时候 (cut off times) + 在 + 哪儿+ 动词(v.) ?
_____ + 在 + 哪儿+ 见面 ?
比如; 八点在哪儿见面 ?

代词 (Subject) + 动词 (v.1) + 动词 (v.2) + 哪儿 ?
你 + 想 + _____ + 哪儿 ?
比如; 你想去哪儿 ?

时间 (times of day) + 时候 (cut off times) + 代词 (Subject) + 动词 (v.1) + 动词 (v.2) + 不 + + 动词 (v.2) + 地方(place)?
晚上 + 六点 + 你 + 想 + 不 + 想 + 去 + _____ ?
比如; 晚上六点你想不想去百货商店 ?

3. ขั้นลงมือปฏิบัติ

- ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นงานรายบุคคล แต่งประโยคเพื่อสนทนา “การซื้อของที่ตลาด เพื่อทำอาหารจีน” โดยต้องคำนึงถึงคำ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ด้วย
- ในขณะที่นักเรียนฝึกปฏิบัติ ครูเดินดูนักเรียนแต่ละคน ถ้าคนไหนไม่เข้าใจหรือเกิดความสงสัยครูก็จะช่วยชี้แนะให้นักเรียนปฏิบัติต่อไปได้จนถึงสิ้นสุดเวลา

4. ขั้นนำเสนอผลงาน

- 1) ครูให้นักเรียนแต่ละคนแสดงประโยชน์ที่แต่ง หน้าชั้นเรียนเรียน
- 2) นักเรียนเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่าในประโยชน์นั้น ๆ มีคำศัพท์ใหม่ที่ไม่เคยเรียน ก็คำศัพท์ ศัพท์อะไร ความหมายอย่างไร นักเรียนค้นพบจากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ต หรือสร้างใหม่เอง
- 3) ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. ขั้นสรุปผลงาน

- 1) นักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน จาก Power point เรื่อง น้ดหมายกับเพื่อน
- 2) นักเรียนสรุปการเรียนรู้ในบทเรียนนี้ร่วมกันกับครู

คาบเรียนที่ 4

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นกระตุ้นความสนใจ

ครูทักทาย พูดคุยกับนักเรียนและเกริ่นนำเข้าสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และแนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเองแบบชี้แนะ โดยตั้งคำถาม

2. ขั้นวางแผน

1) นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนคำศัพท์และบทสนทนา โดยใช้ Power Point ประกอบ

3. ขั้นลงมือปฏิบัติ

นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็นงานคู่ แต่งบทสนทนา ตามสถานการณ์ โจทย์ และเงื่อนไขที่ได้รับ

4. ขั้นนำเสนอผลงาน

- 1) นักเรียนแต่ละคู่นำเสนอบทสนทนา โดยแสดงต่อหน้าครูเท่านั้น ครูบันทึกวิถีทัศนัยการสนทนาไว้ เพื่อนำมาใช้ในขั้นสรุป
- 2) ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. ขั้นสรุปผลงาน

1) ครูเลือกแสดงวิดิทัศน์ของนักเรียนที่มีผลงานระดับดี เพื่อเป็นตัวอย่างแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารต่อไป

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 ใบความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง นัดหมายกับเพื่อน
- 6.2 เกมสักระดานเจ้าปัญญา
- 6.3 Power Point เรื่อง นัดหมายกับเพื่อน
- 6.4 แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน
- 6.5 แบบฝึกเก็บคะแนนครั้งที่ 5-6
- 6.6 เว็บไซต์ เกี่ยวกับวัน ช่วงเวลา วัน กิจกรรมและสถานที่ (ภาษาจีน)
- 6.7 พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ (Glosbe)

7. การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ (มีข้อ 7 ในทุกแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-4)

แบบประเมินความสามารถในการแต่งประโยค เพื่อการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
การใช้คำถูกต้อง	4	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
	3	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	2	ใช้คำได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
	1	ใช้คำได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 60
โครงสร้างประโยค	4	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
	3	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	2	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
	1	ใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 60
การสื่อความหมาย	4	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อความหมายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์	4	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 80 ขึ้นไป
	3	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 70 ขึ้นไป
	2	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 60 ขึ้นไป
	1	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดได้ต่ำกว่าร้อยละ 60

แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน มีเกณฑ์การประเมินดังนี้
แบบประเมิน ดัดแปลงจาก ลินเดอร์ (Linder, 1977)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว	4	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่ายและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	3	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	2	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและติดขัดบางครั้ง
	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง
ความเข้าใจง่าย	4	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	3	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	2	เข้าใจได้บางคำ วลี ประโยคที่ผู้พูดกล่าวถึง
	1	เข้าใจในสิ่งที่พูดได้น้อยมาก
ปริมาณการสื่อสาร	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อย
	1	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
คุณภาพของการสื่อสาร	4	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้เกือบทั้งหมด
	2	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อย
	1	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์	4	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 80 ขึ้นไป
	3	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 70 ขึ้นไป
	2	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดร้อยละ 60 ขึ้นไป
	1	สามารถแก้ปัญหาเพื่อให้ครอบคลุมเงื่อนไข ตามกำหนดได้ต่ำกว่าร้อยละ 60

8. แบบบันทึกหลังการสอน (มีข้อ 8 ในทุกแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-4)

- ผลจากการจัดการเรียนการสอน

- ปัญหา / อุปสรรค

- แนวทางการแก้ไข

ลงชื่อครู _____ (ผู้บันทึก)

(_____)

_____ / _____ / _____

ภาคผนวก ค
ตัวอย่างใบความรู้ที่ 2 และ 3

ใบความรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

ไปห้างสรรพสินค้า 去百货商店

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เกี่ยวกับสถานที่ ห้างร้าน คำบุพบท และคำบอกทิศทาง
2. นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และประโยคที่เหมาะสม เพื่อการสื่อสารในเรื่องการบอกตำแหน่ง และถามทางได้
3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง
4. นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้ที่มีแก้ปัญหาการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

คำชี้แจง คำศัพท์และประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การบอกตำแหน่งที่ตั้งและถามทาง

คำศัพท์ 生词 shēngcí

ร้านอาหาร 饭店 Fàndiàn / 餐厅 Cāntīng

1. 西餐厅	Xīcāntīng	= ร้านอาหารฝรั่ง ร้านอาหารตะวันตก
2. 泰国菜餐厅	Tàiguó cài cāntīng	= ร้านอาหารไทย
3. 中国菜餐厅	Zhōngguó cài cāntīng	= ร้านอาหารจีน
4. 韩国料理店	Hánguó liào lǐ diàn	= ร้านอาหารเกาหลี
5. 咖啡店	Kāfēi diàn	= ร้านกาแฟ
6. 面包店	Miànbāo diàn	= ร้านขนมปัง, ร้านเบเกอรี่
7. 冰淇淋店	Bīngqílín diàn	= ร้านไอศกรีม

ร้านค้าและบริการอื่น ๆ 其他商店和服务点 Qítā shāngdiàn hé fúwùdiǎn

1. 银行	yínháng	= ธนาคาร
2. 邮局	yóujú	= ไปรษณีย์
3. 服装店	fúzhuāngdiàn	= ร้านเสื้อผ้า
4. 鞋帽店	xiémào diàn	= ร้านรองเท้าและหมวก
5. 药店	yàodiàn	= ร้านยา

6. 书店	shūdiàn	= ร้านหนังสือ
7. 电影院	diànyǐngyuàn	= โรงภาพยนตร์
8. 自动梯	zìdòngtī	= บันไดเลื่อน
9. 电梯	diàntī	= ลิฟต์
10. 洗手间	xǐshǒujiān	= ห้องน้ำ

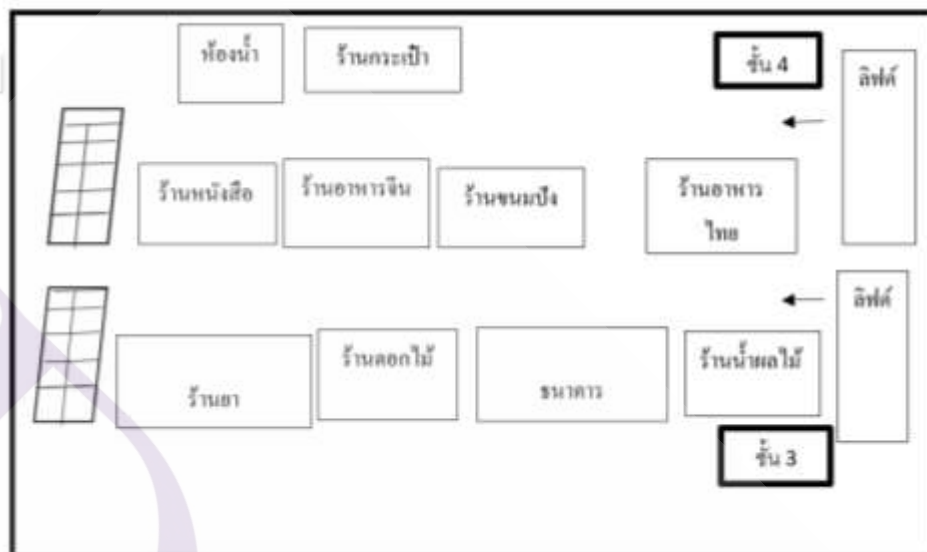
ถามและบอกทาง 问和告诉路 Wèn hé gàosù lù

1. 直走	zhízǒu	= เดินตรงไป, ตรงไป
2. 向左转	xiàngzuǒzhuǎn	= เลี้ยวซ้าย
3. 向右转	xiàng yòu zhuǎn	= เลี้ยวขวา
4. 上去	shàngqù	= ขึ้นไป
5. 下去	xiàqù	= ลงไป

บอกตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่ 问和告诉地点 Wèn hé gàosù dìdiǎn

1. 旁边	pángbiān	= ด้านข้าง
2. 前边	qiánbiān	= ด้านหน้า
3. 后边	hòubiān	= ด้านหลัง
4. 对面	duìmiàn	= ด้านตรงข้าม
5. 在.....中间	zài ..... zhōngjiān	= อยู่ระหว่าง, ตรงกลาง
6. 楼	lóu	= ชั้น
7. 南边	nánbiān	= ทิศใต้
8. 从 ..... 到.....	cóng ..... dào	= จาก ..... ถึง .....

กิจกรรม: ให้นักเรียนลงเติมคำลงในช่องว่าง โดยดูแผนผังสถานที่

1. 书店在_____中国菜餐厅.

Shūdiàn zài _____ Zhōngguó cāicāntīng .

= ร้านหนังสืออยู่_____ร้านอาหารจีน

2. 从药店到中国菜餐厅，你要_____.

Cóng yàodiàn dào Zhōngguó cāicāntīng , nǐ yào _____.

= จากร้านยา จะไปร้านอาหารจีน คุณต้อง _____

3. 面包店住在靠近 _____.

Miànbāodiàn zhù zài kàojìn _____.

= ร้านขนมปังอยู่ใกล้ _____

4. 包店的旁边是 _____.

Bāodiàn de pángbiān shì _____.

= ด้านข้างร้านกระเป๋าคือ _____

5. 花店在 _____ 和 _____ 中间.

Huādiàn zài _____ hé _____ zhōngjiān .

= ร้านดอกไม้อยู่ตรงกลางระหว่าง _____ กับ _____

6. _____ 是在中国菜餐厅的对面.

_____ shì zài Zhōngguó cāicāntīng de duìmiàn.

= ร้านอาหารจีนอยู่ฝั่งตรงข้าม _____

7. 中国菜餐厅在 _____ 和 _____ 中间.

Zhōngguó cāicāntīng zài _____ hé _____ zhōngjiān.

= ร้านอาหารจีนอยู่ตรงกลางระหว่าง _____ กับ _____.

8. 在三楼, _____ 电梯的旁边.

Zài sān lóu , _____ diàntī de pángbiān.

= ลิฟต์ชั้น 3 อยู่ข้าง ๆ _____.

9. _____ 是在泰国菜餐厅的对面.

_____ shì zài Tàiguó cāicāntīng de duìmiàn.

= ร้านอาหารไทยอยู่ตรงข้าม _____.

10. 从洗手间到药店, 你要 _____.

Cóng xǐshǒujiān dào yàodiàn , nǐ yào _____.

= จากห้องน้ำ จะไปร้านขายยา คุณต้อง _____.

บทสนทนาที่ 1 (ถามทางและบอกทางเพื่อหาร้านอาหารที่ต้องการไปกินในห้างสรรพสินค้า)

A: 你好，请问路！ = สวัสดีครับ/ค่ะ, ขอถามทางครับ / ค่ะ (รบกวนถามคุณ)

Nǐ hǎo, qǐng wèn lù

B: 你有什么需要给我帮吗？ = คุณมีอะไรให้ฉันช่วยหรือครับ/ค่ะ ?

Nǐ yǒu shénme xūyào gěi wǒ bāng ma?

A: 我要去中国菜餐厅。 = ผม/ฉันต้องการไปร้านอาหารจีนครับ/ค่ะ

Wǒ yào qù Zhōngguó cài cān tīng 。

B: 在一楼，向右转 和 直走，然后 看左边 是中国菜餐厅。

Zài yī lóu, xiàngyòuzhuǎn hé zhízǒu, ránhòu kàn zuǒbiān shì zhōngguó cài cān tīng.

= อยู่ชั้น 1, เดินตรงไปและเลี้ยวขวา, จากนั้นมองด้านซ้ายคือร้านอาหารจีนครับ/ค่ะ

A: 谢谢！ = ขอบคุณนะครับ/ค่ะ

Xièxiè

B: 不客气！ = ไม่เป็นไรครับ/ค่ะ

Búkèqì!

บทสนทนาที่ 2 (ถามทางและบอกทาง เพื่อหาไปซื้อของที่ร้านค้าและจุดบริการอื่น ๆ)

A: 请问，药店在哪儿？ = ขอถามหน่อย, ร้านขายอยู่ที่ไหนครับ / ค่ะ

Qǐngwèn , yàodiàn zài nǎr ?

B: 你能 直走 和 看电梯的对面。 = คุณสามารถเดินตรงไปและมองไปที่ฝั่งตรงข้ามลิฟต์ครับ/ค่ะ

Nǐ néng zhízǒu hé kàn duìmiàn.

A: 请问，服装店在哪儿？ = ขอถามหน่อยนะครับ/ค่ะ, ร้านเสื้อผ้าอยู่ที่ไหนครับ/ค่ะ ?

Qǐngwèn, fúzhuāngdiàn zài nǎr ?

B: 在三层，服装店靠近银行。 = อยู่ชั้น 3 ครับ/ค่ะ, ร้านเสื้อผ้าอยู่ใกล้กับธนาคารครับ/ค่ะ

Zài sān lóu, fúzhuāngdiàn kào jìn yín háng.

A: 谢谢！ = ขอบคุณนะครับ/ค่ะ

Xièxiè

B: 不用谢 !

= ไม่เป็นไรครับ/ค่ะ

Bùyòngxiè!

รูปประโยค

1. การถามตำแหน่ง อยู่ไหน

请问, + 名词 (place) + 在 + 哪儿 ?
请问, + _____ + 在 + 哪儿 ?
比如 ; 请问, 药店在哪儿 ?

2. การบอกตำแหน่ง

在 + 数词 (Number) + 层, + 地方 (place)+ 地点+地 (place) 。
在 + ____ + 层, 服装店+ _____ + 银行 。
比如 ; 在三层, 服装店 靠近 银行。

3. การถามไปอย่างไร

请问, + 名词 (N), 代词 + 在 + 哪儿 ?
请问, + _____ + 在 + 哪儿 ?
比如 ; 1. 请问 , 电梯在哪儿 ? 2. 请问 , 服务人在哪儿 ?

从 + 这儿 + 到 + 那儿 + 有 + 形容词 (adj.)+ 吗 ?
从 + 这儿 + 到 + 那儿 + 有 + _____ + 吗 ?
比如 ; 从这儿到 那儿有远吗 ?

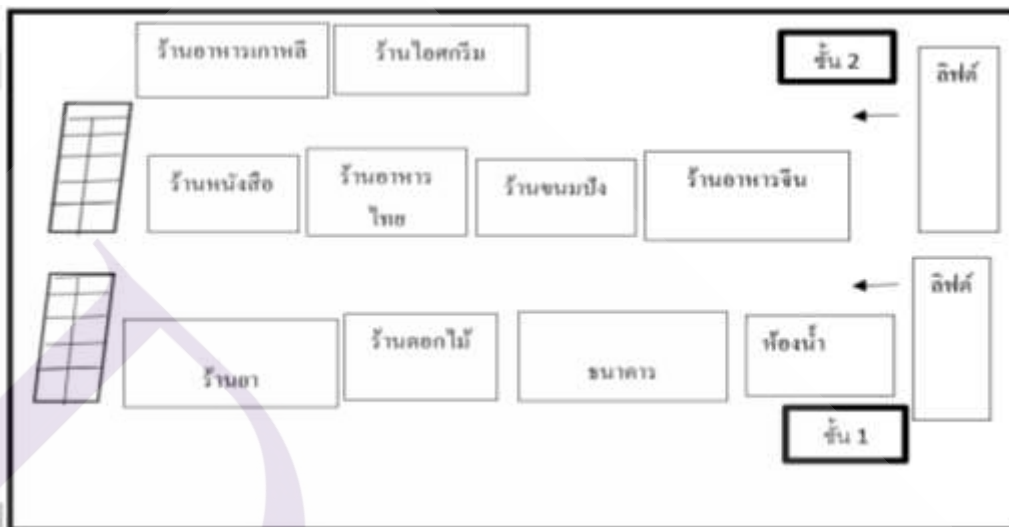
4. การบอกว่าจะไปอย่างไร

你 + 能 + 动词 (V.) + 形容词 (adj.)。 ถ้ามีบอกต่ออีก ให้เพิ่ม 和 + 动词 (V.) + 形容词 (adj.)。
你 + 能 + _____ + _____。 / 你 + 能 + _____ + _____ 和 + _____ + _____。
比如 ; 1. 你能向左转。 2. 你能一直走和看旁边。

地方 + 在 + 地点 + 的 + 介词。
_____ + 在 + _____ + 的 + _____。
比如 ; 书店在药店的对面。

กิจกรรม: ให้นักเรียนช่วยกันแต่งบทสนทนา เพื่อการถามทาง ตามรูปภาพ และเงื่อนไขที่ให้

1. Numphon 小姐正在站在银行, 她要去洗手间, 她怎么去?

Numphon xiǎojiě zhèngzài zhàn zài yínháng, tā yào qù xǐshǒujiān, tā zěnmē qù ?

= น้ำฝน ยืนอยู่ธนาคาร เขาจะไปห้องน้ำอย่างไร

2. Yingfah 小姐正在站在书店, 她要去中国菜餐厅, 她怎么去?

Yingfah xiǎojiě zhèngzài zhàn zài shūdiàn, tā yào qù Zhōngguó cǎicāntīng, tā zěnmē qù ?

= อิงฟ้า ยืนอยู่ร้านหนังสือ เขาจะไปร้านอาหารจีนอย่างไร

3. Tom 先生正在站在花店, 他要去书店, 他怎么去?

Tom xiānshēng zhèngzài zhàn zài huādiàn, tā yào qù shūdiàn, tā zěnmē qù ?

= ต้อม ยืนอยู่ร้านดอกไม้ เขาจะไปร้านหนังสืออย่างไร

4. King 先生正在站在洗手间, 他要去冰淇淋店, 他怎么去?

King xiānsheng zhèngzài zhàn zài xǐshǒujiān, tā yào qù bīngqílín diàn, tā zěnmē qù ?

= คิง ยืนอยู่ห้องน้ำ เขาจะไปร้านไอศกรีมอย่างไร

5. Plummy 小姐正在站在药店, 她要去面包店, 她怎么去?

Plummy xiǎo jiě zhèng zài zhàn zài yào diàn, tā yào qù miànbāo diàn, tā zěnmē qù ?

= ปาล์มมี ยืนอยู่ร้านขายยา เขาจะไปร้านขนมปังอย่างไร

คู่มือการใช้ เข้าไปที่เว็บไซต์: [พจนานุกรม Glosbe - ทุกภาษาในที่เดียว](http://www.glosbe.com) สามารถปรับเลือกภาษาที่ต้องการค้นหาในพจนานุกรมและกดคลิกเลือกภาษาที่ต้องการค้นหา กรอกข้อมูลตามที่ต้องการได้
 ขั้นตอนที่ 1 : กำหนดภาษาที่ต้องการค้นหา เช่น ไทย-จีน หรือ จีน-ไทย เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 : พิมพ์คำที่ต้องการค้นหาและกด Enter หรือ คลิกเครื่องหมายที่แว่นขยายได้เลย หรือจะใช้
 พุคก็ได้เช่นกัน ให้กดปุ่ม ไมโครโฟนค่ะ

ใบความรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

นัดหมายกับเพื่อน 约会跟朋友

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เกี่ยวกับวัน เวลา สถานที่ กิจกรรมที่ทำ เพื่อการนัดหมาย
2. นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และประโยคที่เหมาะสม เพื่อการสื่อสารในเรื่องการนัดหมายได้
3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง
4. นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้ที่มีแก้ปัญหาการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

คำชี้แจง คำศัพท์และประโยคเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์การนัดหมาย

คำศัพท์ 生词 shēngcí

คำบอกวัน 时间 shíjiān

1. 星期一	xīngqīyī	= วันจันทร์
2. 星期二	xīngqīèr	= วันอังคาร
3. 星期六	xīngqīliù	= วันเสาร์
4. 星期天, 星期日	xīngqītiān, xīngqīrì	= วันอาทิตย์

คำบอกเวลา shíhou

1. 早上	zǎoshang	= ตอนเช้า (06.00-07.59)
2. 上午	shàngwǔ	= ตอนสาย, ยามสาย (08.00-11.59)
3. 中午	zhōngwǔ	= ตอนเที่ยง (12.00น.)
4. 下午	xiàwǔ	= ตอนบ่าย (13.00-17.59น.)
5. 晚上	wǎnshang	= ตอนเย็น, กลางคืน (18.00-23.59น.)

การบอกเวลา 时候 + 时间

上午八点	shàngwǔ bā diǎn	= 8.00 AM
上午九点	shàngwǔ jiǔ diǎn	= 9.00 AM

上午九点一刻	shàngwǔ jiǔ diǎn yí kè	= 9.15 AM
上午九点半	shàngwǔ jiǔ diǎn bàn	= 9.30 AM
半夜十二点	bànyè shí èr diǎn	= 12.00 PM
凌晨一点半	língchén yì diǎn bàn	= 1.30 PM
凌晨五点二十五分	língchén wǔ diǎn èr shí wǔ fēn	= 5.25 PM
晚上八点	wǎnshang bā diǎn	= 8.00 PM
中午十二点	zhōng wǔ shí èr diǎn	= 12.00 AM

คำศัพท์งานอดิเรกหรือกิจกรรมต่าง ๆ 爱好 Àihào

1. 听音乐	tīngyīnyuè	= ฟังเพลง
2. 唱歌	chànggē	= ร้องเพลง
3. 读书	dúshū	= อ่านหนังสือ
4. 去购物	qùgòuwù	= ไปซื้อของ
4. 拍照	pāizhào	= ถ่ายรูป
5. 拜佛	bàifó	= ไหว้พระ
6. 去旅行	qù lǚxíng	= ไปเที่ยว

คำศัพท์เพิ่มเติม

1. 一起去	yìqǐ qù	= ไปด้วยกัน
2. 寺庙	sìmiào	= วัด
3. 公园	gōngyuán	= สวนสาธารณะ
4. 动物园	dòngwùyuán	= สวนสัตว์
5. 学校	xuéxiào	= โรงเรียน

กิจกรรม: ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากภาพ

<p>วันอาทิตย์ เวลา 11.15 AM.</p>	
<p>วันจันทร์ เวลา 4.30 PM</p>	
<p>วันศุกร์ เวลา 6.00 PM</p>	
<p>เสาร์นี้ นักเรียนอยากไปไหน ตอบครูเป็นภาษาจีน</p>	

บทสนทนาที่ 1 (นัดหมายเพื่อนไปสถานที่ที่สนใจอยากไปทำกิจกรรมในช่วงวันและเวลาที่ว่าง)

- A: 星期天 你有空吗? = วันอาทิตย์เธอว่างไหม?
Xīngqītiān nǐ yǒukòng ma?
- B: 星期天 我空。 = วันอาทิตย์ฉันว่างนะ
Xīngqītiān wǒ kòng.
- A: 星期天 我们一起 去旅行 在 公园 吗? = วันอาทิตย์พวกเราไปเที่ยวที่สวนสาธารณะกันไหม?
Xīngqītiān Wǒmen yìqǐ qù lǚxíng zài gōngyuán ma?
- B: 好吧, 我们一起 去拍照! = ดีครับ/ค่ะ พวกเราไปถ่ายรูปด้วยกันนะ!
Hǎoba, wǒmen yì qǐ qù pāizhào.
- B: 几点 去? = ไปกี่โมง?
Jǐ diǎn qù
- A: 上午八 点 怎么样? = ตอนเช้า 8 โมง เป็นยังไง?
Shàngwǔ bā diǎn zěnmeyàng?
- B: 好的, 星期天 见! = โอเค, วันอาทิตย์เจอกันนะ!
Hǎode, xīngqītiān jiàn!
- A: 八点 见面在哪儿? = แปดโมงเจอกันที่ไหน?
Bādiǎn jiànmiàn zài nǎr?
- B: 在 学校的前边 吧! = ที่หน้าโรงเรียนเถอะ!
Zài xuéxiào de qiánbiān ba!

บทสนทนาที่ 2 (ถามและบอกเกี่ยวกับกิจกรรม วัน เวลาที่นัดหมายกับเพื่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์)

- A: 这周末我们要不要见面? = สุดสัปดาห์นี้พวกเราพบกันดีไหมครับ/ค่ะ?
Zhèzhōumò wǒmen yào bú yào jiàn miàn?
- B: 这周末我有时间。 = สุดสัปดาห์นี้ฉันว่างนะ
Zhèzhōumò wǒ yǒushíjiān.
- A: 你想去哪儿? = เธออยากจะไปไหน?
Nǐ xiǎng qù nǎr?
- B: 星期天 我想去 寺庙。 = วันอาทิตย์ฉันอยากไปวัดครับ/ค่ะ
Xīngqītiān wǒ xiǎng qù sìmiào。

A: 我们几点见面？ = เราพบกันกี่โมงครับ/ค่ะ?

Wǒmen jǐ diǎn jiànmiàn?

B: 我们见 下午二点。 = เราพบกันบ่ายสองโมงครับ/ค่ะ

Wǒmen jiàn xiàwǔ èr diǎn。

A: 好吧！ = ดีครับ/ค่ะ

Hǎoba !

B: 晚上六点你想去不去百货商店？

Wǎnshàng liù diǎn nǐ xiǎng qù bù qù bǎihuò shāngdiàn?

= ตอนเย็นหกโมงเธออยากไปห้างสรรพสินค้าไหม ?

A: 我想去，那么我们去吃饭在百货商店。

Wǒ xiǎng qù, nàme wǒmen qù chīfàn zài bǎihuò shāngdiàn.

= ฉันอยากไป, อย่างนั้นพวกเราไปกินข้าวที่ห้างสรรพสินค้ากัน !

รูปประโยค

1. การชักชวน

时间 时候/ (times of day or times) + 代词 (Subject) + 有空 + 吗 ?
_____ + 你 + 有空 + 吗 ?
比如 ; 星期天 你有空吗 ?

时间/ 时候 (times of day or times) + 代词 (Subject) + 一起 + 动词 (v. 1) + 助动词 (v.2) + 在 + 地方 (place) + 吗 ?
_____ + 我们 + 一起 + 去 + 游行 + 在 + 公园 + 吗 ?
比如 ; 星期天 我们一起去旅行在公园吗 ?

时间/ 时候 (times of day or times) + 代词 (Subject) + 要不要 + 动词 (v.)
_____ + _____ + 要不要 + 见面 ?
比如 ; 这周末我们要不要见面 ?

2. การนัดเวลา

几 + 点 + 动词 (v.) ?
几 + 点 + _____ ?
比如 ; 1. 几点去 ? 2. 几点出发 ?

时间 (times of day) + 时候 (cut off times) + 怎么样 ?
_____ + _____ + 怎么样 ?
比如 ; 上午八 点怎么样 ?

代词 (Subject) + 几点 + V. ?
我们 + 几点 + _____ ?
比如; 我们几点见面 ?

3. การนัดสถานที่

时候 (cut off times) + 动词(v.) + 在 + 哪儿 ?
_____ + 见面 + 在 + 哪儿 ?
比如; 八点见面在哪儿 ?

代词 (Subject) + 动词(v.1) + 动词(v.2) + 哪儿 ?
你 + 想 + _____ + 哪儿 ?
比如; 你想去哪儿 ?

时间 (times of day) + 时候 (cut off times) + 代词 (Subject) + 动词(v.1) + 动词 (v.2) + 不 + + 动词(v.2) + 地方(place) ?
晚上 + 六点 + 你 + 想 + 去 + 不 + 去 + _____ ?
比如; 晚上六点你想去不去百货商店 ?

คู่มือการใช้ เข้าไปที่เว็บไซต์: [พจนานุกรม Glosbe - ทุกภาษาในที่เดียว](http://www.glosbe.com) สามารถปรับเลือกภาษาที่ต้องการค้นหาในพจนานุกรมและกดคลิกเลือกภาษาที่ต้องการค้นหา กรอกข้อมูลตามที่ต้องการได้

ขั้นตอนที่ 1 : กำหนดภาษาที่ต้องการค้นหา เช่น ไทย-จีน หรือ จีน-ไทย เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 : พิมพ์คำที่ต้องการค้นหาและกด Enter หรือ คลิกเครื่องหมายที่เว้นขยายได้เลย หรือจะใช้พูดก็ได้เช่นกัน ให้กดปุ่มไมโครโฟนค่ะ

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคและการสื่อสารภาษาจีน
โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคและการสื่อสารภาษาจีน

โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการค้นพบที่มีการชี้แนะ

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่จับสลากได้ ความยาวคู่ละ 3-5 นาที โดยบทสนทนาจะต้องมีคำทุกคำที่กำหนดให้ไว้ รวมถึงเนื้อหาต้องเป็นไปตามเงื่อนไข

สถานการณ์ที่ 1

นักเรียนจับคู่ แล้วสนทนาในสถานการณ์ไปซื้อของที่ตลาด เพื่อทำอาหารจีน โดยบทสนทนาต้องมีคำที่กำหนดให้ทุกคำ

- เงื่อนไข: 1. บทสนทนาต้องมีของสด ผัก ผลไม้ เนื้อสัตว์ ตามที่กำหนดให้ไว้
2. ต้องซื้อของในปริมาณที่กำหนดไว้ แต่ใช้เงินได้ไม่เกิน 150 บาท
3. นักเรียนสามารถสร้างบทสนทนา โดยใช้คำหรือประโยคที่ต้องการเองได้
4. นักเรียนสามารถกำหนดได้เอง ว่า ใครจะเป็นผู้ซื้อหรือผู้ขาย

คำที่ต้องปรากฏในบทสนทนา

ของที่ต้องซื้อ	ปริมาณ	ข้อมูลราคาตลาด สำหรับแม่ค้า
แตงกวา	3 ลูก	ลูกละ 3 บาท
ไข่เป็ด	4 ฟอง	ฟองละ 10 บาท
แครอท	2 ลูก	ลูกละ 5 บาท
มะเขือเทศ	4 ลูก	ลูกละ 3 บาท
ลูกชิ้นไก่	ครึ่งกิโล	กิโลละ 170 บาท

สถานการณ์ที่ 2

นักเรียนจับคู่ แล้วสนทนาในสถานการณ์การถามถึงตำแหน่งและทางไปร้านค้า ที่ต้องไปทำกิจกรรมกับเพื่อนที่ห้างสรรพสินค้า โดยบทสนทนาต้องมีคำที่กำหนดให้ทุกคำ

เงื่อนไข: 1. บทสนทนาต้องมีสถานที่ที่นักเรียนต้องทำกิจกรรมตามที่กำหนดให้ไว้

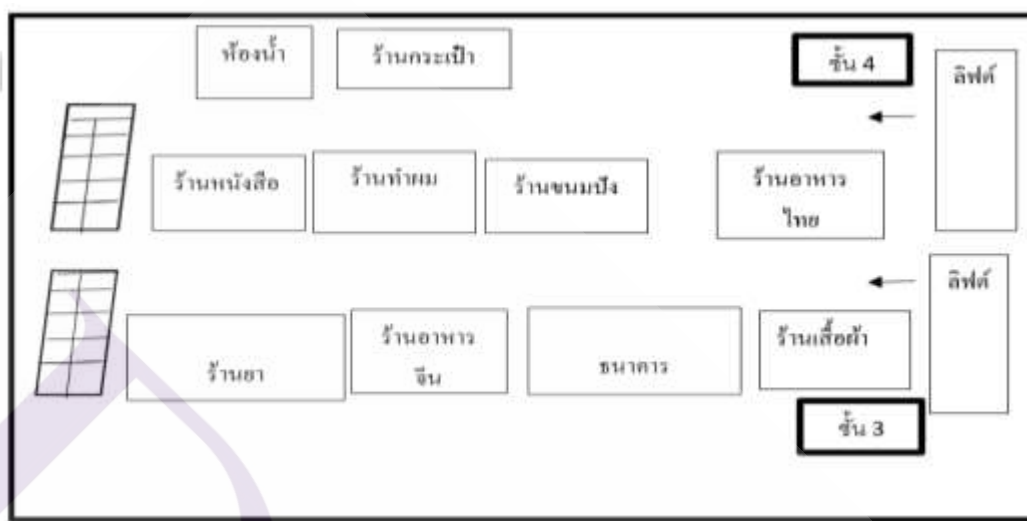
2. นักเรียนสามารถสร้างบทสนทนา โดยใช้คำ ประโยค สถานที่ หรือกิจกรรมที่ต้องการเองได้
3. ต้องใช้แผนผังห้างสรรพสินค้าที่กำหนดให้ไว้
4. นักเรียนทั้งคู่ต้องเป็นทั้งผู้ถามและผู้บอกทาง

คำและกิจกรรมที่ต้องปรากฏในบทสนทนา

กิจกรรมที่ต้องทำ	ร้าน หรือสถานที่ ที่ต้องปรากฏในบทสนทนา
ตัดผม	ชั้น 3
ซื้อหนังสือ	ลิฟต์
รับประทานอาหารไทย	

แผนผังห้าง ชั้น 3-4

ตอนนี้คุณอยู่ชั้น 4

สถานการณ์ที่ 3

นักเรียนจับคู่ แล้วสนทนาในสถานการณ์การนัดหมายเพื่อนไปเที่ยวในวันหยุด โดยบทสนทนาต้องมีคำที่กำหนดให้ทุกคำ

เงื่อนไข : 1. บทสนทนาต้องมีคำศัพท์บอกวันที่ เวลา สถานที่ที่กำหนดให้ไว้

2. นักเรียนสามารถสร้างบทสนทนา โดยใช้คำ หรือประโยคที่ต้องการเองได้
3. นักเรียนทั้งคู่ต้องเป็นทั้งผู้พูด และผู้ถูกพูด

คำที่ต้องปรากฏในบทสนทนา

วัน	เวลาพบ	สถานที่พบกัน	จุดหมายปลายทาง
เสาร์	9.30 น.	ใต้ตึก 15	ห้างสรรพสินค้า
อาทิตย์	10.30 น.	ร้านกาแฟ	สวนสาธารณะ

กิจกรรมที่ต้องปรากฏในบทสนทนา
เดินเล่น
ถ่ายรูป

สถานการณ์ที่ 4

นักเรียนจับคู่ แล้วสนทนาในสถานการณ์เชิญชวนเพื่อนไปงานเฉลิมฉลอง โดยบทสนทนาต้องมีคำที่กำหนดให้ทุกคำ

เงื่อนไข: 1. บทสนทนาต้องมีคำศัพท์ วันเฉลิมฉลอง กิจกรรม และความรู้สึกที่กำหนดให้ไว้

2. นักเรียนสามารถสร้างบทสนทนา โดยใช้คำ ประโยคหรือกิจกรรมที่ต้องการเองได้

3. นักเรียนต้องเป็นทั้งผู้ชวน และผู้ถูกชวน

คำและกิจกรรมที่ต้องปรากฏในบทสนทนา

วันเฉลิมฉลอง	กิจกรรมที่จะไปทำ	ความรู้สึกที่ต้องปรากฏในบทสนทนา
วันปีใหม่	ทานข้าวกับเพื่อน	ตื่นเต้น
วันสงกรานต์	ไหว้พระ	ดีใจ
วันตรุษจีน		มีความสุข
วันวาเลนไทน์		

ภาคผนวก จ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพลมานีย์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

- คำชี้แจง :** 1. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนใช้ชุดเดียวกัน แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4
ตัวเลือก มีจำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน (ใช้เวลาสอบ 30 นาที)
2. ให้นักเรียนเลือกทำเครื่องหมาย X ในข้อที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว ทำลงใน
กระดาษคำตอบทั้งหมด (ข้อสอบปรนัย จำนวน 20 ข้อ)

ข้อสอบปรนัย (ข้อที่ 1-20 , ข้อละ 1 คะแนน รวมทั้งหมด 20 คะแนน)

请学生选择正确答案。 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง.

1.

ตรงกับคำศัพท์ข้อใด

- A. 苹果 píngguǒ B. 芒果 mángguǒ C. 西瓜 xīguā D. 木瓜 mùguā

2. 你喜欢什么水果? Nǐ xǐhuan shénme shuǐguǒ? (เธอชอบผลไม้อะไร?)

จากประโยคคำถามข้างต้น นักเรียนจงเลือกตอบคำถามในข้อที่ถูกต้องที่สุด

- A. 我喜欢胡萝卜。 Wǒ xǐhuan húluóbo. (ฉันชอบแครอท)
- B. 我喜欢洋葱。 Wǒ xǐhuan yīngcōng. (ฉันชอบแตงโม)
- C. 我喜欢芒果。 Wǒ xǐhuan mángguǒ. (ฉันชอบมะม่วง)
- D. 我喜欢白菜。 Wǒ xǐhuan báicài. (ฉันชอบผักกาดขาว)

3. “我要买一斤苹果。” Wǒ yào mǎi yì jīn píngguǒ. (ฉันต้องการซื้อแอปเปิ้ลครึ่งกิโลกรัม)

จงเลือกคำถามที่เหมาะสมกับคำตอบข้างต้นมากที่สุด

- A. 一斤多少钱? Yì jīn duōshaoqián? (ครึ่งกิโลราคาเท่าไร?)
- B. 你要买什么水果? Nǐ yào mǎi shénme shuǐguǒ? (เธอต้องการซื้อผลไม้อะไร?)
- C. 一共多少钱? Yìgòng duōshaoqián? (ทั้งหมดราคาเท่าไร?)

D. 便宜一点儿行吗? Piányi yìdiǎnr xíng ma? (ราคาถูกลงหน่อยได้ไหม?)

4-5. จากบทสนทนาในสถานการณ์ที่ไปตลาด เมื่อแม่ค้าคุยกับลูกค้าที่มาซื้อผลไม้ที่ร้านผลไม้ให้นักเรียนเลือกคำตอบในข้อ A-D เติมประโยคคำถามที่เหมาะสมที่สุดที่ทำให้บทสนทนาสมบูรณ์ เพื่อเติมในประโยคที่เว้นว่างไว้ในข้อที่ 4 และ 5

商人: _____ 4 _____? (คุณต้องการซื้อผลไม้อะไรครับ/ค่ะ?)

顾客: 我想买四公斤橘子。 (ฉันต้องการซื้อส้ม 4 กิโล)

Wǒ xiǎng mǎi sì gōngjīn júzi.

顾客: _____ 5 _____? (ส้มกิโลละเท่าไรครับ/ค่ะ?)

商人: 一公斤五十泰株。 (ราคากิโลละ 50 บาทครับ/ค่ะ)

Yì gōngjīn wǔshí tàizhū.

A. 你要买什么水果? Nǐ yào mǎi shénme shuǐguǒ? คุณต้องการซื้อผลไม้อะไร?

(ตอบข้อ 4)

B. 橘子一公斤多少钱? Júzi yì gōngjīn duōshǎoqián? ส้มกิโลละเท่าไร? (ตอบข้อ 5)

C. 你要橘子吗? Nǐ yào júzi ma? คุณต้องการซื้อส้มไหม?

D. 一共多少钱? Yíòng duōshǎoqián? รวมทั้งหมดราคาเท่าไร?

6. “冰淇淋店 bīngqílíndiàn” คำศัพท์ภาษาจีนคำนี้มีความหมายตรงกับข้อใด

A. ร้านอาหารจีน

B. ร้านหนังสือ

C. ร้านไอศกรีม

D. ร้านยา

7. 咖啡店在哪儿里? Kāfēidiàn zài nǎr lǐ? = ร้านกาแฟอยู่ที่ไหนคะ?

ข้อใดคือประโยคที่เรียงคำศัพท์ได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาจีนเหมือนประโยคข้างต้น

A. 鞋店里在哪儿? (เรียงผิด)

B. 书店在哪儿里? (เรียงถูกต้อง)

C. 服装店哪儿里在? (เรียงผิด)

D. 面包里哪在儿? (เรียงผิด)

8. 请 /洗手间/ 在/ 问/ 哪儿? (ขอถามหน่อยห้องน้ำอยู่ที่ไหนครับ?)

ข้อใดคือประโยคที่เรียงคำศัพท์ข้างต้นได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาจีน

- A. 请问洗手间在哪儿? Qǐngwèn xǐshǒujiān zài nǎr? (เรียงถูกต้อง)
 B. 请问在哪儿洗手间? Qǐngwèn zài nǎr xǐshǒujiān? (เรียงผิด)
 C. 洗手间请问在哪儿? Xǐshǒujiān qǐngwèn zài nǎr? (เรียงผิด)
 D. 在哪儿洗手间请问? Zài nǎr xǐshǒujiān qǐngwèn? (เรียงผิด)

9.

จากแผนผังรูปภาพข้างสรรพสินค้าที่กำหนดให้ นักเรียนจะบอกทางจากลิฟต์ไปถึงไปรษณีย์ได้อย่างไร
จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

- A. 你直走, 邮局就在右边, 在面包店旁边。
 Nǐ zhízǒu, yóujú jiù zài yòubian, zài miànbāodiàn pángbiān.
 (คุณเดินตรงไป, ไปรษณีย์อยู่ด้านขวามือ, ร้านขนมปังอยู่ด้านซ้ายมือ)
- B. 你直走, 再看右边, 就是邮局, 邮局在银行对面。
 Nǐ zhí zǒu, zài kàn yòubian, jiù shì yóujú, yóujú zài yínháng duìmiàn.
 (คุณเดินตรงไป, มองทางขวา, จะเจอไปรษณีย์ ซึ่งจะอยู่ตรงข้ามธนาคาร)
- C. 你直走再向左边, 邮局就在左边。
 Nǐ zhí zǒu zài xiàng zuǒbian, yóujú jiù zài zuǒbiān.

(คุณเดินตรงไปที่ด้านซ้ายมือ, ไปรษณีย์อยู่ทางด้านซ้าย)

D. 你向右边, 再向左边, 右边就是邮局。

(คุณเลี้ยวขวา, เลี้ยวซ้ายอีกครั้ง, ฝั่งขวามือคือไปรษณีย์)

10. 安安 : 你好, 请问路! Nǐ hǎo , qǐngwèn lù !

(สวัสดี, ขอถามทางหน่อยครับ/ค่ะ)

美丽 : _____ ?

安安 : 我要去中国菜餐厅。 Wǒ yào qù zhōngguó cài cāntīng. (ฉันต้องการไปร้านอาหารจีน)

จากบทสนทนาสั้น ๆ ข้างต้น เมื่อมีคนถามทางนักเรียน ให้นักเรียนเลือกประโยคที่เหมาะสมที่สุดใน
การให้ความช่วยเหลือว่าอย่างไร

A. 你要去哪儿? (คุณต้องการไปที่ไหนครับ / ค่ะ?)

Nǐ yào qù nǎr ?

B. 你要吃什么? (คุณต้องการกินอะไร?)

Nǐ yào chī shénme ?

C. 你喜欢吃中国菜吗? (คุณชอบกินอาหารจีนไหม?)

Nǐ xǐhuan chī zhōngguó cài ma ?

D. 你认识中国菜餐厅吗? (คุณรู้จักร้านอาหารจีนไหม?)

Nǐ rènshi zhōngguó cài cāntīng ma ?

11. “วันอาทิตย์เธอว่างไหม?” จากประโยคคำถามข้างต้น ให้นักเรียนเลือกข้อที่มีความหมายในการสื่อสาร
ให้ตรงกับประโยคได้ถูกต้องที่สุด

A. 星期天你有空吗?

(วันอาทิตย์เธอว่างไหม?)

Xīngqītiān nǐ yǒu kòng ma?

B. 星期六你有空吗?

(วันเสาร์เธอว่างไหม?)

Xīngqīliù nǐ yǒu kòng ma ?

C. 星期天你想去哪儿?

(วันอาทิตย์เธออยากจะไปไหน?)

Xīngqītiān nǐ xiǎng qù nǎr ?

D. 星期六你很忙吗?

(วันเสาร์คุณยุ่งมากไหม?)

Xīngqīliù nǐ hěn máng ma ?

- A. 这周末我有时间。 (สุดสัปดาห์นี้ฉันว่างนะครับ/คะ)
Zhè zhōumò wǒ yǒu shíjiān.
- B. 好的, 星期天见 ! (โอเคนะ, วันอาทิตย์เจอกันนะ!)
Hǎode, xīngqītiān jiàn!
- C. 我不去。 (ฉันไม่ไปนะ)
Wǒ bú qù.
- D. 我们见下午两点。 (พวกเราเจอกันบ่าย 2 โมงนะครับ/ค่ะ)
Wǒmen jiàn xiàwǔ liǎngdiǎn.

16. กิจกรรมใดที่มีในงานเฉลิมฉลองเทศกาล “春节” chūnjié

- A. 斋僧 zhāisēng (ใส่บาตร)   B. 吃月饼 chī yuèbǐng (กินขนมไหว้พระจันทร์)
C. 舞狮 wǔshī (เชิดสิงโต)   D. 吃元宵或汤圆 chī yuánxiāo huò tāng yuán (กินขนมบัวลอย)

17. ประโยคในข้อใดต่อไปนี้ไม่ได้เป็นคำพูดการอวยพรหรือกิจกรรมในงานเฉลิมฉลองวันเกิด

- A. 祝你生日快乐 ! = สุขสันต์วันเกิดนะเธอ
Zhù nǐ shēngrì kuàilè.
- B. 我有给你生日礼物。 = ฉันมีของขวัญวันเกิดให้เธอนะ
Wǒ yǒu shēngrì lǐwù gěi nǐ.
- C. 我们一起吃晚宴。 = พวกเรา共进เลี้ยงด้วยกัน
Wǒmen yìqǐ chī wǎnyàn.
- D. 我们正在舞龙。 = พวกเรากำลังเชิดมังกร
Wǒmen zhèngzài wǔlóng.

18. “我特别喜欢红色” ฉันชอบสีแดงมากเป็นพิเศษ (มากเป็นพิเศษ) ประโยคใดที่มีความหมายใกล้เคียงที่สุดกับประโยคในโจทย์

- A. 我非常喜欢红色。 Wǒ fēicháng xǐhuan hóngsè. (ฉันชอบสีแดงมากเป็นพิเศษ)
B. 我十分喜欢红色。 Wǒ shífēn xǐhuan hóngsè. (ฉันชอบสีแดงมาก)
C. 我最喜欢红色。 Wǒ xǐhuan hóngsè. (ฉันชอบสีแดงมากที่สุด)
D. 我太喜欢红色。 Wǒ tài xǐhuan hóngsè. (ชอบมากสีแดงมาก ๆ)

19. 新正 / 意 / 新年 / 如 / 财 / , / 发 。

ข้อใดเรียงคำศัพท์ที่ให้มาในประโยค 2 ประโยคได้ถูกต้อง ที่เป็นการอวยพรในเทศกาลตรุษจีน คือ ขอให้สมหวังทุกสิ่งในปีใหม่ และขอให้ร่ำรวยเงินทองในปีใหม่

- A. 新正意财, 新年如发。 (ผิด เพราะ เรียงคำผิดตำแหน่ง)
 B. 新正如意, 发财新年。 (ผิด เพราะ เรียงคำผิดตำแหน่ง)
 C. 新正如意, 新年发财。 (ถูก เพราะ เรียงคำถูกต้องโครงสร้างภาษาจีน)
 D. 新年财发, 新正意如。 (ผิด เพราะ เรียงคำผิดตำแหน่ง)

20. A: 今天我觉得非常高兴。 (วันนี้ฉันรู้สึกดีใจมาก ๆ)

Jīntiān wǒ juéde fēicháng gāoxìng.

B: 为什么你非常高兴? (ทำไมเธอถึงดีใจมากเป็นพิเศษล่ะ?)

Wèi shénme nǐ fēicháng gāoxìng?

A: _____。 (เพราะวันนี้คุณแม่ให้ของขวัญวันเกิด)

Yīnwèi jīntiān māma gěi le shēng rì lǐwù。

จากบทสนทนาข้างต้น ให้นักเรียนอ่านและเลือกประโยคที่ถูกต้องและเหมาะสมในการตอบคำถามที่สุด

A. 因为今天妈妈给了生日礼物。 (เพราะวันนี้คุณแม่ให้ของขวัญวันเกิด)

Yīnwèi jīntiān māma gěi le shēng rì lǐwù。

B. 因为今天我收到奖励。 (เพราะวันนี้ฉันได้รับรางวัล)

Yīnwèi jīntiān wǒ shōu dào jiǎng lì。

C. 因为我买到便宜东西。 (เพราะฉันได้ซื้อของที่ราคาถูก)

Yīnwèi wǒ mǎi dào piányi dōngxi。

D. 因为我喜欢吃到妈妈做饭。 (เพราะฉันชอบรับประทานอาหารที่แม่ทำ)

Yīnwèi wǒ xǐhuān chī dào māma zuò de fàn。

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาว ชันย์ชนก สุขเลิศนันท์กิจ

ประวัติการศึกษา :

ปี พ.ศ.

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาจีนธุรกิจระหว่างประเทศ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน

โรงเรียนวัดพลมานีย์ สำนักงานเขตลาดกระบัง

กรุงเทพมหานคร

